

မိုးကုန်း

အာရှသံသရာ

ဘုံ

BURMESE
CLASSIC



အချစ်...ဟာသ...လုံးချင်းဝတ္ထုသက်

ဒို့ဘဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး၊ ဒို့အရေး၊
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး၊ ဒို့အရေး၊
- အရှုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး၊ ဒို့အရေး။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရေးပူနှံကြ၊

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၁)။

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ဗိုလ်မာသည့် ခွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီးပွားရေးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၂)။

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- စေ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး၊

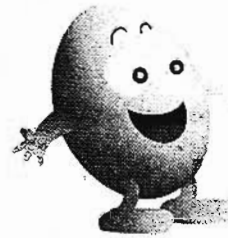
လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၃)။

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်မားရေး၊
- အမျိုးသား၊ ဇာတိဂုဏ် ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
- အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊



ကိုယ်တော်

၏ အမှတ်စာ



ကျွန်တော်အမြင် ပြောရရင်တော့ လူတို့ရဲ့ဟာဒယနဲ့လုံးကို ရွှင်မြှေးပျော်မွေ့စေသည့် ဟာသစာပေများကို စာဖတ်ပရိသတ်များက နှစ်သက်သဘော ကျသလို ကျွန်တော်တို့လည်း သဘောကျပါတယ်။

စာရေးသူတစ်ယောက်အနေနှင့် ပြောရရင် ဟာသစာပေ၊ သရော်စာပေတို့ကို ရေးသားဖန်တီးရတာ ခက်ခဲလှပါတယ်။ သို့ကြောင့်လည်း ရှေးက ဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြတဲ့ ဝေခန၊ သော်တာဆွေ၊ ကြပ်ကလေး၊ ကြူးမွှေး စတဲ့ ခေတ်ဟောင်း ဆရာကြီးများမှသည်...မင်းလှ၊ နီကိုရဲ၊ အကြည်တော် အစရှိတဲ့ ယခုခေတ် စာရေးဆရာများကို လေးစားမိပါတယ်။

ယခု “နတ်ရွာမိုး” ရဲ့ “ဘဲဥ” ဝတ္ထုကို ဖတ်ရတော့ စိတ်ကို ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်လာမိပါတယ်။ သို့ကြောင့် အရေးအတွက် နည်းသေးသော ဟာသစာပေလှိုင်းမှာ နတ်ရွာမိုး တစ်ယောက် ထာဝရရှင်သန်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း...

စာဖတ်သူများ ၏မေတ္တာရိပ်အောက်မှ...

ကြီးစိန်



မြပုလဲခင် ၏ အမှာစာ

“ဘဲဥ” ကြိုက်သော “နတ်ရွာမိုး”

အတွက်...အစစအရာရာ မွန်းကျပ်နေသော
အခါသမယမျိုးနှင့် ကြုံကြိုက် သည့်အခါ
Outlet (ထွက်ပေါက်) မျိုးကို လူသားတိုင်းလိုလို
လိုလားကြသည်မှာ မုချကောင်း...



သို့အတွက်...ရသပန်းပေါင်းစုံ ပွင့်လန်းနေသော စာပေပန်းဥယျာဉ်
ကြီး၏အလယ်၌ “ရယ်သောသူသည် အသက်ရှည်၏” ဟူသော ဆိုရိုးကောင်း
လက်ကိုင်ပြု၍ “ဟဒယအိမ်” ကို ဖေါ့ဖေါ့ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်ရယ်
မောမော ဖြစ်စေကာ...တစ်နည်းအားဖြင့်...စာဖတ်သူတို့၏ နှလုံးအိမ်၌ Block
(ပိတ်ဆို့) ဖြစ်နေသော ဘဝအမောအဆို ဟူသမျှတို့ကို ယာယီလေးပဲ ဖြစ်ပါစေ...
တွန်းထုတ်တိုက်ဖျက်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည့် “သောကဗျက်ဆေး” တစ်လက်
အနေနှင့် ဟာသရသဝတ္ထုတို့တို့ လတ်လတ် ရှည်ရှည်တို့ကို များစွာလိုအပ်
ပါသည်။

အနီ...ထိုထိုများစွာထဲ... “ဘဲဥ” ကြိုက်သော “နတ်ရွာမိုး” က
အလတ်များကို ဘဲဥအစ...နဲ့ ခြုံကြပ်၍ မိကျောင်း၌ ခိုင်နီဆော့၍ အဆုံး
ထိန်းပြီး နေ့တော့မည် ဆိုပါကလည်း... ဟာသဘုရင် ဆရာကြီး
သော်တာဆွေတို့သို့ ဝတ္ထု အတို၊ အလတ်၊ အရှည်ပေါင်းများကို ရာစုနှစ်ပေါင်း
များစွာ အနှံ့ ရှည်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ရည်သန်လျက်...

မြပုလဲခင်



ကာတွန်း

၏ အမှာစာ

အဟမ်း...ဟုတ်ကဲ့...အဟမ်း

ဆိုတာ တစ်ခုခု ပြောရင်လို့ ချောင်း

ဟန်လိုက်တဲ့သဘော၊ ပကာမ ခံတွင်းရှင်းတဲ့သဘောမျိုးဆိုတာ စာဖတ်သူများ
ရိပ်မိကြမှာပါ။ အခု... “နတ်ရွာမိုး” ဆိုတဲ့ ကလောင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ စာမူနဲ့
ပတ်သက်ပြီး အောင်မြင်စာပေက စာပေရေးဖော်ရေးဖက်ချင်း အမှာစာ ရေးဖို့
တိုက်တွန်းတာကို ကြားရတော့ ကျွန်တော် အံ့သြသွားမိတယ်။

ဟုတ်တာပေါ့...ကျွန်တော် တစ်ခါမှ လူလူသူသူ ဘယ်သူစာအုပ်
ကိုမှ ဒီလိုရေးဖို့ အခွင့် မကြုံခဲ့ဖူးပဲကွဲ့။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမဆုံး တာ
ယာပွဲကြီး ရုပ်ပြမှာ (သွားလေသူ) သူငယ်ချင်း ကိုဆွေမင်း (မြိုင်ရာဇာတွတ်ဝီ)
ရဲ့ အမှာစာလေး ပါခဲ့ပါတယ်။ ကိုဆွေမင်းကလည်း တလိုက်တလိုက် ရေးပေး
ခဲ့တာပါ။ ခုတော့ သံသရာ တစ်ပတ်လည်ခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်
အမှာစာဆိုတာ အားပေးခြင်းတစ်မျိုးပဲလေ။ မျိုးဆက်သစ်တွင်ဦးရဲ့ အနုပညာ
စွမ်းရည်ကို အားပေးခွင့် ရတဲ့အတွက် ကျေနပ်မိတယ်။

“နတ်ရွာမိုး” ရဲ့ “ဘဲဥ” ကို ခံစားရင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေး
တစ်ယောက်အဖြစ် လွတ်လပ်စွာ နုပျိုသွားတယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ခံစားရမယ့်
အချစ်ပျော်ဝတ္ထုလေး တစ်ပုဒ်ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး မေးတဲ့ ပဟောဠိ
လေးတွေကတော့ ပျော်စရာ တော်တော်ကောင်းတယ်။ ဖတ်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော်
လည်း ခေါင်းစားကြည့်သေးတယ်။ မရဘူးဗျာ။

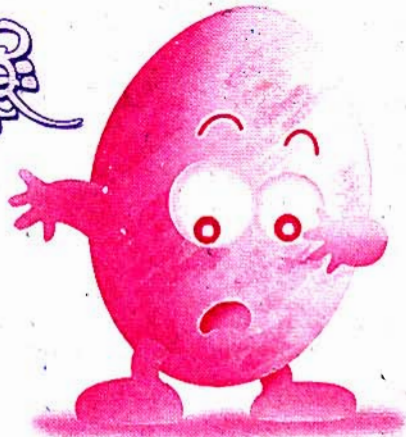
“တုတ်ပေါ်ခွက်တင်
ခွက်ဖင် ကြွက်တိုး
ကြွက်တိုး ခွက်လဲ
ခွက်လည်းလဲ၊ ကြွက်လည်းလဲ” ...တဲ့။
ဘာလဲ? ဘာတွေလဲ? သိချင်ရင် ပြီးအောင်သာ
ဖတ်ကြည့်ကြပေတော့ ကိုယ့်ဆရာတို့ရေ...!

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

ကာတွန်းပိရာ



မိုးမိုးမိုး



ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း



စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၅၀၆၀၆၁၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၄၉၉၀၅၀၇

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်စီးမှုပုံနှိပ်

ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၅၅၂၁၀၄၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉ ၅၀ ၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ (ဖေဖော်ဝါရီလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်



မိုးမိုးမိုး
ဘဉ်



BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)



ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မင်တဲ့ လူတော်တော်များများက နည်းနည်း ချွတ်တတ်တဲ့လူ... ထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ထင်တာလည်း မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော့် ခံစားမှု နဲ့ကျတော့လည်း ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် မှန်နေတာပဲ။

ကျွန်တော် ရိုးရိုးတန်းတန်း ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် လုပ်တာပါ။ အများတကာနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလို ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် စလုပ်ရင်း ပထမဦးဆုံး ပြဿနာ စဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းလေးကို ကျွန်တော် အခုထိ မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် လေးတန်းတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကလေးပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ လေးတန်းတုန်းက အခုခေတ်လို ဘောလ်ပင် မောင်တိန် သုံးခွင့်မရှိပါဘူး။ သူငယ်တန်းတုန်းက ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ကျောက်

၂ နေရာ

တံကို ကိုင်ရပါတယ်။ ကျောက်တံနဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ 'ဝ'လုံး၊ 'က'ကြီး ရေးနေရတဲ့ အရသာမျိုး ဒီနေ့ခေတ် ကျောင်းသားတွေ ခံစားပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါဘူး...။ ကျွန်တော်ကတော့ တော်တော် ပျော်တာပါပဲ။ ကျောင်းတက်ရတော့မယ်ဆိုပြီး အဖေက သယ်နန်းကျွန်း ဈေးမှာ ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ကျောက်တံ လိုက်ဝယ်ပေးသည့်နေ့ကဆို ကျောက်တံကို လက်မှာဆုပ်... ကျောက်သင်ပုန်းကို ချိုင်းကြားမှာ ညှပ်... မြောက်ကြွကြွနဲ့ မာနတက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရတဲ့ စိတ်ခံစားမှုက ဘွဲ့ယူတုန်းကထက် ပိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တစ်သန်းကြေး လောင်းရဲပါတယ်ဗျာ။

'ဝ'လုံးလေးတွေ ရေးပြီး ဆရာမကို ပထမဦးဆုံး သွားပြတော့ ဆရာမက မြေဖြူခဲနဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းအပြည့် အမှတ်ကြီးကြီး ပေးလိုက်တာ... အခု ရထားတဲ့ ဘယ်လို ပိုင်ဆိုင်မှုမျိုးနဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူး ကိုယ့်လူရေ။ အိမ်ရောက်တော့ အဖေကိုပြရ... အမေကိုပြရ အိမ်ကို လာတဲ့လူကိုပြရနဲ့ ဖတ်ဖတ်ကို မောတော့တာပဲ။ အခုရခဲ့တဲ့အောင်မြင်မှုတွေက အရင်တုန်းက ရခဲ့တဲ့ အောင်မြင်မှုလေး တစ်ခုလောက် မပျော်ရွှင်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ညအိပ်တော့ ဆရာမ အမှန်ကလေးနှစ်ဖက် ခြစ်ပေးထားတဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းကို ထထကြည့်နေမိတယ်။ မနက်မိုးလင်း... ကျောင်းကို ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ဆရာမက ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ 'ဝ'လုံးတွေနဲ့ အမှတ်ကို ဖျက်ပစ်ပြီး နောက်ထပ်ပြီး ရေးရမယ်လို့ ပြောတော့ ပထမဆုံး အမှန်လေးကို မဖျက်ချင်တဲ့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုခဲ့ရတယ်။ ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ငေးလို့... ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အခုကြုံခဲ့ရတဲ့ ဝမ်းနည်းမှုတွေက အဲဒီတုန်းက ဝမ်းနည်းမှုမျိုးကို မမီဘူးဆိုတာလည်း အမှန်ပါပဲ။

ကျောက်သင်ပုန်းကလေးကို အတင်းပိုက်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာမက မေးပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ သား၊ ဆရာမကို ပြော...”
ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းတကြီး ရှိုက်နေရလို့ ဆရာမကို ကျွန်တော်

ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ပါဘူး။ ဆရာမက ကျွန်တော့်ပခုံးကလေးကို ကိုင်... ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး သေသေချာချာ မေးပါတယ်။

“သား ဘာဖြစ်လို့ ငိုတယ်ဆိုတာ ဆရာမကို ပြောလေ၊ ဒါမှ ဆရာမက သိမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်ကို ဖျက်ရည်သုတ်ပေးရင်း ပြောတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် အငိုနည်းနည်းတိတ်သွားတယ်။

“သားရဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းက... အမှန်လေးကို မဖျက်ချင်ဘူး ဆရာမ”

“ဪ... သားရယ်၊ အခု ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရှိတာကို ဖျက်ပြီး ထပ်ရေးရင် ဆရာမက အမှန်ကြီးကြီး ထပ်ခြစ်ပေးမှာပေါ့”

စကားဆုံးတော့... ဆရာမက ကျွန်တော့်တို့ ချီပြီး ထိုင်ခဲ့မှာ ချပေးတယ်။ တစ်တန်းလုံးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီနေ့လေးကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူက ဖျက်ခိုင်းခိုင်း ဒီကျောက်သင်ပုန်းပေါ်က အမှတ်ကို မဖျက်ဘူးလို့ကို ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ရွဲ့တယ်ဆိုတာ အဲဒီက စတာပဲလို့ ကျွန်တော် အင်တယ်ဗျာ။

အဲဒီနေ့က... ဆရာမ သင်သမျှ ဘာစာမှလည်း ကျွန်တော် ထပ်မရေး။ ဆရာမကိုလည်း မကြည့်ဘဲ ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ပြီး ဆရာမ အမှန်ခြစ်ပေးထားတဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းကိုပဲ ငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဆရာမက...

“ရေးလေ... သားရဲ့”

လို့ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းသော်လည်း ကျွန်တော် ခေါင်းကိုပဲ ခါခဲ့တယ်။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော် ရထားတဲ့ အမှန်ကလေးကို ကျွန်တော် ဖျက်မပစ်နိုင်ဘူးဗျာ။ အဲဒါကို ဆရာမက ကျွန်တော့် ခေါင်းကလေးကို ပုတ်ပြီး...

“သားက တော်တော် ဇွတ်တရွတ်နိုင်တဲ့ကောင်ပဲ”
လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။



နောက်တစ်နေ့မှာ ကျောက်သင်ပုန်းနှစ်ချပ် ကိုင်ပြီး အတန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ ကျောင်းသား... ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာမ ပေးထားတဲ့ “အမှန်” ကို မဖျက်ချင် တာနဲ့ နောက်တစ်နေ့ ဆရာမ ရေးခိုင်းပြီး... ရမယ့် အမှန်ကို လိုချင်တာ ကြောင့် ကျောက်သင်ပုန်း အသစ်တစ်ချပ် ကျွန်တော့်အဖေက နောက် တစ်နေ့မှာ ထပ်ဝယ်ပေးရတဲ့အတွက်ပါပဲ။ ကျောက်သင်ပုန်းနှစ်ချပ် ကိုစိ လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာမက ပြီးပြီး ကြည့်ပါတယ်။ ဘာမှ မပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကို ‘ဝ’လုံးနဲ့ ‘က’ကြီး ရေးခိုင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ပထမ ကျောက် သင်ပုန်းမှာထက် ကြီးတဲ့ အမှတ်အကြီးကြီး ခြစ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ပျော်တာ အရမ်းပါပဲ။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်လောက် အမှတ်ရရ... အဲဒီနေ့ကလောက် ဝမ်းသာရတဲ့နေ့ မရှိပါဘူး။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ခုတိယအကြိမ် မှတ်မိတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တံသွေးကြတဲ့ အဖြစ်ကလေးပါ။ ကျောင်းမတက်ခင် ကျောင်းရှေ့အုတ်ခုံမှာ ကျောင်းသား တော်တော်များများ ကျောက်တံ သွေးတာ ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးဆိုတော့ သူတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကျောက်တံသွေးနေတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်

လည်း ဝင်သွေးပါတယ်။

သူတို့က သွေးပြီးသွားတဲ့ ကျောက်တံထိပ်ကလေးတွေကို လက်ဖျား နှင့် ဖိကြည့်ပြီး... “ချွန်သွားပြီကွ” “မချွန်သေးဘူးကွ” လို့ အော်နေကြ တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျောက်တံထိပ်ကလေးကို သူတို့လို ချွန်အောင် မသွေးပါဘူး။ ထိပ်ဘယ်ညာနှစ်ဖက်ကို ခပ်ပြားပြားလေးပဲ သွေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ‘ဝ’လုံး ရေးရင် ကျွန်တော့် ‘ဝ’လုံးမှာ ရှိတ်ကလေးတွေ ပါနေတယ်။

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကျောက်သင်ပုန်းကို ကြည့်ပြီး “မင်းက ဘယ် ဆိုးလို့တုန်းကွ” လို့ ပြောပြီး အမှတ်ခပ်ကြီးကြီး ခြစ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီနေ့က အရမ်းပျော်ပါတယ်။

ဒီစိတ် စွဲသွားလို့လားတော့ မသိဘူး။ တစ်တန်းရောက်လို့ ခဲတံကိုင် ရတော့လည်း ခဲတံကို ထိပ်ချွန်အောင် မချွန်ဘဲ ဘေးနှစ်ဖက် ပြားပြား ကလေးပဲ ချွန်တတ်ပါတယ်။

ဒီတော့... ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို တော်တော် ရွတ်တဲ့သူ... ဝှက်ကျတဲ့သူလို့ ပြောကြပါတယ်။ ဆရာမတွေကလည်း ခဲတံကို ရိုးရိုးပဲ ချွန်ဖို့ ပြောကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ချွန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ချွန်တဲ့အတိုင်း လိုက်ချွန်တဲ့ သူငယ် ချင်း လေးငါးယောက်လည်း ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တုန်းက ဒီခေတ်ကျောင်းသားတွေလို သူငယ် တန်းကတည်းက ဘောလ်ပင်နဲ့ စတွေ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပထမဦးဆုံး ကျောက်တံ၊ ခုတိယ ခဲတံ၊ ငါးတန်းကို ရောက်မှ ဖောင်တိန်ကို ကိုင်ရပါ တယ်။ ကိုင်ရတဲ့ ဖောင်တိန်ကလည်း ပိုက်လွတ်ဖောင်တိန် ခင်ဗျ။

ပိုက်လွတ်ဖောင်တိန်ဆိုတာ မှင်စုပ်စရာ ပိုက်မပါတဲ့ ဖောင်တိန်ပါ။ အဲဒီဖောင်တိန် နဲ့လည်း ကျွန်တော်က အတည့်ရေးရင် မှင်လုံးကြီးလို့ ပြောင်းပြန်ပဲ ရေးပါတယ်။ ပြောင်းပြန်ရေးတယ်ဆိုတာ နစ်ကို ပုတ်လက် လှန်ပြီး ရေးတာကို ပြောတာပါ။ နစ်ပြောင်းပြန် ရေးတယ်ဆိုပါတော့။



အဲဒီအဖြစ်တွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော် ထွင်ပြီးလုပ်ခဲ့တာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ပင်ကိုယ်စိတ်အရပဲ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုးတန်းဆယ်တန်း ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော် လုပ်ပုံတွေကို ထူးဆန်းတယ်လို့ ပြောတဲ့သူ ရှိသလို ထွင်တယ်လို့ ကဲ့ရဲ့တဲ့သူ လည်း ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ချီးမွမ်းလို့ ဘဝင်မမြင့်သလို ကဲ့ရဲ့လို့ လည်း ရှက်စိတ်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်နေရရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း နေလိုက်ရတဲ့ အရသာကို ကျွန်တော် အရမ်း မြတ်နိုးပါတယ်။

ဆယ်တန်း အောင်တော့လည်း ကျွန်တော် ရတဲ့အမှတ်က ဘူမိဗေဒ မေဂျာကို ဝင်ပေမယ့် ကျောက်တုံးတွေ ကျောက်လွှာတွေအကြောင်းကို သင်ရမှာ ပျင်းတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုနဲ့ သစ်ပင်တွေ ပန်းပွင့်တွေအကြောင်းကို သင်တဲ့ ရုက္ခဗေဒ ဘာသာရပ်ကိုပဲ ယူခဲ့တယ်။ ကျောက်တုံးတွေ အကြောင်းကို ထိုင်နားထောင်ရတာထက် စာရင် ပန်းပွင့်တွေအကြောင်းကို နားထောင်ရတာ ပိုကောင်းတယ် ထင်လို့ပါ။

“ကိုယ်ရှိတဲ့နေရာမှာ... ကိုယ့်ချစ်သူ ရှိတယ်” ဆိုတဲ့ စပိန်စကားပုံက မှန်သလား မသိဘူးခင်ဗျာ။

ကျွန်တော့်ချစ်သူကို... ကျွန်တော် တက်ရတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာပဲ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က... ကျွန်တော် ကန်တင်းမှာ ထမင်းစားတယ်။ ကျွန်တော် စားတာ ထမင်းနဲ့ ဘဲဥသုပ်ပါ။ ဘဲဥသုပ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ဆရာတွေ မျက်စိလည်သွားမှာစိုးလို့ ရှင်းပြရဦးမယ်။ ကျွန်တော် တက်ရတဲ့ ဒဂုံတက္ကသိုလ်က အန်တီခင်ရဲ့ထမင်းဆိုင်မှာ ရောင်းတဲ့ ဘဲဥချဉ်ရေဟင်းရဲ့ ဘဲဥတစ်လုံးကို လေးစိတ်စိပ်ပြီး သခွားသီးနည်းနည်းနဲ့ အချဉ်ရေ ဆမ်းပြီး သုပ်တဲ့အသုပ်ပါ။ ဈေးလည်း သက်သာတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုက်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ဘဲဥသုပ် မရှိရင် ဘေးက ဦးထွန်းဝင်းတို့ လက်ဖက်

ရည်ဆိုင်က စမူဆာသုပ်နဲ့ စားတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ စားစား... မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း အဖော်ပဲပါပါ ကျွန်တော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဝေမိုး၊ မင်း ဒါတွေနဲ့ မစားနဲ့ကွာ၊ ကောင်မလေးတွေ ပါလာရင် သိက္ခာကျတယ်ကွ”

ဒေါသနဲ့ ပြောတဲ့ သူ့လေသံကြားတော့ ကျွန်တော် တော်တော် အံ့သြသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအစားအစာတွေ စားလို့... “ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်” “သိက္ခာကျတယ်” လို့ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။

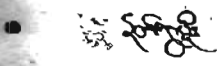
“ငါကြိုက်လို့ ငါစားတာပဲကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ သိက္ခာကျရမှာလဲ”

“ကောင်မလေးတွေ ရှေ့မှာဆိုတော့ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ဇလ”

“အေးလေး... ငါစဉ်းစားပြီးလို့ ပြောတာပဲ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အစားအစာမှာ သိက္ခာဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ငါယုံတယ်”

စကားဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းက စူးစူးငါးငါး ကြည့်ပြီး ကန်တင်းထဲက ထထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထမင်းဆက်စားနေလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့က ဘဲဥသုပ်က အရင်နေ့တွေကထက် ပိုကောင်းနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ။

နောက်တစ်နေ့မှာ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် ဘဲဥသုပ်နဲ့ ထမင်းစားပါတယ်။ ကျွန်တော် စားနေတုန်း မနက်ခင်း အတန်းလွှတ်တော့ ထမင်းဆာနေကြတဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ကန်တင်းဆီကို ဝင်လာလိုက်ကြတာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက ဂျာမနီတွေ သိမ်းထားတဲ့ နော်မန်ဒီ ကမ်းခြေကို မဟာမိတ်တပ်သားတွေ တက်လာတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ မှာသံ အော်သံ၊ စားပွဲထိုးကလေးတွေရဲ့ ထပ်ဆင့်မှာသံ၊ အချင်းချင်း ဝကားပြောသံ၊ ရယ်သံ၊ စိတ်ဆိုးသံ၊ ရှင်းပြနေတဲ့အသံ၊ သူ့မှာထားတာကို ကျော်ပြီး နောက်လူကို ကျော်ပေးလိုက်မှာစိုးလို့ ထမင်းကြော်ကို အသည်း



အသန် မှာနေတဲ့အသံ။

ကန်တင်းဟာ စစ်တလင်းတစ်ခုလို ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်ခုံကို ကောင်မလေး သုံးယောက် ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူတို့ကို သတိမထားမိလိုက်ပါဘူး။ ရောက်မလာသေးတဲ့ ဘဲဥသုပ်ကို မျှော်နေရတာကိုး။ ကျွန်တော်လည်း တော်တော်လေး ငိုက်ဆာနေပြီဆိုတော့ အသိစိတ်က ကိုယ့်အတွက်မှာပဲ ကိုယ် ခုန်နေတာကိုး။ သူတို့ကလည်း... “လူရှိလား” “ထိုင်မယ်နော်” ဘာညာ မပြောပါဘူး။ တကွသိုလ်တွေမှာ ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေကို ခွင့်တောင်းစရာ မလိုပါဘူး။ ကျောင်းသားအချင်းချင်း နားလည်တဲ့ ရင်ခုန်သံ ရှိကြပါတယ်။

ကျွန်တော့်ညာဘက်က ကျောင်းသူကလေးက သူ့စတီးလ် ထမင်းချိုင့်ကလေးကို ဖွင့်တယ်။ ကျန်တဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကလည်း လက်သူတ်ပဝါနှင့် ထုပ်ထားတဲ့ ဒန်ထမင်းဘူးတွေကို ဖွင့်ကြပါတယ်။

“ပြည့်... ဘာဟင်းတွေ ပါလဲ”

“ပုဇွန်ရယ်၊ ငါးခြောက်ထောင်းကြော်ရယ်၊ သီဟိုဠ်စေ့ကြော်ရယ်၊ ပြီးတော့ မုန့်လာပင်ပေါက် ချဉ်ရည်ဟင်းရယ်”

“ဟယ်... တို့က ဟင်းသိပ်မကောင်းဘူး၊ ပဲပြုတ်ကြော်ရယ် ငါးဗျက်ဟင်း ဆီပြန်လေးရယ်၊ ဒါပဲ ပါတယ်”

“ငါက ပိုဆိုးတာပေါ့ ပြည့်ရယ်၊ လက်တွေ့ ခုနစ်နာရီ မီအောင်ကမန်းကတန်း ထလာခဲ့ရတော့ ကြက်ဥနဲ့ ဂေါ်ဖီကြော်တစ်မျိုးပဲ ပါတယ်”

“နင်တို့ကလည်းဟယ်... နေ့တိုင်း အတူစားနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ အဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေကြတယ်”

စကားဆုံးတော့... သူတို့ ထမင်းစားကြပါတယ်။ ငိုက်ဆာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အားရပါးရ ထမင်းစားနေကြတဲ့ ကောင်မလေး သုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီး ရောက်မလာသေးတဲ့ ဘဲဥသုပ်ကို ကျွန်တော် ပိုတမ်းတမိတာကို အပြစ်တစ်ခုလို့ မြင်မယ်ဆိုလည်း ရှိပါစေဗျာ။ သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့အဆုံး စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး မေးရတယ်။

“ညီလေး... ကိုယ့်ဟင်း မရသေးဘူးလား ! ”

“ဪ... ဘဲဥသုပ်လား၊ ရတော့မယ် အစ်ကို၊ အချဉ်ရည်က ဟိုဘက်ဆိုင်မှာ သွားယူနေရလို့၊ ခဏနေ ရပါပြီ”

“ဟေ့... မောင်လေး... ခဏနေဦး၊ အစ်မကို သံဗူးတစ်ခွက် ပေးဟေ့ကောင်... မင်းကရော ဘာလဲ ! ”

“ကိုယ်လည်း သံဗူးပဲ၊ ပြည့်... မင်းရော !! ”

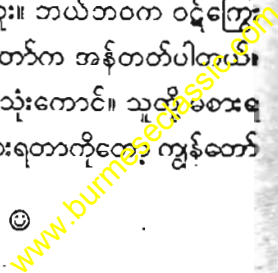
“လက်ဖက်ရည်ချိုကျ”

လက်ဖက်ရည် “ချိုကျ” ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ဖက်ရည် ဆိုလျှင် ချိုကျပဲ ကြိုက်တာဆိုတော့ အကြိုက်တူသူချင်း လှမ်းကြည့်မိတာ ဖြစ်ဖို့ များပါတယ်။ အဲဒီအကြည့်က သူနဲ့ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး မျက်ဝန်းချင်း ဆုံမိခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဲဥသုပ် ရောက်လာတော့ အားရဝမ်းသာ ဘဲဥသုပ်ကို ဇွန်းနဲ့ခပ်၊ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ထည့်ဖို့ လက်အလှူမှာ နံဘေးက ကောင်မလေးတွေရဲ့ ချိုင့်တစ်ချိုင့်ကို ဝင်တိုက်မိရောဗျ။ ချိုင့်က စားပွဲပေါ်က ကျွမ်းပြန်ပြီး မှောက်လျက်ကြီး ကျသွားရော...။

“ရှင်... ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ ! ”

အေးစက်မာကြောလိုက်တဲ့အသံဗျာ။ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် ကောင်မလေးက ဒေါသနဲ့ မေးတာပါ။ ကျသွားတဲ့ ချိုင့်ကို ကျွန်တော့် ညာဘက်က ကောင်မလေးက ဘာမှမပြောဘဲ လှမ်းကောက်လိုက်တော့ ကန်တင်းမြေကြီးပေါ် ကွေးကွေးလေး လဲနေတဲ့ ပုဇွန်ထုပ် သုံးကောင်ကို တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော်... တော်တော် တုန်လှုပ်သွားတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါထယ်ဗျာ။ ပုဇွန်ထုပ်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး။ ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွလဲ မသိ။ ပုဇွန်ထုပ်အနံ့ကို ရရင်တောင်မှ ကျွန်တော်က အန်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... သူတို့ မစားရသေးတဲ့ ပုဇွန်ထုပ် သုံးကောင်။ သူတို့မစားရသေးဘဲ ကျွန်တော့်ကြောင့် မြေကြီးပေါ်ကို ကျသွားရတာကိုတော့ ကျွန်တော်





တော်တော် စိတ်မကောင်း၊ ဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ။

“အမှတ်တမဲ့ပါဗျာ”

“ရှင် အမှတ်တမဲ့ကလည်း... ပုဇွန်ထုပ် ချိုင့်ကိုမှ ရွေးပြီး အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်ရတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား !”

ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ဒေါသနဲ့ ပြောတယ်။

“ကျွန်တော်... ဘာဟင်းမှန်း မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

ဒုတိယ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့် ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းကို ကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြီးတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ အားလုံးကို သူသိပါတယ်ဆိုတဲ့လေသံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးကြည့်ရင်း ပြောတယ်ခင်ဗျ။

“ရှင် မနာလိုလို့ တမင်တိုက်ချပစ်တာ မဟုတ်လား”

အဲဒီတော့မှ စတီးချိုင့်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးက သူ့ချိုင့်ကို ငဲ့ကောက်၊ ပုဇွန်ထုပ် သုံးကောင်ကို ပြန်ထည့်၊ ပုဇွန်ထုပ်အခွံမှာ ပေသွားတဲ့ သဲလေးတွေကို ခါရင်း...

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်... သူ မတော်တဆ တိုက်မိတာ နေမှာပါ”

အသံက အားနာတဲ့စိတ် ရောနေတဲ့ အသံမျိုးခင်ဗျ။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့ သူနဲ့ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မျက်ဝန်းချင်း ဆုံကြတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးဟာ အမှောင်ထဲမှာ ဖျပ်ကနဲ အဖွင့်ခံလိုက်ရတဲ့ ဓာတ်မီးတစ်ချောင်းလို ‘လင်း’ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်လို့ ခံစားရတယ် တိုယ့်ဆရာရေ။

“ဟယ်... နင်ကလည်း အောက်ကျထားတဲ့ဟင်းကို စားအုံးမလို့လား”

နောက်ကောင်မလေး တစ်ယောက်က မျက်နှာကို မဲ့ပြီးပြောတယ်။ သူကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောပါတယ်။

“သံမံတလင်းပေါ် ကျတာပဲဟာ၊ ပြီးတော့... အခွံကိုပဲ သဲနည်းနည်းပေတာ၊ ပုဇွန်ဆိုတာ အခွံခွာစားရတာပဲ မဟုတ်လား”

စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှစ်ခနဲ တစ်ချက်ခိုးကြည့်တယ်။ တော်တော်ကို လှတဲ့ မျက်ဝန်းစေးပါပဲ ကိုယ့်လူရယ်။ သူ့မျက်ဝန်းလေးကို ကိုယ့်လူ မြင်ရင်လည်း ကျွန်တော် ပေးတဲ့ မှတ်ချက်မျိုး ပေးမှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီမျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းနဲ့ မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေဟာ ကျွန်တော့် အိပ်မက်ထဲအထိ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိတာ အမှန်ပါပဲ။



အခန်း(၂)

“ငါတို့က မင်း နာရင်းတီးခံရပြီလို့ ထင်နေတာ”

မနေ့က အဖြစ်ကို ပေစီဆိုတဲ့ ငတ်တို့အုပ်စုက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွားသေးတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။

“ပထမတော့ ငါတို့လည်း လာပြီး ဖြေရှင်းပေးအုံးမလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မဟုတ်လို့ အသာပဲ ငြိမ်နေလိုက်တာ”

အိမ်ပြေးက ထုံးစံအတိုင်း ဆရာကြီးစတိုင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမသလို ကယ်တင်သလို ပြောပါတယ်။ ဗလကြီးကတော့ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးပါပဲ။ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်က နေ့စဉ်တွဲနေကျ သူငယ်ချင်းတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တတန်းတည်းသားတွေ ဖြစ်တာရယ်၊ လက်တွေ့အချိန် တူတာရယ်၊ တစ်ဆောင်တည်း နေတာရယ်... ဒါနဲ့ပဲ ခင်နေမိကြတယ်။

လူတွေက ခက်တယ်ဗျာ။ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်လာရင် သူတို့ထင်တဲ့ ထင်ကြေးဘက်ကပဲ ကြည့်တတ်ကြတယ်ဗျာ။ တကယ်လို့... ကောင်မ

လေးတွေက ကျွန်တော့်ကို နာရင်းအုပ်ရင် ဒီငတ်တွေ ဝမ်းသာကောင်း ဝမ်းသာကြလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ ဝင်ဆွဲရင်းနဲ့၊ တားရင်းနဲ့၊ တောင်းပန်ရင်းနဲ့ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ခွင့် ရအောင် ကြိုးစားဖို့က များတယ်၊ အိမ်ပြေးက ကျွန်တော့်ကို ထပ်မေးတယ်။

“အဲဒီနေ့က မင်း ဘဲဥပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို သုံးလေးခါ ညှိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကိုလည်း ဘေးကို လွှဲထားလိုက်တယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် ရှင်းရတာ စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ။

“ဒါပေါ့ကွ... မင်းကို အထင်စမော့သွားတာပေါ့”

“စမော့လည်း စမော့ပေါ့ကွာ၊ ငါဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ! ဒါပေမယ့် ပုဇွန်ထုပ်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးကတော့ ငါ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို နားလည်ပုံတော့ ရပါတယ်”

“ငါ မင်းကို အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ် ဝေမိုး၊ မင်း ဒီနေ့ကစပြီး တော့ ဘဲဥနဲ့ မစားနဲ့တော့ကွာ၊ ကျန်တဲ့ဟင်း ကြိုက်တာနဲ့ စား၊ လိုတဲ့ပိုက်ဆံ ငါတို့ စိုက်မယ်”

ခံစားရတာ... စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကြိုက်နှစ်သက်တာကို ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ရှုပ်ချင်ရတာလဲ ! ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကို ပိုက်ဆံ တစ်ရာရှစ်ဆယ်လောက်နဲ့ ကျောင်းတက်ရတာပါ ပြီးတော့ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းကို ကျွန်တော်က ကြိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ နေ့စဉ်ရှိတဲ့ ငွေကြေးနဲ့လည်း အဆင်ပြေတယ်၊ အဲဒါကို သူတို့က ဘေးက ရှက်နေရတာလဲ ! ကိုယ့်ဆရာရေး... ရှက်ရင်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ လာမတွဲနဲ့ ပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုပြောတော့ ကျွန်တော့်ကို ရွံတယ်လို့ ပြောဦးမယ်။ ကျွန်တော် ရိုးရိုးပဲ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

“ငါက ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းထဲက ဘဲဥကို သုပ်တာ အရမ်းကြိုက်တယ်၊ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ အဲဒါနဲ့ စားသွားဆိုလည်း စားနိုင်တယ် ပေစီ”

“ဟိတ်ကောင်... မင်း မရွံ့နဲ့ကွာ၊ ငါတို့က မင်းကို ကောင်မလေးတွေ

အထင်သေးမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ ပြောတာ၊ မင်း ဒီလို တမင်ရွံ့ပြီး ငါတို့ စေတနာကို စော်ကားမယ်မှန်း သိရင် အစကထဲက မပြောဘူး ဝေမိုး။

အိမ်ပြေးရဲ့ ဒေါသတကြီး ပြောသံနဲ့အတူ မတ်တတ် ထရပ်ပြီး ထိုင်ခုံတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖယ်ပြီး ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှမပြောပါဘူး။

လောကကြီးမှာ အတွေးခေါ် ပညာရှင်တွေလည်း ပေါ်ခဲ့ပြီးပြီ။ စစ်ဘုရင်တွေလည်း ပေါ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဝါဒအမျိုးမျိုးလည်း ပေါ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကမ္ဘာစစ်ကြီးလည်း နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘာသာ အယူဝါဒတွေလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြား ပေါ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒါတွေအားလုံး ကျွန်တော်တို့ ငြင်းဆန်တာလည်း ရှိတယ်၊ လက်ခံတာလည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား ကိုယ့်ဆရာရယ်။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက် ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်း ကြိုက်တာဟာ လောကကြီးကို ရွံ့တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆတော့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးတာ အမှန်ပါပဲ။

၁၂ ၁၂ ၁၂

“ဟေ့... ဘဲဥ !! ဝီနဲ့လည်း ဘဲဥသုပဲလား။”

သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အော်ပြီး လှမ်းမေးတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ကြောင်သွားတယ်။ လှမ်းကြည့်တော့... ဟိုနေ့က ပုဇွန်ချိုင့် မှောက်ကျတဲ့ ကောင်မကလေးတွေ... စပ်ဖြူနဲ့ ရယ်လို့။

ဝီနဲ့တော့ သူတို့နဲ့ကျွန်တော် ခုံချင်း တစ်ဝိုင်းတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကြားမှာ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း ခြားပါတယ်။ ရုတ်တရက် အမေးကြောင့် ကျွန်တော် ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့... ပိုဆိုးတာပေါ့။

ကျွန်တော့်ကို “ဘဲဥ” လို့ နာမည်ဝှက် ပေးထားမှန်း ကျွန်တော် ချက်ချင်း နားလည်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့... ဟိုတနေ့က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ အပေါ်မှာလည်း သူတို့ ငွေမယူဘူးဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည် လိုက်တယ်။ ခင်မင်မှုကို အစပျိုးတဲ့ ဆက်ဆံမှုတစ်ခုလို့ပဲ ကျွန်တော် ယူဆ ပြီး ကျွန်တော် ခေါင်းကို ညိတ်ပြတော့ သူတို့က ရယ်ကြတယ်ခင်ဗျ။ “ဘဲဥ” လို့ သူတို့က နာမည်ပေးပြီး စတာကို ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတာကို သူတို့ သိစေချင်တာလည်း ပါပါတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ မျက်ဝန်းလှလှလေးကတော့ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆီကို မျက်ဝန်းတစ်ချက် “လှစ်”ကနဲ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ခိုးကြည့်နေတာဆိုတော့ အဲဒီမျက်ဝန်းအကြည့် နှစ်ခုဟာ ခိုးကျည်နှစ်စင်း ဆုံသလို လမ်းမှာ ဆုံတယ်။ ပြီးတော့ ပေါက်ကွဲ တယ်။ ပေါက်ကွဲသွားတဲ့ အပိုင်းအစတွေအားလုံး ကျွန်တော့် နှလုံးသားထဲ ကို ထိုးစိုက်ကျသွားတယ်။

“ဘဲဥသုပဲလား !”

စားပွဲထိုးလေး မေးသံ ကြားတော့ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ခွန်သံကို ကျွန်တော် တော်တော်ထိန်းပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သူတို့ဝိုင်းဘက်ကို မကြည့်ရဲတော့ဘူး။ ခေါင်းကို ငုံ့ချထားလိုက်တယ်။

ကိုယ့်ဆရာရေ... နောက်ထပ် ခိုးကျည်တစ်စင်း ကျွန်တော် အထိမခံရဲတော့ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့် ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းသုပ် ဘယ်လောက် ကြာချင်ကြပါစေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခေါင်းကို ငုံ့ထားမှာပဲ။ ကျွန်တော့် ခံစားမှုကတော့ တစ်စက္ကန့် တစ်စက္ကန့်ချင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြတ်သန်းနေ

ရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

"ဟိတ်... တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် နင် ငါတို့ဝိုင်းကို လာထိုင်ပါလား !"

"ခင်ဗျာ... !!"

"ငါတို့ဝိုင်းကို လာထိုင်ဖို့ နင့်ကို ဖိတ်တာ၊ သိပ်တော့ ဈေးမကိုင်နဲ့နော်၊ ခင်ရင် လာခဲ့... ဒါပဲ"

ပြောပြီးတာနဲ့ ကောင်မလေးက ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ထင်မထားတဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဘယ်လို တုန့်ပြန်ရမန်း မသိဘူး။ သူတို့ကို စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတာကို ပြဖို့အတွက် သူတို့ဝိုင်းကို သွားရမှာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့... ကျွန်တော် မတ်တတ် ထရပ်မိတယ်။ ပြီးတော့ လုံချည် ပြင်ဝတ်တယ်။

နှုတ်ခမ်းမှာ တပ်ထားတဲ့ ဆေးပေါလိပ်ကို ခုံမှာ တင်တယ်။ ပြီးတော့ ပခုံးပေါ်က လွယ်အိတ်ကို ပြင်လွယ်တယ်။ ခုံပေါ်က ဆေးပေါလိပ်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ ပြန်တပ်တယ်။ ခုံပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ထတယ်။

အဲဒီအဖြစ်ပျက်တွေ အားလုံးဟာ (၁၀)စက္ကန့်လောက်အတွင်းမှာ ဖြစ်သွားတဲ့ အဖြစ်ပျက်တွေပါ။ ကိုယ့်ဆရာကို ပြန်ပြောပြနေရလို့သာ ဒီလောက်ကြာတာ။

ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တဲ့ ကောင်မလေးက "မျက်ဝန်းကလေး" မဟုတ်ပါဘူး။ ပုဇွန်ထုပ်ချိုင့် မှောက်ကျတဲ့နေ့က ကျွန်တော့်ကို ပထမဆုံး ရန်တွေ့တဲ့ ကောင်မလေးပါ။ ကျွန်တော် မသွားဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို တစ်ခုခုက ဓားနဲ့ လိုက်ခုတ်နေတယ်။ သေနတ်နဲ့ လိုက်ပစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး... အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက် ကျဆုံးတာပါပဲ။ ကျွန်တော် အငြို့ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ သူတို့ခုံကို ရောက်သွားတယ်။ "မျက်ဝန်းကလေး" ကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စပ်ပြီပြန် ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့

ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး အားရပါးရ ပြုံးရင်းတံ "မျက်ဝန်းကလေး" ကို လှမ်းပြောတယ်။

"ကဲ... ပြည့် ဘယ်လိုလဲ ?"

"ဒါပေါ့လေ... ကတိအတိုင်းပေါ့"

"စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ တို့က သိပ်ခုကွပ်ပေးပါဘူး"

ကျွန်တော် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ ကျွန်တော် နားမလည်တဲ့ စကားတွေကို ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာတင်းနစ်အိုးပင်းပြိုင်ပွဲကို ကြည့်နေရသူလို ခေါင်းက ဟိုဘက်ရောက်လိုက် ဒီဘက်ရောက်လိုက်နဲ့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော် လာထိုင်မိတာ မှားပြီလို့ နောင်တရပေမယ့်... နောက်ကျသွားပြီ၊ ကျွန်တော်က ထိုင်ပြီးနေပြီ မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းဟာ သုံးမိနစ်လောက် တိတ်သွားတယ်။ စားပွဲမှာ ထိုင်တဲ့ အနေအထားကိုလည်း ကျွန်တော်က ထိုယုံဆရာကို ရှင်းပြရဦးမယ်။ သစ်သားခုံ စားပွဲဝိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ နောက်တစ်ယောက်က တစ်ဖက်၊ ကျွန်တော့် "မျက်ဝန်းကလေး" က သူတို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်း။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ နှစ်ဖွဲ့ရဲ့ အလယ်က ငုတ်တုတ်ကောင်ပေါ့ ကိုယ့်ဆရာရယ်။

ခဏကြာတော့မှ ကျွန်တော့်ကို လာဖိတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို သူနံဘေးက ကောင်မလေးက နားအနားကို ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောတယ်။ စကားဆုံးသွားပုံ ရတော့ ကောင်မလေးက ပါးချိုင့်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ပေါ်အောင် ပြုံးပါတယ်။ ခဏနေတော့မှ အဲဒီ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို စကားစပြောတယ်။

"ကျွန်မ ဖိတ်တာ စိတ်ဆိုးဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်၊ ပွဲဖို့နဲ့နဲ့ မပြောတတ်ဘူး၊ တော်ရုံလူဆို ဒီလိုဖိတ်လို့ ဘယ်လာမှာလဲ !"

လာထိုင်မိတာ မှားပြီလို့ ဒုတိယအကြိမ် တွေးမိပါတယ်... ကျွန်တော်ဟာ ငါးစာချချင်း ပြေးဟတ်တဲ့ ငါးပေါ့လေ။ ရှက်ဘူးပေါ့



လေ။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဒီထိုင်ခုံကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။

ကျွန်တော် လှမ်းငေးတော့ မျက်ဝန်းလေးက စကားပြောတဲ့ ကောင်မလေးကို မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်တယ်ခင်ဗျ။ အကြည့်ခံရတဲ့ ကောင်မလေးက ပခုံးတွန့်ပြီး လျှာကို ထုတ်ရင်း...

"Sorry နော်... ဆိုလိုတာက ရိုးသားတယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်လို့ ပြောချင်တာပါ။ ကဲ... မိတ်ဆက်ကြရအောင်၊ တို့က စိုးသီရိမောင်၊ သူက ဟေမာမိုးတဲ့"

စကားဆုံးတော့ ဟေမာမိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ လက်ကို ကမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ကောင်မလေးက မဲ့ပြီး မျက်စောင်းထိုးတယ်၊ ပြီးတော့ လေထဲမှာ တန်းလန်းဖြစ်နေတဲ့ သူ့လက်ကို လှုပ်ပြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အားနာပြီး လက်ဖျားက လေးကို ထိရုံထိပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ မျက်ဝန်းကလေးအလှည့်ကျ ရင်ကော...။

"ဟောဒီက ပုဇွန်ထုပ်ချိုင့်ပိုင်ရှင် မမကတော့ ယမင်းပြည့်တဲ့" မျက်ဝန်းကလေးထဲမှ လက်တစ်ဖက် ထွက်မလာပါ။ ကျွန်တော်လည်း နေရထိုင်ရ တော်တော် သက်သာသွားပါတယ်။

"ကဲ... သူ့နာမည်ကရော...!"

ဒုတိယ တစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ရတာရော၊ ခေါ်ရခက်တဲ့ သူတို့နာမည်တွေကို လိုက်မှတ်နေရတာရော(တကယ်တမ်း မှာ တစ်ယောက်မှ မမှတ်မိလိုက်ပါ) စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ ရုတ်တရက် အမေးကို ချက်ချင်း မဖြေနိုင်လိုက်ဘူး။

"ဟောတော့... ကိုယ်တော်... မိန်းကလေးတွေက စ၊မိတ်ဆက်လို့ မာနကြီးသွားတာလား!"

"ဟာ... မ... မ... မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဟို... ဟိုဒင်း... ကျွတ် !! ထားပါတော့၊ ကျွန်တော့်နာမည်က... ဝေ... ဝေမိုးပါ"

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က စိတ်ပျက်သလို ကြည့်ရင်းနဲ့...

"အင်း... ရှင့်ဟာက ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားရှင်!"

"ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ အမှန်ပါ။ မယုံရင် ကျောင်းသားကန်ကို ကြည့်ပါ"

ကျွန်တော်လည်း ယောင်ယမ်းပြီး ကျောင်းသားကန်ကို ထုတ်ပြမိတယ်။ အမှန်တော့ တော်တော်ကြောင်တဲ့ကိစ္စပါ။

ကောင်မလေး တစ်ယောက်က လက်လှမ်းပြီး ယူဖို့ပြင်တော့ အသံတစ်သံ ထွက်လာတယ်။ အဲဒီအသံက... တစ်ခုခုကို အလိုမကျသလို ခပ်ပြတ်ပြတ်နဲ့... ပါ။

"ကဲ...! စိုးနဲ့မိုး တော်တော့ကွာ... မင်းတို့ မှာချင်တာ မှာကြတော့"

မျက်ဝန်းလေးရဲ့ စကားလေသံကြောင့် ဟိုနှစ်ယောက်က ထုံးစံအတိုင်း ပခုံးကို တွန့်ရှင်း လျှာကလေးတွေ တစ်လစ်ထုတ်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြပြန်ရော... ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း ပြီးကြပြန်ရော... အဲဒီလို လုပ်နေတဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်က "စိုး" နဲ့ "မိုး" ဆိုတာကို သေသေချာချာကို မှတ်မိပါတယ်။

"မျက်ဝန်းကလေး" က စိတ်မရှည်ဟန်လေး နည်းနည်းပါတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတဲ့စကား ဆုံးတော့ စိုးနဲ့မိုး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အားရပါးရ ရယ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ဝါးချင်း ရိုက်ပြီး စားပွဲထိုးကလေးကို ခေါ်တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့... ကိုယ် တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးတဲ့တိုင်းပြည်ကို ရောက်နေသလိုပဲ၊ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ သူတို့ရယ်သံကို ဘယ်လို ခံစားရမယ်မှန်းလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။

စကားဆုံးတာနှင့် စားပွဲထိုးလေးကို ခေါ်ပြီး မှာလိုက်ကြတာဟင်းပွဲအနည်းဆုံး ရှစ်ပွဲလောက်တော့ ရှိမယ်။

"ရှင် ဝက်သားစားတယ် မဟုတ်လား!"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် ဝက်သားဟင်း စားလား မေးတာလဲ။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်း “အ” သွားလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း နားမလည်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

“ဟာ... ဘဲဥအစ်ကိုကြီး ဘယ်ရောက်သွားလဲ !”

အလန်တကြား အော်လိုက်တဲ့ စားပွဲထိုးလေး အသံကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လန့်သွားတယ်။

“ဟိတ်ကောင်... ငါ... ဒီ... ဒီမှာ”

“ဪ... အစ်ကိုက နေရာပြောင်းသွားတာကိုး”

ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲထိုးလေးက ထမင်းတစ်ပန်းကန်နဲ့ ဘဲဥသုပ်ကို အပြုံးနဲ့ လာချပေးပြီး ထွက်သွားတယ်။ အားလုံးရဲ့မျက်လုံးက ကျွန်တော့် ဘဲဥသုပ် ပန်းကန်လေးပေါ်သို့ ခုန်ချလာနေမှာ အမှန်ပဲ။

“ဘယ်လိုဟင်းလဲဟင် !”

“မိုး”ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက တအံ့တဩနဲ့ မေးတယ်။

“ဘဲဥချင်ရည်ဟင်းထဲက ဘဲဥကို လေးစိတ်စိတ်ပြီး သခွားသီးလေး နည်းနည်းထည့် အချင်ရည်ဆမ်းပြီး သုပ်ထားတာပါ”

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လာဖိတ်တဲ့ စိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဇွန်းကို ယူပြီး ဘဲဥတစ်စိတ်ရဲ့ တစ်ဝက်ကို ဖြတ်ပြီး စားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ထဲမှာ ဝါးနေတဲ့ ဘဲဥဟင်းကို မျက်လုံးကလေး ထောင့်ကပ်ပြီး အရသာခံ ကြည့်နေရင်းက...

“ဟယ်... ကောင်းတယ်ဟာ !”

“ဟဲ့... စိုး၊ သူများစားစရာကိုဟယ်... မဦးမချွတ်၊ လက်မြန် ခြေမြန် သိပ်လုပ်တာပဲ”

“ထူးဆန်းလို့ စားကြည့်တာပါဟ၊ ကောင်းတယ် သိလား”

“ရပါတယ်... စားပါ”

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးတော့ “မျက်ဝန်းကလေး” က စိတ်ညစ်သွား

သလို နှုတ်ခမ်းလေးကို ဆွဲဆန့်ပြီး ခေါင်းကို သုံးလေးခါ ယမ်းပါတယ်။ သဘောကတော့... “မလုပ်သင့်ပါဘူးဟယ်” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် ထင်ပါရဲ့။

အဲဒီချိန်မှာပဲ ထမင်းပွဲတွေ ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဟင်းပွဲတွေ ရောက်လာတယ်။ ချိုချင်ကြော်တွေရော အစိမ်းကြော်တွေရော တွဲယန်ကွမ်း ဟင်းရော၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မခေါ်တတ်တဲ့ဟင်းတွေရော အများကြီးပဲဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဟင်းတွေ ဒီလောက် အများကြီး မှာတာလဲဆိုတာ မသိတော့လို့ ကျွန်တော်... ထမင်းဖြူတွေချည်းပဲ စားနေမိတယ်။

နောက်ဆုံးဟင်းကို လာချပေးတဲ့ စားပွဲထိုးလေးကို စိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက...

“ဒီလို ဘဲဥသုပ် နောက်တစ်ပွဲ ပေးဦး”

သူတို့ မှာထားတဲ့ဟင်းတွေကို ဘာက စနိုက်ရမယ်မှန်း မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်နဲ့ မသိတဲ့ အလှူအိမ် ရောက်နေရသလို ဘာက စလို့ ဘယ်လို လုပ်ရကိုင်ရမှန်း မသိဘူး။ သူတို့ကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ ဟင်းတွေကို ထည့်စားကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အားကို တင်းပြီး ကိုယ်မှာထားတဲ့ ကိုယ့်ဘဲဥသုပ်ကိုပဲ သတ္တိရှိရှိ ယူပြီး စားဖို့ပြင်တယ်။

“ဟေ့... အဲလို မလုပ်နဲ့လေ၊ ဒီမှာ ဟင်းတွေအများကြီး ထည့်စား ဒီဟင်းတွေက ကျွန်မတို့ ကျွေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကျွေးတာ !!”

စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော် တော်တော် ထိတ်လန့်သွားတယ်။

“ဗျာ... ! ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ အဲဒီလောက် မပါဘူးခင်ဗျ”

အထိတ်တလန့် ကျွန်တော့်စကား ဆုံးတော့ မိုးနဲ့စိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က ရယ်ကြပြန်ရော။

“ရှင်ကျွေးတာဆိုပေမယ့် ရှင် ပိုက်ဆံရှင်းစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒီလို... ဒီလို၊ ပုဇွန်ထုပ်ချိုင့် မှောက်ကျပြီး နောက်နေ့ ရှင်အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြတော့ ပြိုင်ပွဲလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီနေ့က ရှင် တော်တော် ရှက်သွားတယ်၊ သိပ်မရှက်ပါဘူး ဆိုတာပါ၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က ရှင်ကို ကျွန်မတို့ဝိုင်းကို လာအောင် ခေါ်နိုင်ရင် ပြည့်က ဒီနေ့ ကောင်းရမယ်”

တကယ်လို့ ရှင် မလာဘူးဆိုရင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က ဒကာခံရမှာ၊ အခု ရှင်လာတော့ ကျွန်မတို့ နိုင်ပြီပေါ့”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မွန်ထူသွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဖဲချပ်တစ်ချပ် ဖြစ်သွားသလား ! ! အံ့စာတုံးတစ်တုံး ဖြစ်သွားသလား ! ! အဲဒီအသိစိတ်နဲ့ပဲ ကျွန်တော် ထရပ်တယ်။

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မစားတော့ဘူးဗျာ၊ တယ်လို့မှ မထင်ပါနဲ့”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့. . . စိုးက စကားပြော လောသွားလို့ပါ။ အခုကိစ္စက သူ့ကို အလောင်းအစား လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ချင်း ကိုယ့်ယုံကြည်မှုကို ကိုယ်ပြိုင်ကြတာပါ”

“မျက်ဝန်းကလေး”က အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါတယ်။ ကျွန်တော် နည်းနည်း စိတ်ပြေသွားသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် ထိုင်တော့ မထိုင်မိသေးဘူး။ “မျက်ဝန်းကလေး”က သူ့ရှေ့က ဟင်းကို ဇွန်းနဲ့ ခပ်ပြီး ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ. . . ဟားတိုက်ပြီး ရယ်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်တယ်။ လှမ်းကြည့်တော့ တစ်ဝိုင်းကျော်မှာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတဲ့ ပေစိတို့အုပ်စုကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဒီဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတာဆိုတော့ ကောင်မလေးတွေက ရိပ်မိသွားတယ်။

“စိုး. . . မင်းအသိတွေလား ! ”

“ဟင့်အင်း. . . စိုးနဲ့ ခင်တာ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး မိုး”

“ဒါဆိုရင် ဒီကောင်တွေ သက်သက်မဲ့. . . ”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ. . . ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေပါ”

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ဝင်တားရသည်။ ‘စိုး’ ဆိုသည့် ကောင်မလေးက တစ်ချက်မဲ့ရင်း. . .

“ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်မတို့ကို လှောင်နေတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို လှောင်တာပါ”

“ဟင်. . . ! ဒါဆိုရင် တော်တော် ရိုင်းတာပဲ”

ဒုတိယ မှတ်ချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် ပြန်လည် မချေပနိုင်တော့၊ ထိုစဉ်တွင် ပေစိ၏အသံကျယ်ကြီး ထွက်လာသည်။

“ကဲ. . . လာကြနော်၊ ‘ဘဲဥတစ်လုံး၏ စွန့်စားခန်း’ ရုပ်ရှင်ကြီး စနေပြီ ပြနေပြီ”

“မင်းနာမည်ကြီးက Date အောက်ပါတယ်ကွာ၊ ‘ပုဇွန်ထုပ်က ချီသွားသော ဘဲဥတစ်လုံး၏မှတ်တမ်းများ’ ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ”

“ကဲကောင်းချင်ရင် ထိမထိုးနဲ့၊ ဘဲဥသုပ်ပဲ စား”

ပြီးတော့ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသော အသံများ. . . ။ လွန်လာပြီဟု သဘောနှင့် သူ မတ်တတ် ထရပ်ဖို့ ပြင်တုန်း. . .

“ထားပါ. . . ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့၊ ဒီလောက်ပဲ ရှိတဲ့လူက ဒါပဲ အော်တတ်တာပေါ့”

မျက်ဝန်းကလေးက ငြင်ငြင်သာသာ ပြောရင်း ကျွန်တော့် ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းထပ်ထည့်ပေးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဖိနှိပ်ထားတဲ့ ရွှံ့ချင်တဲ့စိတ်က ချက်ချင်း ခုန်ထလာပြီး မျက်ဝန်းကလေး ထည့်ပေးတဲ့ ဟင်းနဲ့ ထမင်းကို အားရပါးရ စားပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကြက်ချိုချင်တစ်လုံးကို ‘ခက်ရင်းနဲ့ ထိုးစိုက်ရင်း’ ဒီကောင်တွေ ဝိုင်းဘက်ကို မြှောက်ပြရင်း မေးကို ဆတ်လိုက်တယ်။

“စားပါဦးလား” ဆိုသည့်သဘော။ မင်းတို့ စတာ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွဆိုသည့် အဓိပ္ပါယ်။ ဒီတော့မှ. . . ဒီကောင်တွေဝိုင်း တိတ်သွားသည်။

မျက်ဝန်းကလေးက ပြောင်းလဲသွားသော ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ လှည့်ငေးလေသည်။



အခန်း(၃)

ကျွန်တော် ခွဲတတ်တယ်ဆိုတာ အချိန်တိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တစ်ခုခု တင်စီးသွားတဲ့လူကိုမှ ကျွန်တော်က ပြန်ခွဲတတ်တဲ့သူပါ။ မျက်ဝန်းကလေးတို့နဲ့ ခင်ပြီးတော့လည်း ဗလကြီးတို့ အိမ်ပြေးတို့ ပေစိတို့နဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းပါပဲ။ အတူတူ သွားတယ်၊ အတူစားတယ်၊ ခင်ခင်မင်မင်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ခွဲချင်တာကို ခွဲပြီးပြီလေ။ ကျွန်တော်က စိတ်ကျေနပ်သလို... သူတို့အားလုံးကလည်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးကြပါဘူး။

မျက်ဝန်းကလေးတို့အုပ်စုနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ခင်မင်မှုကို သူတို့ တဖြည်းဖြည်း အသိအမှတ် ပြုလာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အရင်ကထက် ပိုခင်မင်လာသလို ခံစားရပါတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့... ကျွန်တော် မသိဘူး။

တစ်နေ့ဗျာ... ပေစိက ခင်ခင်လင်ခင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနောက်ကို လိုက်ပြီး စာပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းမြှောက်ပေးတာပေါ့။ သူကလည်း အဲဒီကောင်မလေးကို အရမ်းစွဲလန်းနေတာကြောင့် အရဲစွန့်ပြီး စာလိုက်ပေးတာပါ။

ကိုယ့်ဆရာရေး... ဖြစ်ပုံတော့ မပြောချင်တော့ဘူး။ ကျောင်းသားတွေ တစ်ထောင်ကျော်လောက် အသွားအပြန် လုပ်နေတဲ့ ကျောင်းလမ်းမ အလယ်ကောင်တည်တည့်မှာ ပေစိရဲ့နဖူးကို ဘဲဥတစ်လုံးနဲ့ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ မိန်းကလေးပဲဗျာ... ပါးရိုက်ရင် ရိုက်လိုက်ပါလား။ ဘယ်နှယ်... ရည်းစားစကား လိုက်ပြောတဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ရဲ့ နဖူးကို ဘဲဥနဲ့ ထုခွဲရတယ်လို့။

ကျွန်တော်လည်း ကြောင်ပြီး ငေးနေမိတယ်။ ဟိုကောင်လည်း ရုတ်တရက် ထင်မထားတော့ မျက်လုံးထဲ ဘဲဥအကကော အနှစ်တွေကော ဝင်ပြီး ကျောင်းလမ်းမပေါ်မှာ ဝှူးဝါးဝှူးဝါး ဖြစ်နေတာပေါ့။

“ဟေ့ကောင် ဝေမိုးရေး၊ ဟိုကောင်တော့ ခံရပြီဟေ့၊ တို့ ပြေးကူမှ ရမယ်”

ဗလကြီး စကားဆုံးတော့ အိမ်ပြေးက ဒေါသတကြီး ပြောသည်။ “ဒီကောင်မလေးကွာ... ! တော်တော် ရိုင်းတာပဲ၊ မချစ်ရင် မချစ်ပါနဲ့လား၊ နဖူး ဘဲဥနဲ့ ထုရတယ်လို့”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဟိုကောင်ဆီ အရင်သွားကြစို့၊ ဟိုမှာ မမြင်မကန်းနဲ့ လမ်းမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်”

လူဆိုတာလဲဗျာ၊ ဒေါသက အရင်လာပြီး အသိတရားက နောက်ကလာတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ မျက်လုံးထဲ ဘဲဥဝင်တဲ့ ပေစိက လမ်းပေါ်မှာ တောင်စမ်းစမ်း မြှောက်စမ်းစမ်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ဘဲဥနဲ့ ထိပ်ကို အထုခံရတာကိုပဲ ဒေါသဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အသိတရား ဝင်ပြီး ပြေးသွားတော့ ပေစိက ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်နေတယ်။

“ဟေ့ကောင်... ပေစိ... ပေစိ၊ မင်းဘာဖြစ်သွားလဲ”

“မျက်... မျက်လုံးစပ်တယ်၊ ပြီးတော့ အသဲကွဲတယ်၊ ပြီးတော့ ရေ တစ်ခွက်လောက် လိုချင်တယ်ကွာ”

ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အကုန်လုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့အချိန် မှာ သူ ဒီစကားကို ပြောတော့ မသနားတဲ့အပြင် ဝိုင်းရယ်ကြတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ပေစိကို တွဲပြီး ကန်တင်းကို ခေါ်လာတယ်။ ကန်တင်း ရောက်မှ သိတာက...

“သူက... ငါနဖူးကို ဘဲဥနဲ့ ထုသွားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါနလုံး သားကို တူနဲ့ ထုသွားတာပါ”

“ဟိတ်ကောင်... မင်း ဒီလိုသာ ခံစားနေရင် မင်းကို လာတောင် မတွဲဘူး”

“ဒါ ဘော်ဒါ အချင်းချင်းလေကွာ၊ ဟိုက နှလုံးသားကိစ္စ၊ ဘယ်တူ ပါမလဲ၊ ချစ်ခြင်းကို ပစ်ခွင်းနဲ့ မြားမှ”

“ဟိတ်ကောင်... မြားမဟုတ်ဘူး၊ ဘဲဥနဲ့ကွဲ၊ ဘဲဥ... ဘဲဥနဲ့ ထုတာ”

“ထုပါစေကွာ... ထုပါစေ”

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက် လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဘဲဥ ပါတာ တော်တော် ထူးဆန်းတယ်ကွ”

အိမ်ပြေးရဲ့စကား ဆုံးတော့ ကျွန်တော် အားရပါးရ ရယ်လိုက် တယ်။

သူတို့အားလုံးလည်း ကျွန်တော့်ကို ကြောင်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြ တယ်။

ခင်ခင်ဇင်ဆိုတာက တရုတ်မကလေးခင်ဗျ။ သူ့အဖေက ခေါက် ဆွဲဆိုင် ဖွင့်ထားတော့ ကျောင်းအပြန် ဈေးမှာ ကြက်ဥတို့ဘဲဥတို့ မုန့်လာဥနီ တို့ ဝင်ဝယ်ရတယ်။

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ပေစိက လိုက်နှောင့်ယှက်၊ ဟိုက ရှက်တော့ ဘဲဥနဲ့နဖူး ခွက်ခနဲပေါ့။ အဲဒါကို ပြောပြတော့မှ ဟိုကောင်တွေ သဘော

ပေါက်တယ်။

ပေစိအင်္ကျီကို ကန်တင်းက ကလေးမလေး တစ်ယောက်ကို မုန့်ပြီး ပေးပြီး လျှော်ခိုင်းရတယ်။ မလျှော်လို့ မရဘူးလေ၊ ရင်ဘတ်ရှေ့က ဘဲဥနှစ် တွေက နီရဲပြီး နေတာကို။ အဲဒီတော့ ပေစိက ကန်တင်းမှာ ကိုယ်တုံးလုံး ကျွတ်ကြီးနဲ့ ထိုင်နေရတာပေါ့။

ကျွန်တော်ကတော့ သဘောကျတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ‘ဘဲဥ’ ‘ဘဲဥ’ လို့ မကြာခဏ စခဲတဲ့ငတိ ဘဲဥနဲ့ ပြန်ထိပြီး ကိုယ်တုံးလုံး ဖြစ်တာ၊ ကံတရားက ကျွန်တော့်အတွက် လက်စားချေပေးတယ်လို့ ထင်တာပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကန်တင်းထဲကို မျက်ဝန်းကလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်လာတယ်။ ပေစိပုံကို ကြည့်ပြီး သူတို့ တခွီးခွီး ရယ်ကြတယ်။ ပေစိ ရှက်လွန်းလို့ ခေါင်းကို မဖော်နိုင်ဘူး။

ရဲလည်းရဲ သွက်လည်းသွက်တဲ့ စိုးက ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းမေး တယ်။

“ဟာ... ! တော်တော် လှတဲ့ ဖက်ရှင်ပါလား !” ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလုံး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန် တော်ကတော့ စက္ကန့်နည်းနည်း စဉ်းစားပြီး အကြံအဖန် စကားတစ်ခွန်း ရတာနဲ့ အဲဒီစကားအတိုင်း ပြောချလိုက်ပါတယ်။

“ဒီကောင် ဘောလုံးကန်ပြီး ပြန်လာတာ၊ ဒီနေ့ တက္ကသိုလ်အသင်း လက်ရွေးစင် လူရွေးပွဲ ရှိတယ်လေ”

မျက်ဝန်းကလေးကတော့ ခေါင်းခါပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ပါ တယ်။

“ဘောလုံးကန်တဲ့လူကလည်း အင်္ကျီကျွတ်ကြီးနဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျ... လူရွေးပွဲဆိုတော့ ဟိုဘက်အသင်းနဲ့ ဒီဘက် အသင်း ကွဲအောင် ဒီကောင်တွေဘက်က အင်္ကျီချွတ်ရတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေ ရှုံးတော့ အခု စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ထိုင်နေတာ”

မျက်ဝန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို အပြီးနဲ့ လှစ်ကနဲ ကြည့်ပြီးတော့ သူ့ဘေးက စိုးကို စကားတိုးတိုး တစ်ခွန်း လှမ်းပြောသည်။ ဘာပြောတာလဲ ဆိုတာကိုတော့ မခန့်မှန်းနိုင်။

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့၊ လူ့ရွေးတယ်ဆိုတာ အနိုင်အရှုံးက အဓိက မကျပါဘူး၊ ကိုယ်ကောင်းရင် ပါမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အဲဒါပဲ အားပေးနေ တာ။ ဒီကောင် တော်တယ်ဗျာ၊ သူ့အသင်း ရှုံးလို့သာ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပေစီ၏ ကော်လံ လည်ကတုံး အင်္ကျီလက်တို ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ လျှော်ခိုင်းထားတဲ့ ကုလားမလေးက စကားဝိုင်း တည်တည်ကို လျှောက်လာပြီး ပေးတယ်ဗျာ။ ဆယ်ထားသမျှ သိက္ခာတွေ အယ်ရောက်ကုန်မှန်းတောင် မသိဘူး။

“အစ်ကိုနော်... ဟော့ဒီမှာ ဘဲဥပေတဲ့အင်္ကျီ လျှော်ပြီးပြီ၊ တစ်ဆယ် တောင်းတော့ စိတ်ဆိုးတယ်၊ အခု ခုနစ်ကျပ်တော့ ပေး”

မယ်သီတာတောင်မှ ရာမကို ဤသို့ စကားပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောလေသလားမသိ၊ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ မားမားရပ်နေတဲ့ စားပွဲထိုး ကုလားမကလေးကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြောက်သွားတာ အမှန်ပါပဲ ခင်ဗျာ။

“အေး... ယူဟာ... ယူ၊ ရော့... ဟော့ဒီမှာ တစ်ဆယ်ယူသွား”

“ကျွန်မနော်... မတရား မလုပ်တတ်ဘူး၊ ခုနစ်ကျပ်နဲ့ ဈေးတည် ထားတာ၊ ခဏနေ ကျွန်မ သုံးကျပ်ပြန်လာပေးမယ်”

ရှက်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာ ပူထူနေသည်။ ဘာကိုမှလည်း ထိန်း၍မရတော့။ ကျွန်တော်တို့ သိက္ခာသည် ထိုင်နေရာက ပြုတ်ကျပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ လျှောက်ပြေးနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မျက်ဝန်းကလေး အကြည့် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဆတ်ကနဲ ပြီးတယ် ခင်ဗျ။ ထိုအပြီးသည်... ကျွန်တော့်အရှက်တရား၊ လိမ်လည်မှုနှင့် သိက္ခာ ထဲသို့ စူးဝင်သွားသော လှံတစ်ချောင်းလို ခံစားရသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးက တစ်ခွန်း လှမ်းအော်သည်။
“လက်ရွေးစင်ကြီး ခေါင်းတိုက်ရင် ဘောလုံးကိုပဲ တိုက်နော်၊ ဘဲဥ ကိုတော့ မတိုက်နဲ့”

မိုး စကားဆုံးတော့ သူတို့အားလုံးလည်း ရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော် တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးလည်း အားရပါးရ ရယ်ကြသည်။ သူတို့က သိပြီးသားကိုး။

“ဘာစားကြမလဲ အစ်ကို”
ကျွန်တော်တို့အားလုံး တက်တက်ကြွကြွ သံပြိုင်ဖြေလိုက်ကြသည်။ ထိုအသံကို ဆရာကြီး အမြဲတမ်း လုပ်တတ်သော ပေစီ ဘာဆိုတာ သိပါ လိမ့်မည်။

“ဘဲဥဟင်း သုံးပွဲပေးဟေ့ ! ”

“ဟေ့... တို့ကိုလည်း ဘဲဥဟင်းပဲ ပေးဟေ့”
စိုးတို့ဝိုင်းက အသံဖြစ်သည်။

ပေစီက ရှက်လွန်းသဖြင့် သူ့အင်္ကျီလေးကို ကောက်ယူကာ ကျွန် တော်တို့ဝိုင်းမှ ထသွားသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘဲဥဟင်းနှင့် စားလို့ကောင်းကြသည်။



အခန်း(၄)

“ဟေ့... ဘဲဥ၊ ဒီနေ့ရော ဘဲဥပဲလား !”

တိတ်ဆိတ်မနေသော ကန်တင်းထဲမှ စူးရှသော အသံတစ်သံ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ လှည့်ကြည့်တော့... အခုမှ ထိုင်ကာစ စိုးတို့ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့မျက်နှာတွေမှာ စော်ကားခြင်း၊ အရှက်ခွဲခြင်း၊ လှောင်ပြောင်ခြင်း စသည့် အမူအယာများ မတွေ့ရ။ သူတို့ ကျွန်တော်ကို လှမ်းစခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ရွံ့တတ်သောစိတ်၊ သူတို့ မလာခင်ကတည်းက ဘဲဥမှာထားပြီးသား ဆိုတာ သိစေချင်သောစိတ်၊ သူတို့ စတာကို ကျွန်တော် မရှက်ပါဘူးဆိုတာ တို့ကို ပြချင်သောစိတ်နှင့် ကျွန်တော် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်လိုက်သည်။

“ညီလေးရေ... ကိုယ်မှာထားတဲ့ ဘဲဥသုတ် မရသေးဘူးလား !

ကြာလှပြီကွာ...”

ကျွန်တော့်အောင်မြင်မှုကို သဘောကျပြီး သူငယ်ချင်းများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သော် ကျွန်တော့်ကို ဒေါသတကြီးနှင့် ကြည့်နေကြသော သူငယ်ချင်းများကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဝေမိုး !! မင်း မရွံ့နဲ့ကွာ၊ ဒီဘဲဥကိစ္စကို ကောင်မလေးတွေ ရှေ့မှာ မပြောပါနဲ့လို့ မှာထားတယ် မဟုတ်လား !”

“ငါ အရင်ပြောတာမှ မဟုတ်ပါ။ သူတို့က အရင်စတာပဲကွ”

“စ၊စကွာ... မင်း ပြန်ပြီးရွံ့ပြစရာ မလိုဘူး၊ ပြီးတော့ ငါလည်း ဒီဘဲဥကိစ္စနဲ့ အရှက်ကွဲထားရတာ၊ အခု ဟိုဘက်က ထည့်သွားပြီ သိလား! ဘဲဥဆိုရင် ငါပါ ပါတယ်ကွ”

“ဟေ့ကောင် ပေစိ၊ ငါ ဘဲဥကြိုက်လို့ ငါ့ဘာသာ မှာတာ၊ ဘာရှက်စရာ ရှိလဲ !”

“အေး... မင်း မရှက်ပေမယ့် ငါရှက်တယ်ကွ”

“ပေစိ... တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ဘဲဥစားတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ စားတဲ့လူတွေ အများကြီး၊ ဘဲဥစားတိုင်း ရှက်နေရမှာလား !”

ပေစိတို့ သုံးယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ကို ဒေါသနှင့် ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို အရင်ကအတိုင်း ရွံ့သည်ဟု ယူဆကာ မကျေနပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“တခြားလူတွေ စားတဲ့ ဘဲဥက ရိုးရိုးဘဲဥကွ၊ မင်းစားတဲ့ ဘဲဥက သိက္ခာမဲ့တဲ့ဘဲဥ၊ မင်း နောက်နေ့ ဘဲဥပဲ စားမယ်ဆိုရင် ငါတို့ဝိုင်းကို လုံးဝလာမထိုင်နဲ့... ခါပဲ၊ လာ... ဟေ့ကောင်တွေ သွားမယ်”

ထိုအချိန်တွင် မျက်ဝန်းကလေးထဲမှ... အကြည့်တစ်ချက် လှစ်ကနဲ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောသော စကားများကို မျက်ဝန်းကလေးကြားသွားဟန် တူသည်။

“ဘဲဥမရသေးဘူးလားဟေ့၊ ဘဲဥမရလို့ စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်တဲ့လူက

မြန်ကုန်ပြီ

သူ့ထိုးနှက်ချက်က ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းကို အတိအကျကြီးကို ထိ ရောက်သွားသဖြင့် စိုးက ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သည်။ မိုးက ပေစိ၊ အိမ်ပြေး၊ ဗလကြီး သုံးယောက်စလုံးကို မျက်လုံးပြု၊ လျှာထုတ်၍ ပြောင်ပြပြီး ခုံမှာ ကျန်ခဲ့သော ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

မျက်ဝန်းကလေးကတော့ မျက်လွှာလေး ချပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေသည်။ စိုးနှင့်မိုး အပြုအမူအားလုံးက ကျွန်တော့်အား လှောင်ပြောင်ခြင်း မဟုတ်၊ ခင်မင်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။

“ဘဲဥမရသေးဘူးလားဟေ့၊ ဘဲဥသမားက ဘဲဥကို မျှော်ရတာ တော်တော်ကြာနေပြီ”

စိုး၏အော်သံ ကြားသော စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်က အလျင် အမြန် ပြေးလာသည်။

“အစ်မ... ဘဲဥက အစ်မတို့ဝိုင်းကမှာတာ မဟုတ်ဘူးလေ !”

“တို့ဝိုင်းက မှာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်ကွာ၊ ဟိုဝိုင်းက မှာတဲ့သူ တော်တော် ငိုက်ဆာနေလို့ တို့က လှမ်းကူညီတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ အခုချက်ချင်း ချပေးပါမယ်”

ကောင်လေး လှည့်ထွက်သွားတော့ စိုးနှင့်မိုးက နှုတ်ခမ်းကလေး ကို အုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းက ကြားလောက်အောင် ရယ်သည်။ မျက်ဝန်း ကလေးကတော့ ကျွန်တော့်ကို လှစ်ခနဲ တစ်ချက် ခိုးကြည့်ပြီး မျက်လွှာချ သွားသည်။

စိုးနှင့်မိုး ကျွန်တော့်ကို လှောင်သည်ထားဦး။ မျက်ဝန်းကလေးရဲ့ အားနာသည့် မျက်လွှာလေးတစ်ချက်ကို ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မျက်ဝန်းကလေးက ပျော်မြူးနေသော စိုးနှင့်မိုးကို တစ်ချက် လက်တို့ကာ စကားပြောသည်။ စိုးနှင့်မိုး ပျော်နေတာတွေ ခဏရပ်ကာ မျက်ဝန်းကလေး၏ စကားကို နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းကလေး စကားဆုံးတော့ သူတို့ဝိုင်း ငြိမ်

သွားသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော ကျွန်တော့်ကို လှမ်း ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ငုံ့ထားမိသည်။

ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မထွက်နိုင်။

ခေါင်းငုံ့ချထားရသော မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဝဲရတာလောက် ဝမ်းနည်းတာ မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ဘဲဥ”

နူးနူးညှည့် ခေါ်သောအသံ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် မော့မကြည့်ရဲပါ။

“ဘဲဥ”

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ခေါ်သံကိုလည်း ကျွန်တော် မော့မကြည့်၊ ကျွန်တော် မျက်ရည်ဝဲနေတာကို မသိစေချင်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဒီအသံဟာ မျက်ဝန်းကလေးအသံ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိလိုက် ရလို့ နည်းနည်းတော့ စိတ်သက်သာရာ ရပါတယ်။

“ဘဲဥရယ်... စိုးတို့ စတာ အရမ်းလွန်သွားတယ်ဆိုရင် စိုး တောင်းပန်ပါတယ်၊ စိုး မျှော်လင့်ထားတာက စိုးတို့က အရင်လှမ်းစ၊ ပြီးတော့ သူတို့က ပြန်ပြီး... ပျော်စရာကလေး ဖြစ်မလားလို့ပါ၊ အခု တော့...”

“ရပါတယ်... ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကျွန်တော် စကားပြောသံကို ထိန်းရင်း မော့ကြည့်တော့ ကျွန်တော့် ကို တောင်းပန်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတဲ့ စိုးရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် အရမ်းအားနာသွားတယ်။ ကျွန်တော် ဇွတ်လုပ်လို့ တခြားလူတွေ စိတ်ညစ်ရတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ။

“သူတို့ကလဲ... ဒီလောက်ကလေး စတာကိုများ အဖြစ်သို့နေ လိုက်တာ”

“သူတို့က ကျွန်တော် ဘဲဥစားတာကို အစကတည်းကမကြိုက်ဘူး”

ပြီးတော့ ပေစိက ဘဲဥနဲ့ ထိထားတာဆိုတော့ သူ့ကို ရိတယ်လို့ ထင်သွားပုံလည်း ရပါတယ်”

“အမလေး.. စိုးတို့ စတာ အဲဒီကိစ္စ လုံးဝကို မပါဘူး၊ ဘဲဥကိုပဲ စတာ၊ သူ့ကိစ္စကို မေ့တောင် မေ့နေပြီ”

“သူတို့ကတော့ ပါတယ်လို့ ထင်နေပုံ ရတယ်”

“ဟို.. ထင်ထင်မထင်ထင်၊ သူတို့နဲ့ မထိုင်ရလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ စိုးတို့နဲ့အတူ လာထိုင်ပေါ့၊ စိုး စတာကို စိတ်မဆိုးတာ သေချာရင် အခုလိုက်ထိုင်.. လာ..”

စိုးရဲ့စကားကို ကျွန်တော် တော်တော်လေး အံ့သြသွားတယ်၊ စိုးကို မော့ကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ပြုံးထားတယ်။ ခုနကတော့ ကျွန်တော့်ခံစားမှုဟာ လူမရှိတဲ့ မှောင်မဲမဲ ရဲတိုက်အိုကြီးထဲမှာ ရောက်နေတယ်၊ အခု စိုးရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ရင်းနှီးမှုကို ရတော့ ခံစားမှုဟာ လရောင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုအပြည့်နဲ့ လမ်းလျှောက်နေတယ်။

မျက်ဝန်းလေးတို့ဆီ လှမ်းကြည့်တော့ ကျွန်တော့်ကို ငေးနေကြတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မျက်ဝန်းကလေးက မျက်လွှာချမသွားဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပါတယ်၊ မိုးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စပ်ပြီးမြီးနဲ့...။

“ဘဲဥ...!”

စိုးရဲ့အသံ ဆုံးတော့ ကျွန်တော် “ဝုန်း”ဆို ထရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ထရပ်ပုံက စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို စတိုက်တော့မယ့် စစ်သူကြီးတစ်ယောက်လိုမျိုး ကိုယ့်ဆရာရဲ့၊ မိုးက အားရပါးရ ပြုံးရင်း လက်ခုပ်ကို အသံမမြည်အောင် ဖွဖွကလေး တီးတယ်။ မျက်ဝန်းကလေးကတော့ သွားကလေးတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးကာ ခေါင်းကို ညိတ်ပြသည်။

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်တာ မှန်တယ်ဆိုသည့် သဘောပဲ ထင်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြုံးပြ၊ စိုးနှင့်အတူ မျက်ဝန်းကလေးတို့ ဝိုင်းရှိရာ အတူသွားကြသည်။

ကျွန်တော် အားလုံး ရှင်းပြပြီးတော့ မိုးက မဲ့ကာ...။

“အမလေး.. သူ့ဘဲဥကိစ္စကို မိုးတို့က မေ့တောင်နေပြီ၊ မိုးတို့က မိုးတို့ဘဲဥကိုပဲ စတာပါနော်၊ ဘာဖြစ်လဲ.. သူတို့နဲ့ မထိုင်ရလည်း မိုးတို့နဲ့ လာထိုင်ပေါ့”

“ရပါတယ်.. အဆောင်တစ်ခန်းထဲ ကျောင်းသားတွေပဲ၊ စိတ်ဆိုးတုန်း ခဏပါ၊ ပြီးတော့လည်း ပြန်တည့်သွားကြတာပါပဲ”

“ဟင်..! ဘဲဥနဲ့ သူတို့က တစ်ခန်းထဲ ဟုတ်လား!”

စိုးက ထိတ်လန့်တကြား မေးသည်။ မျက်ဝန်းကလေးက...။ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သူ့ကို ကြည့်သည်။ ပြောမိတာ မှားသွားပြီ ကိုယ့်ဆရာရေ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုတ်လို့လည်း မရတော့ဘူး မဟုတ်လား!။

“ဟုတ်တယ်.. တစ်ဆောင်တည်းပါ”

“အမလေး.. တစ်ဆောင်တည်း နေတဲ့သူ အချင်းချင်း ဒီလောက် ပြောရက်တာ အံ့သြပါရဲ့”

စိုးက မဲ့ကာရွံ့ကာဖြင့် ပြောသည်။ မျက်ဝန်းကလေးက သက်ပြင်းကို ချ၏။ မိုးကတော့ ခေါင်းကို ယမ်းကာ စိတ်ပျက်သွားသလို ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုက ပေါ့ပါးသွားပြီး တစ်ခုက တင်းကြပ်နေတယ်။ ဘာက ပေါ့ပါးပြီး ဘာက တင်းကြပ်နေတာလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးခင်ဗျ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ... စားစရာတွေ ရောက်လာလို့ ကျွန်တော် ထွက်ပေါက်ရသွားတယ်။ မိုးက ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေ ထည့်ထည့်ပေးတာ ထမင်းကိုတောင် မမြင်ရတော့လောက်အောင်ပဲ၊ သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး အားနာနာနဲ့ ထည့်ပေးနေတာ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ပန်းကန်ထဲမှာ ဟင်းတွေအများကြီး ပုံနေရင် မစားတတ်ဘူးခင်ဗျ။

“တော်ပြီ စိုး၊ ကျွန်တော်က ပန်းကန်ထဲမှာ ဟင်းတွေ သိပ်များနေရင် မစားတတ်လို့”

“စားပါ ဘဲဥရဲ့၊ မကုန်တော့လည်း ထားပစ်ခဲ့ပေါ့၊ စားမှာသာစား”

“စားသာစားပစ် ဘဲဥ၊ သူက သူလုပ်ချင်တာကို လုပ်မယ်၊ သူ မှားမှန်းသိရင် အဲဒီလူ ကျေနပ်အောင် မရမက ဇွတ်တောင်းပန်မယ်၊ အဲဒါ ခိုးသိမိမောင် အစစ်ပဲ”

မစားတာ ကြာလို့ပဲလား မသိ၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ထမင်းစား စကောင်း၊ ချိုချင်ကြော်တွေ၊ ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်တွေ၊ ကြက်သား ဘီစတိတ်တွေက ကျွန်တော့်ဘဲဥသုတ်လောက် ကျွန်တော့်ကို အရသာ မပေးနိုင်ကြပါဘူး။ ကိုယ် စားနေကျလည်း မဟုတ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကုန်အောင် စားပါတယ်၊ နည်းနည်းကလေး စားပြီး တော်ပြီလို့ဆိုရင် သူတို့အပေါ် စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလို့ ထင်မှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။

“ဘဲဥက စားနိုင်သားပဲ”

“ဟုတ်တယ် မိုးရ၊ ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး”

“ကျွေးတဲ့သူ စေတနာရှိလို့ နေမှာပေါ့”

“ဘယ်သူကျွေးတာလဲ... ! စိုးလား ! ”

“ဟင့်အင်း... ပြည့်ကျွေးတာ”

ကျွန်တော် တအံ့တဩ ပြည်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ပြည်က မိုးကို မျက်စောင်းထိုးတယ်။ မိုးက လျှာကို ထုတ်ပြီး “ဖလူး” “ဖလူး” လုပ်ရင်း ပြန်ပြောင်ပြသည်။ ကျွန်တော် နောက်ထပ် ထည့်ထားတဲ့ ထမင်းကို မစားဘဲ စဉ်းစားနေမိတယ်ဗျာ။ ဟိုတစ်ခါလိုပဲ ကျွန်တော့်ကို အလောင်းအစား လုပ်ကြပြန်ပြီလား၊ ကျွန်တော်က လိုက်လာ... မျက်ဝန်းလေး ရှုံး... ထမင်း ကျွေးရ။ ဟား... မဟုတ်သေးပါဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ သူတို့အတွက် ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်လား၊ တိုက် ကြက်ဖ တစ်ကောင်လား။ ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုကို မူတည်ပြီး လောင်း၊ စားကြသောက်ကြနဲ့၊ ကျွန်တော် ဇွန်းနဲ့ခက်ရင်းကို ပြန်ချပြီး ဘယ်ဘက်ကို ခေါင်းငဲ့ကာ တွေဝေနေမိတယ်၊ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

“စားပါ ကိုဝေမိုး၊ အခု ကျွေးတာက ကိုဝေမိုးကို အရင်တစ်ခါတုန်း ကလို အလောင်းအစား လုပ်ပြီး ကျွေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်မ

မွေးနေ့မို့ ကျွေးတာပါ”

“ဗျာ... !! မွေးနေ့... !! ”

မျက်ဝန်းကလေးက ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြုံးကာ ခေါင်းကို ညိတ် သည်။

“ဟာ... ဒါဆို... ဟို... ဟို... မျက်ဝန်း၊ အဲ... ဟိုဟာလေ... မျက်... ဟာ...”

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တော်တော် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ မျက်ဝန်းကလေး မျက်ဝန်းကလေးနဲ့ အမြဲတမ်း တွေးနေကျဆိုတော့ စကား လည်း ပြောရော... “မျက်ဝန်းလေး” လို့ပဲ ခေါ်နေမိတာကိုပါ။ မျက်ဝန်း လေးတို့ကလည်း ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဆိုပြီး တအံ့တဩ ပိုင်းငေး နေကြတယ်ဗျာ။

“ဒီလိုဗျာ... ဟို... မယမင်းပြည်က နှစ်ရက်၊ ဩဂုတ်လ၊ (၁၉၈၇)ခုနှစ်မှာ မွေးတာပေါ့နော်”

“အင်း... ဟုတ်တယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ! ”

“ဒီ... ဒီနေ့လည်း ကျွန်တော့်မွေးနေ့ပဲ၊ ဒီနေ့ ယမင်း အသက် (၂၀)ပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း (၂)ရက်နေ့ပဲ၊ ယမင်းလည်း ဗုဒ္ဓဟူးသမီးနော်၊ ကျွန်တော်လည်း ဗုဒ္ဓဟူးသားပဲ”

“ဟာ... ဒါဆို ထောင့်ပေါ့၊ ဟေ့ကောင် မိုး၊ ဒါဆို တို့ မွေးနေ့ရှင် နှစ်ယောက်ဆီက စားရပြီပေါ့”

“နင်တို့ကလည်းဟယ်...”

မျက်ဝန်းလေးက စိုးကို ဟန့်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံရှိမရှိ မသိဘဲနဲ့ စားဖို့ ပြောနေတာကို ဟန့်တာပါ။ ကျွန်တော် ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေကို ကြိုးစားရင်း စဉ်းစားတယ်။ ပိုက်ဆံနည်းနည်းနဲ့ သူတို့ လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်အောင် ဘာကျွေးရရင် ကောင်းမလဲလို့... ထမင်းကုန်တော့ ကျွန်တော် အန်တီအေးဆီ သွားပြီး အတူအညီ ဘောင်းတယ်၊ အခြေအနေကိုလည်း ရှင်းပြတယ်။ အန်တီအေးကလည်း

သဘောတူပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မျက်ဝန်းကလေးတို့ ရှိတဲ့နေရာကို ပြန်လာရင်း...

“ခဏကလေးနော်... ဒီနေရာကပဲ စောင့်နေပါ။ ဆယ်မိနစ် လောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် လှည့်ထွက်ခဲ့တယ်။

“စိုးရယ်... ဘာဖြစ်လို့ သွားပြောရတာလဲ။ ဟိုမှာက ပိုက်ဆံရှိမှန်း မသိဘာမသိနဲ့၊ တစ်ယောက်ယောက်ဆီကမှ သွားချေးတာလား မသိဘူး”

“ပြည့်... မင်းက ပြောရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။ မင်း သူ့အတွက်ဆို အရမ်းစိတ်ပူတတ်တာပဲ။ ဟွန်း... မပြောချင်ဘူး”

“ငါက သာမန် စေတနာအရင်းနဲ့ ပြောတာပါ။ မင်းတို့ ထင်ချင် သလို ထင်ပေါ့”

ကျွန်တော် အခုတွေ့ အရမ်းမြူးနေတယ်ဗျာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျောင်း အဝင်မခံဝကြီးကို ပြေးဖက်ထားလိုက်ချင်တယ်။ ကျောင်းအဝင်လမ်းနံဘေး က သစ်ပင်တန်းတွေကို တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ဆွဲနှုတ်သွားလိုက်ချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ပျော်ရွှင်မှုဟာ သက်တံ့လို့ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းနေမိ တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ... သက်တံ့ဆိုတာ လှတော့ လှပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူက နေဝင်ချိန်မျိုးမှာမှ ထွက်ရတာ မဟုတ်လား ! ။ ပြီးတော့... သူ လှ ပခွင့် ရတာက ခဏကလေးရယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ အခု ရနေတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို တစ်ညလုံး သာနေ တဲ့ လမင်းကြီးလိုပဲ ဖြစ်နေစေချင်တယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်နဲ့ မျက်ဝန်းကလေး မွေးနေ့တူနေ တာ အံ့သြဖို့ မကောင်းဘူးလား။ ပြီးတော့ သူကလည်း ကျွန်တော် ချစ်နေတဲ့ ချစ်သူ။ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်ဝန်းကလေးဟာ ဖူးစာရှင် အမှန်ပဲလို့ကို ကျွန် တော် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားလိုက်တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော် ကျောင်းဝင်းထိပ်ကို ရောက်တော့ ပြောင်းဖူး ပူပူနုနု

ထွေးထွေးကြီးတွေ ငါးဖူးဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ ထောပတ်တစ်ထုပ် ဝယ် တယ်။ ကျောင်းကို ပြန်လာတော့ မျက်ဝန်းကလေးတို့ မမြင်ရအောင် ကန်တင်း နောက်ပေါက်က ဝင်ပြီး ပြောင်းဖူးတွေကို ချွေတယ်။

ပြောင်းဖူးချွေတာကလည်း နည်းရှိသေးတယ်နော်။ ပြောင်းဖူးကို ကြိုက်တဲ့ အမြောင်းတစ်မြောင်းကိုပဲ အဖျားကနေ ထိပ်အထိ ချွေပစ်ရတယ် ခင်ဗျ။ ဒီတော့ နေရာလပ်သွားတဲ့ ပြောင်းဖူးတန်းရဲ့ ဘေးနှစ်ဘက်မှာ မချွေရသေးတဲ့ ပြောင်းဖူးတန်းနှစ်ခု ရှိတာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်က ပြောင်းဖူးတန်းကို လက်မကလေးနဲ့ တွန်းလိုက်ရင် ပြောင်းဖူး တွဲလျက် ကလေးတွေ ရတယ်။

ကျွန်တော်က ပြောင်းဖူးတစ်တန်းကို (၂)ခါပဲ တွန်းပါတယ်။

ပြီးတော့မှ တွဲလျက် ရတဲ့ ပြောင်းဖူးတန်းကလေးတွေကို ဝက်သား ဒုတ်ထိုးတံနဲ့ အလွယ်ကနေ ထိုးထားရတယ်။ အားလုံး ပြီးတော့မှ ကိုအေး မြင့်ဆီက ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တဲ့ ဘရပ်(စ်) ခဏဌားပြီး ပြောင်းဖူးစေ့ သီတံကလေးတွေကို ထောပတ်နဲ့ သုတ်တယ်။ ပြီးတော့မှ... အန်တီအေး ပေါင်မုန့်မီးကင်တဲ့ သံကောလေးပေါ်မှာ တင်ပြီးကင်တယ်။ အနံ့က မွှေး ရောပဲ။

ကျွန်တော် မောနေတယ်။

ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော် ပျော်တယ်ဗျာ။

ကင်နေရင်းနဲ့ ထောပတ်သုတ်ပေးတာတို့၊ တူးမသွားရအောင် ဟိုဒီ လှည့်ပေးရတာတို့ လုပ်ရသေးတယ်။ အားလုံး စုံတော့မှ အချဉ်လုပ်ရတယ်။ အဲဒါ လက်အဝင်ဆုံးပဲ ခင်ဗျ။

ရေနွေးဖျောထားတဲ့ မန်းကျည်းမုည့်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် နယ်ပြီး ကျန်တဲ့အခွံတွေကို ညစ်ယူရတယ်။ ပြီးတော့ သံပုရာသီးတစ်ခြမ်း ထပ်ညှစ် ရတယ်။ ဂျင်းနဲ့ ကြက်သွန်ဖြူကို ဓားပြားနဲ့ ရိုက်ပြီး ကြက်သွန်ဖြူကိုတော့ ဒီအတိုင်းထည့်... ဂျင်းကိုတော့ အရည်ပဲ ညစ်ယူပြီး ကျန်တဲ့ အခွံတွေ ကို ဒီအတိုင်း ထားရပါတယ်။

ပြောင်းဖူးကင်တွေအားလုံး ရတော့ ဘဲဥပုံ မယ်လမင်း လင်ပန်း
ကလေးထဲမှာ လှအောင် စီထည့်တယ်။ ခုနက အရည်ညှစ်ထားတဲ့ ဂျင်း
ဖတ်တွေကို ဆီကလေး နည်းနည်းနဲ့ ကျွတ်နေအောင် ကြော်ပြီး ပြောင်းဖူး
သီတဲကလေးတွေရဲ့ အလယ်မှာ ထည့်တယ်။

အချဉ်ထဲကို ပဲငံပြာရည် အနောက်ကလေး နည်းနည်းရယ်၊
အချိုမှုန့်နဲ့ ဆားရယ်၊ ပြီးတော့မှ ငရုတ်သီးစိမ်းကလေးတွေကို ကတ်ကြေးနဲ့
ညှပ်ပြီးထည့်တယ်။

မြည်းကြည့်တော့ OK ။

“ဟယ်... ဘဲဥ နှင် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ! ”

စိုးက အလန့်တကြား မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဘဲဥပုံငန်းကို သူတို့
မမြင်ရအောင် ဘယ်ဘက်လက်ဝါးနဲ့ ပင့်ပြီး မြှောက်ထားတာကိုး။ တကယ့်
ဝိတ်တာကြီးပေါ့ဗျာ။

“နှင် ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲဟယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကြည့်ပါ
ဦး”

“အရေးမကြီးပါဘူးဟာ၊ ရေဆေးရင် ပြောင်သွားမှာပါ။ ကဲ...
ငါ့မွေးနေ့အတွက် ငါ့ကိုယ်တိုင် စီစဉ်တဲ့ စားစရာပဲ... စားကြဟာ”

မျက်ဝန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်တယ်။

သူကြည့်တဲ့ အစိတ်ကို ကျွန်တော့်နှလုံးသားက နားလည်တယ်၊
ပြန်တော့ မပြောပြတတ်ဘူးဗျာ။

လက်သွက်တဲ့ စိုးက ပြောင်းဖူး သီတဲကလေးတစ်ခုကို ကောက်ပြီး
အချဉ်နဲ့ တို့စားတယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

“အမလေး... တယ်ကောင်းပါလား ! ဟဲ့... စားကြည့်စမ်း၊ စား
ကြည့်ကြစမ်း”

စိုးရဲ့ ထိတ်လန့်တကြား စကားကြောင့် မိုးက တစ်ခုယူတယ်၊
မျက်ဝန်းလေးကတော့ နောက်ဆုံးမှ ရှေ့က သီတဲတစ်ခုကို ယူစားရင်း
အားရပါးရ ပြုံးတယ်။ ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ။

“ကောင်းလိုက်တာ ကိုဝေမိုးရယ်၊ ကျွန်မ ဆိုင်တွေ စုံအောင်
အကင်မျိုးစုံ စားဖူးပါတယ်၊ ဒီလိုအရသာမျိုးတော့ တစ်ခါမှ မစားဖူးတာ
အမှန်ပါပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဟင်”

“ကျွန်တော် ကျောင်းဝင်းထိပ်ကနေ ပြောင်းဖူးပူပူနုနု ငါးဖူးဝယ်
တယ်၊ ပြီးတော့...”

“အော်... မေ့လို့မေ့လို့ ကိုဝေမိုး မျက်နှာတွေဘာတွေသစ်၊ လက်
တွေ ဆေးလိုက်ပါဦး၊ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောကြမယ်နော်”

အဲဒီနေ့က မျှော်လင့်မထားဘဲ ကျွန်တော်က ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်သွား
တယ်ဗျာ။ ပြောင်းဖူးငါးဖူး သီတဲတွေဟာ ပျိုက်ခနဲပဲ။ စားချင်သေးတယ်
သူတို့ကိုလည်း လုပ်ပြပါဆိုတာနဲ့ နောက်ထပ် ပြောင်းဖူး သုံးဖူးဝယ်ပြီး
လုပ်ပြပေးရသေးတယ်။

အဲဒီနေ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဗျာ။



အခန်း(၅)

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ နာမည်ကို စိတ်ဝင်စားရင်လည်း ဝင်စားပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ကို ခေါ်တဲ့နာမည်တွေက ကိုးရီးကားယားတော့ နိုင်ပါတယ်။ ပေစီရဲ့နာမည်အရင်းက တင်အောင်မြင့် ဖြစ်သည်။ ပေလွန်း တေလွန်းသဖြင့် ရှစ်တန်းတွင် နှစ်နှစ်ကျ၊ ဆယ်တန်းတွင် နှစ်နှစ်ကျနဲ့ တက္ကသိုလ် ရောက်တော့ ပထမနှစ် ကျပြန်သည်။ သူ ပေပုံတေပုံက ငွေခေါ် ကြေးရော် ဖြုန်းတီးခြင်းလည်း မဟုတ်။ ကျောင်းစရိတ်မှတစ်ပါး မိဘများအား ဒုက္ခပေးခြင်းလည်း မဟုတ်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဘယ်သူက ဘယ် ခေါ်ခေါ် ဘာလုပ်လုပ် အတူလိုက်ပေးချင်သော ဆန္ဒသည် သူ့ဘဝ၏ အပျော်ရွှင်ဆုံးသော နှစ်သက်မှု ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းအားလုံးက သူ့အကြောင်းကို သိပြီး သူ့ နာမည်အရင်းကို မခေါ်ဘဲ သူ့ဇာတိ ဖြစ်သည့် (....)မြို့မှ သူငယ်

သူငယ်ချင်းများ ခေါ်သော “ပေစီ” ဆိုသော နာမည်ကို ခေါ်တော့တာပေါ့။ သူက ပေလည်း ပေသည်၊ မေးလျှင်လည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ သူ့ကို ပေစီလို့ ခေါ်တာ သဘာဝ တော်တော်ကျတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော် ကျောင်းက ပြန်လာတော့ ပေစီက ပိန်ပိန်ပါးပါး ကိုယ် ကို ခုတင်ပေါ်မှာ တစောင်းလှဲရင်း အိပ်နေတယ်။

“ဟေ့ကောင် ပေစီ၊ မင်း နေမကောင်းဘူးလား။”

ထုံစံအတိုင်း ပေစီက ကျွန်တော် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေးသည့်စကားကို တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော၊ ဒီကောင် တစ်ခုခု ဖြစ်လာပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိသည်။ ဒါပေမယ့် ပေစီသည် ထုံစံအတိုင်း သူ့နှုတ်ခမ်းများကို ပေပြီး စိထားသည်။ သူ့ထုံစံကို သိသည့်အတွက် ကျွန်တော် အဆောင်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီကောင်ကို ကျွန်တော် ခင်တယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ပေပြီး စိသော ပေစီကို ခင်တဲ့အကြိမ်ပေါင်းက တစ်သိန်း ဆိုပါစို့၊ အမြင်ကတယ်သည် အကြိမ်က ငါးသောင်းလောက်တော့ ရှိတယ် ကိုယ့်လူရေ...။

မျက်ဝန်းကလေးအကြောင်းကို ကျွန်တော် သွားစဉ်းစားမိတယ်။ ပေစီကြောင့် စိတ်ညစ်သွားလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်... အမ်းတသည့် စိတ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။ သူ့မျက်ဝန်းက ကျွန် တော့် နှလုံးသားထဲမှာ လုံတစ်ချောင်း စိုက်နေသလို နှုတ်မရသည့်အတွက် ဆိုရင်တော့ ဝိုမှန်မလားပဲ။

သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှာ မျက်ဝန်းကလေးက သိပ်ပြီး မချောပါ။ အချောဆုံးက မိစိုးဖြစ်သည်။ မိုးကတော့ အင်မတန် ပျော်ရွှင် တတ်ပြီး သွက်သွက်လက်လက်နိုင်သည့် မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

ပေစီကော အိမ်ပြေးရော ဗလကြီးရော သုံးယောက်စလုံး မိစိုးကို ကြိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်က မျက်ဝန်းအကြည့်တစ်ချက်နှင့် လှံစူးထားလို့ စိုးလောက် မချောသော မျက်ဝန်းကလေးကိုပဲ ချစ်ပါသည်။

မျက်ဝန်းကလေးတို့နှင့် ပြဿနာ တက်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်နဲ့

မျက်ဝန်းကလေးတို့လည်း ခင်မင်ပြီးတဲ့နောက်... ဒီကောင်တွေ သုံးကောင်နဲ့ ကျွန်တော်ရယ် ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းတွေလို အရမ်းခင်သွားကြတာလည်း ထူးဆန်းတာ တစ်ခုလို့ ပြောလိုရတာပဲ။

ဒီကောင်တွေ ရခဲ့တဲ့ နာမည်ပြောင်တွေအကြောင်းတွေကို ကိုယ့်ဆရာတို့ကို ရှင်းပြရဦးမယ်။

အိမ်ပြေးရဲ့နာမည်က “နိုင်ဦးမောင်” ပါ။ ဒီကောင်ကို ဘာလို့ အိမ်ပြေးလို့ ခေါ်လဲဆိုတော့ စည်းကမ်းတင်းကျပ်တဲ့ သူ့အဖေနဲ့သူနဲ့ မတည့်ဘူး ခင်ဗျ။ ဒီကောင်က မဲ့ရွာသား။ သူ့အဖေက ညဘက် အိမ်လည်နောက်ကျတာတို့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အကြံကြီး ထိုင်တာတို့၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုပြီး ဂစ်တာတီးတာတို့ မကြိုက်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ဘဝမှာလည်း ရင်ခုန်စရာ၊ ပျော်ရွှင်စရာ၊ စိတ်အပန်းဖြေစရာဆိုလို့ ဒါတွေပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။

အဲဒီ စိတ်အပန်းဖြေနည်းတွေကို မကြိုက်တဲ့ သူ့အဖေနဲ့ ပြဿနာတက်တိုင်း နိုင်ဦးမောင်က အိမ်ပေါ်က အမြဲဆင်းတာပဲတဲ့။ ဆင်းတယ်ဆိုလို့လည်း အဝေးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ရယ်၊ ငယ်ဖြူကနေ တိုက်အုပ်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ဦးလေး ဘုန်းကြီးကျောင်းရယ်၊ သူထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဦးလေးမြင့်အိမ်ရယ်၊ အဲဒီနေရာတွေကို ဒီကောင် ပြေးတာပါ။ အနည်းဆုံး တစ်လကို လေးကြိမ်လောက် ဒီကောင် အိမ်က ပြေးတယ်။ တခါတလေဆိုရင် ခြောက်ကြိမ်လောက်အထိ ခံချိန်က တက်သွားတတ်သည်။ အဖေက ဆူလိုက်၊ သားက အိမ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ဆိုတော့ ယောက်ျားကို ကြောက်ပြီး သားကို အရမ်းချစ်ရတဲ့ သူ့အမေကြီး ခမျှာ ကြားက ဖတ်ဖတ်ကို မောရောပေါ့ခင်ဗျာ။

ဒီကောင် မဲ့ရွာ အထက(၄)က။ အဲဒီ “အိမ်ပြေး” ဆိုတဲ့နာမည်ကို ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီနာမည်ကို မသိပါဘူး။ သူနဲ့ တနယ်သားထဲ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းက ခေါ်တော့မှ ကျွန်တော်တို့ သိတာပါ။

ဒီမှာလည်း... ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ခုခု ပြဿနာ တက်ရင် အဆောင်မှာ ပြန်မအိပ်တော့ပဲ အခြားအဆောင်မှာ သွားသွားအိပ်တတ်တယ်။ ဒီကောင်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်တဲ့အထိတောင် သူ့အကျင့်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ အိမ်ထောင်တွေဘာတွေ ကျလို့ မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်ရင် အိမ်ပေါ်က သူ အရင်ဆင်းလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။

ဗလကြီးရဲ့နာမည်အရင်းကတော့ အောင်မြတ်စိုးပါ။ ဗလကြီးဆိုတဲ့နာမည်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ သူရသွားတာပါ။ ဒီကောင် အရပ်က (၅)ပေ(၁၁)လက်မလောက် ရှိတယ်။ လူကလည်းထွား၊ အရပ်အမောင်းကလည်း ကောင်း၊ ဒီကြားထဲ အလေးတွေဘာတွေ မထားတော့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲမှာ ဒီကောင် အခန့်ညားဆုံးပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံလူကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ဟောက်ရင် ဟိုကောင် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် ဟိတ်ဟန်က ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဆရာရေး... ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲမှာ အကြောက်တတ်ဆုံးက သူပဲ ခင်ဗျ။ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ဂဏှာမငြိမ်တော့ဘူး၊ သူ စ၊စဉ်းစားတာက တောင်းပန်ဖို့ပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်ငြိမ်ပဲ နေခိုင်းထားရတယ် ကိုယ့်ဆရာရေး...။

သူကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကိုလည်း လိုက်မပြောရဲ။ ဆရာမဆီ စာသွားမေးဖို့ အဖော်ခေါ်ရင်လည်း မလိုက်ရဲနဲ့။ ဒီကောင်ကို ကြက်သမားစကားနဲ့ ပြောရရင် ဒီကောင်က တိုက်ကြက်မဟုတ်ပဲ ဘီးလက် ကြက်ကြီးဗျ။ သူကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကို အထင်ကြီးအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲလို့ ကျွန်တော်တို့ကို သူမေးဖူးတယ်။

“တခြားယောက်ျားလေးတွေ မလုပ်နိုင်တာကို အဲဒီကောင်မလေး ရှေ့မှာ လုပ်ပြလိုက်ပေါ့ကွ”

ပေစီက ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောတော့ ဒီကောင် အကြာကြီး စဉ်းစားနေတယ်။ ပြီးတော့မှ...

“ဒါဆို ငါဘာလုပ်ပြရမလဲ”

“ဒါကတော့ မင်းလုပ်နိုင်တာကို မင်းဘာသာမင်း စဉ်းစားကြည့်”
 အောင်မြတ်စိုး လည်ကလေး စောင်းပြီး တော်တော် တွေ့တွေ့
 ဝေဝေ စဉ်းစားပါတယ်။ ကိုယ် ဘာလုပ်နိုင်သလဲ ဆိုတာတောင် ဒီလောက်
 ခက်ခက်ခဲခဲ စဉ်းစားနေတာ သူ့တစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ဖူးတယ်။

“ငါတို့ ကရာတေးသင်တန်းမှာ ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်တာတစ်ခုကို
 ငါလုပ်နိုင်တယ်ကွ”
 သူ့ပုံစံက စိတ်သက်သာရာ ရပြီး တော်တော်လေးလည်း ပျော်နေ
 တဲ့ပုံပဲ။

“ဟုတ်လား... ! ဘာလုပ်နိုင်တာလဲကွ !”
 ပေစီက အားတက်သရော မေးသည်။
 “အုတ်ခဲကို ကီသွင်းပြီး လက်ဝါးစောင်းနဲ့ ခုတ်လိုက်ရင် ထက်ပိုင်း
 ကျိုးတာပဲ”

အိမ်ပြေးနှင့် ပေစီတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်
 လိုက်ကြသည်။

“ဒီလောက် ကောင်းတဲ့ အထင်ကြီးမှုမျိုး ရှိရဲ့သားနဲ့ မင်း ကျန်တာ
 တွေ လျှောက်စဉ်းစားနေတာလဲ !”

“ငါက သူ့အတန်းဆီကို အုတ်ခဲယူပြီး ချိုးပြရမှာလား ! မဖြစ်နိုင်
 တာကွာ...”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အောင်မြတ်စိုးက သူ့လာမယ့်လမ်းမှာ တို့က
 စောင့်ပြီး သူလာတာနဲ့ မင်းက အုတ်ခဲကို ချိုးပြ၊ ငါတို့က မင်းကို ဝိုင်း
 ချိုးကျူး၊ ကောင်မလေးကလည်း မြင်သွားရော”

“ဒါဆို မင်းရမှတ်က ဂုဏ်ထူးမှတ်နားတောင် ရောက်သွားပြီ”
 အောင်မြတ်စိုး ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဝေသွားသည်။ ဟိုနှစ်ကောင်
 ဝိုင်းကျပ်နေမှန်း ကျွန်တော် သိသော်လည်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးကြီးကိုတော့
 အောင်မြတ်စိုး မလုပ်တန်ရာဟု ထင်ပြီး ကျွန်တော် မတားခဲ့မိဘူး ခင်ဗျာ။
 နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဒီကောင်တွေ တကယ်ပဲ ကျောင်းလမ်းထိပ်က

ခနရပင်ကြီးအောက်မှာ ဟိုဘက်ဒီဘက် အုတ်ခဲနှစ်လုံးဆင့်၊ အလယ်က
 အုတ်ခဲကို ကန်လန့်ထားပြီး ဝါဝါဆိုတဲ့ ကောင်မလေး အလာကို စောင့်ကြ
 သတဲ့။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ သူတို့က အားလုံး စိစဉ်ပြီးနေပြီ။
 ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီး တားတော့ ဒီနီးတလိန်းနတ် ဝင်ပူးနေသည့်
 အောင်မြတ်စိုးက အပြုံးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပခုံးပုတ်ရင်း ပြောသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ငဝမိုးရာ၊ သင်တန်းမှာ ငါ အပတ်တိုင်း တစ်လုံး
 တစ်လုံး ချိုးနေကျပါ”

ခဏကြာတော့ ဝါဝါ ပုဂံလမ်းက အကွေ့... ဟိုကောင်တွေက
 ဗလကြီးကို အသံမျိုးစုံနှင့် အော်ဟစ်အားပေး၊ ဝါဝါနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စု
 လည်း ဘာပါလိမ့်ဆိုပြီး ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်များကြောင့် တုန်ကန် ရပ်
 ကာ ကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့မှ... သူတို့ဆင်ကွက်ထဲ ရောက်ပြီဆိုပြီး
 အောင်မြတ်စိုးကို...

“ချိုးတော့လေကွာ... ချိုး... ချိုး”

ဝိုင်းအားပေးတော့ ဟိုကောင်လည်း ကီတွေဘာတွေ သွင်းပြီး
 အုတ်ခဲကို လက်ဝါးစောင်းနှင့် အားရပါးရကြီးကို တွယ်ပစ်လိုက်တာ...
 ဒုတ်ခနဲ မြည်သံကြီးရယ်... “အား” ခနဲ အော်လိုက်တဲ့ အောင်မြတ်စိုးရဲ့
 အသံနက်ကြီးရယ်က တစ်ပြိုင်နက်ကို ထွက်လာတာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီကောင်
 ခွေလဲကျသွားရော... ကျွန်တော်တို့လည်း ပထမတော့ အာဖြစ်မှန်း မသိ
 တော့ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေတာပေါ့လေ... ဒီကောင် မြေကြီးပေါ်မှာ
 လူးရင်းလိမ့်ရင်းနဲ့ “ငါလက်... ငါလက် ကျိုးပြီ... အား” ဆိုတော့မှ ကနဲ
 ကတန်း ပြေးဝင်သွားရတာ။ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေလည်း
 တခွီးခွီး ရယ်ရင်း လစ်ကန်ကြတာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊

ကျွန်တော်တို့လည်း ကောင်မလေးတွေကို ဂရုစိုက်မနေနိုင်တော့ပါ
 ဘူး။ ကိုယ့်လူကိုယ်ပဲ ဆေးရုံကို ပို့တော့... အောင်မြတ်စိုးရဲ့ ညာဘက်
 လက်သန်းနဲ့ လက်သူကြွယ်... ကျိုးထွက်သွားတယ်။ လက်ကောက်တစ်နံ့
 လည်း အက်သွားတယ်တဲ့။

နောက်ပြီးတော့မှ သိရတာက ကရာတေး ကလပ်မှာ ချိုးတဲ့ အုတ်ခဲ ဆိုတာက ထုံးရေနဲ့ စိမ်ထားတာတဲ့။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ အောင် မြတ်စိုးကတော့ လက်သိုင်းကြိုးကြိုးနဲ့ ကျောင်းတက်ရတာ ရှက်တယ်ဆိုပြီး တစ်လလောက် ကျောင်းမတက်ဘဲ နေပါတယ်။ ကောင်မလေးတွေက သူ့ကို ကိုအုတ်ခဲလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဲဒီကတည်းက သူ့ကို ဝလကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြတာ... ပထမတော့ ဒီကောင် ရှက်နေသေး တယ်ခင်ဗျ။ နောက်တော့လည်း နာမည်နဲ့ လူနဲ့ နေသွားကျသွားတာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နာမည်ပြောင် (nick name) တွေက အဲဒီလို ရာဇဝင်နဲ့ လာတာခင်ဗျ။

ကျွန်တော့်မှာ ပထမတုန်းက နာမည်ပြောင် မရှိဘူးခင်ဗျ။ မျက် ဝန်းလေးတို့နဲ့ တွေ့ပြီးမှ ဘဲဥဆိုတဲ့နာမည်ကို ရတာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ စိုးနဲ့မိုးက ကျွန်တော့်ကို ဘဲဥလို့ ခေါ်တယ်။ မျက်ဝန်း ကလေးကတော့ ကျွန်တော့်ကို “ကိုဝေမိုး” လို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်။ ဘဲဥလို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာ လှောင်ရာပြောင်ရာ ကျတယ်ဆိုပြီး နာမည်အရင်း ကိုပဲ ခေါ်တာလားဆိုတာကို ကျွန်တော် တွေးမိတိုင်း ဘယ်တော့မှ အဖြေ ရှာလို့ မရဘူးဗျာ။

ကျွန်တော်နဲ့... စိုးနဲ့မိုးတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမော၊ တစ်ယောက်က ဆိတ်လိုက်၊ တစ်ယောက်က ထုလိုက် ရင်းနှီးနေပေမယ့် မျက်ဝန်းလေးနှင့် ကျွန်တော်ကတော့ သာမန် မေးထူးခေါ်ပြော ဆက်ဆံ ရေးလောက်နှင့် ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော် စိုးနဲ့မိုးကို တွေ့ရင် အရမ်းပျော် သွားတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီလို ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် နေရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ကျေနပ်နေမိတယ်။ ဒါပေမယ့်... မျက်ဝန်းကလေး ရောက်လာပြီ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းက နည်းနည်း ငြိမ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုနေတယ် ထင်ပြီး တစ်ခုခု ပူနေတယ်လို့လည်း ထင်မိတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ စိုးနဲ့မိုးနဲ့ကို ဆက်ဆံသလို ဘာဖြစ်လို့ မျက်ဝန်း

ကလေးကို မဆက်ဆံရဲတာလဲ ! ။

မျက်ဝန်းကလေးကလည်း စိုးနဲ့မိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံသလို ဘာဖြစ်လို့ မဆက်ဆံရဲတာလဲ ! ။

မျက်ဝန်းကလေးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ... သူ့မှာ ရှိတဲ့ အိမ်ခြေနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာသော ကြောက်လန့်မှုတစ်ခု အနိုင်လုနေ ကြတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဆရာ သိမှာပါ။

ဝါသနာ ပါမယ်ဆိုရင်... ကိုယ့်ဆရာ ဘယ်ဘက်က လောင်း မလဲ ! ။



အခန်း(၆)

ယမင်းပြည့်အတွက် ဒီမေးခွန်းဟာ တစ်ချိန်ကျရင် ပြည့်ဆီကို ရောက်လာမယ် ဆိုတာ သိတာပေါ့။ တမင်တကား ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးကလေးပဲ နေမိတာပါ။ လူတွေဟာ တခါကျရင် တော်တော် ခက်တာပဲ။ ပန်းပွင့်ကို ချိုးပန်တဲ့သူ နှိသလို အပင်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း ထားပြီး အလှကြည့်တဲ့သူလည်း ရှိတယ်။ ပန်းပင်ကလေးဟာ ကြိုးကြိုးစားစားနှင့် ပွင့်ပေးလိုက်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့် ဆိုပါစို့။ အဲဒီပန်းပွင့်ဟာ ပန်းရောင်းသူရဲ့ ခြင်းထဲ ရောက်သွားရင် ပိုက်ဆံ ဖြစ်သွားတာပဲ။ အခုလည်း စိုးနဲ့မိုးက ဟစ်တလားက ပိုလန်ကို သိမ်းသလို အပိုင်ပြောတယ်။

“မင်း ဘဲဥကို ကြိုက်နေတယ် မဟုတ်လား ! ”
 ယမင်းကတော့ ပြုံးနေလိုက်တာပေါ့။ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဖြစ်လာတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် အထင်ကြီးရမလို

ဖြစ်နေပြီ။
 “တို့ဘက်ကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ”
 “ဟိတ်ကောင်... မညာနဲ့ကွာ”
 သူနှင့် ဘေးချင်း ကပ်ထိုင်နေသော မိုးက သူ့ပိုးကို ခပ်ဖွဖွ ဆွဲ လိမ်၍ စပ်ဖြူပုံစံနှင့် ပြောသည်။
 “အရင်ဟာတွေ ထားပါတော့လေ၊ ဒါပေမယ့် မင်း အခု လိမ်နေ တယ်၊ စိုး နည်းနည်းလျှော့ပြီး မေးကြည့်မယ်၊ မင်း သူ့ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ တောင် သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းမှာ ခံစားမှုတစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်”
 အင်း... ဒီကိစ္စ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးမယ့်ပုံစံတော့ မရှိဘူး၊ နောက် ဖြေမယ့်အဖြေတွေကို သတိထား ဖြေရတော့မယ်ဆိုတာ ပြည့် ကိုယ့်ကိုယ် ကို သတိပေးလိုက်ရတယ်။
 “လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်သွားကြပြီဆိုရင် ခံစားမှုဆိုတာ ရှိကြစမြဲပဲ မဟုတ်လား စိုးရဲ့”
 “ဟေ့... ဟေ့... ဒါကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ မိုးတို့က ဘဲဥနဲ့ ခင်ပြီး ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ၊ ပြီးရင် ခံစားမှုအားလုံးကို ကျောင်း မှာ ထားခဲ့တယ်၊ တခါတလေ အိမ်မှာ မေမေက ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းလေး ဘာလေး ချက်ရင် ဒီငတ်ကို သတိရတာလောက်ပဲ ရှိတယ်”
 “ကိုယ် မင်းတို့ ဆိုလိုတာကို ကွဲကွဲပြားပြား နားမလည်ဘူး၊ တို့မှာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေ ကိုလည်းပဲ ဒီအတိုင်းပဲ ကိုယ်ဆက်ဆံခဲ့တာပဲ”
 “ဟုတ်ပါတယ်... အောင်စံသိန်းဆို မင်းကို တော်တော်ကြီးကို ကြိုက်တာ၊ မင်း သူ့ကို ဆက်ဆံတာ ပုံမှန်ပါပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေးတွေကို မင်း အိမ်ကို ယူမသွားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘဲဥနဲ့ကျတော့ မင်း အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မိုးတို့ သိတယ်”
 နေရထိုင်ရတာ တော်တော် စိတ်ကျဉ်းကျပ်ဖို့ ကောင်းပါလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးကြည့်တော့လည်း သူတို့ပြောတာ ဟုတ်သလိုလိုပါပဲ

လား။ ဒီတော့ ငါတိုက်စစ်ကို သူတို့ဘက် ပြောင်းမှပဲလို့ တွေးရင်း တစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိတယ်။

“ပုဇွန်ထုတ် မောက်ကျတုန်းက ရန်တွေတော့လည်း မင်းတို့ နှစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို ငါတို့ဝိုင်းထဲ ရောက်အောင် ခေါ်ပြီး ဘော်ဒါလုပ်ကြရ အောင်လို့ ပြောတာလည်း မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ၊ ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်လို့... ထလိုက်၊ ရိုက်လိုက်၊ စလိုက်၊ နောက်လိုက်... နေကြတာလည်း မင်းတို့ နှစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား ! မင်းတို့ဆီမှာ ဝှက်ထားတဲ့ မြားဦးကို ပြည့်ဘက် မလှည့်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

ပြည့်စကားဆုံးတော့ စိုးက မဲပြုံးပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ပခုံးကို တွန့်ကာ မိုးကို မဲပြုံးပြုံးရင်း လှမ်းကြည့်သည်။ စိုး၏အမူအယာ အဓိပ္ပါယ်ကို လူတိုင်း သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“ပုဇွန်ထုတ်ချိုင့် မောက်ကျတုန်းက မင်း သူ့ကို နားလည်ပေးခဲ့တာ မင်းမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြည့်ကြောင့် စသီရတဲ့ ဘဲဥက တို့နဲ့ကျတော့ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိပေမယ့် ပြည့်နဲ့ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ စိမ်းနေရတာလဲ၊ အမှန်ဆိုရင် ဘဲဥက ပြည့်နဲ့တောင် ပိုရင်းနှီးရဦးမှာ၊ အဲဒီအဖြစ်တွေက သဘာဝ မကျလို့ မေးကြည့်တာပါ။ ပြည့်ဘက်က ပုံမှန် ဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ”

အင်း... သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း အဲဒီမှာတင်ပဲ ပြီးသွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ နောက်ရက်တွေမှာ သတိထား ဆက်ဆံဖို့ လိုပြီဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ တော်တော် ခက်တာပဲ။ စိုးနဲ့ဦးသာ အခုလို လိုက်ဂရုစိုက်မနေလျှင် သူနှင့်ဘဲဥသည် သာမန် အခြေအနေမှာပဲ ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။ အခုတော့ တစ်စုံတစ်ခုက အသိထားရတော့မည်။

“စိုး... ရန်ကင်း Center ကို သွားရအောင်ဟာ၊ စံပါယ်က ပြော တော့ အင်္ကျီဒီဇိုင်းအသစ်တွေ ရောက်တယ်တဲ့၊ ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီလေးတွေ ရောင်းစုံတဲ့၊ ပြီးတော့ Brand အသစ်နှစ်ဆိုင်လည်း ဖွင့်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား... Brand အသစ်ဆိုရင် ဈေးလျော့ရောင်းတတ်

တယ်၊ အပြန် အန်တီလတ်တို့အိမ်ကိုလည်း ဝင်ကြတာပေါ့၊ ပြည့်... ပြည့်ရော လိုက်မယ် မဟုတ်လား ! ”

သူ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ညှိတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့။ သူတို့ ရန်ကင်းစင်တာကို အပေါ်တက် အောက်ဆင်း မွေကြဦးမယ်၊ အပြင်မှာ မိုးရွာလို့ ငိုက်နေတဲ့ ကောင်တာက ကောင်မလေးတွေ အိပ်ချင်ပြေအောင် တောင်မေးမြောက်မေး မေး၊ ဟိုဟာပြဒီဟာပြ လုပ်ပြီးတော့မှ ခေါင်းစည်း ကလစ်ကြိုး တစ်ခုလောက် ဝယ်ချင်ဝယ်တာ၊ သူတို့ပြောတဲ့ အန်တီလတ် အိမ် ဆိုတာကလည်း နယ်စပ်က ဝင်တဲ့ ဘောထုပ်တွေကို ရောင်းတဲ့အိမ်ပါ။

ဒါပေမယ့် သူက အညံ့စားတွေ မကိုင်ဘူး၊ အကောင်းစားတွေပဲ ကိုင်တာ၊ အသစ်နီးပါးပါပဲ၊ ဈေးကျတော့ ပလာဇာတွေက ဈေးထက် တစ်ဝက်လောက် ကွာတယ်။ ပလာဇာမှာ တစ်ထည်ဝယ်ရင် အန်တီလတ် ဆီမှာ သုံးထည်လောက် ရတယ်။

တစ်ခါတစ်လေ စိုး ပိုက်ဆံအိတ်လှလှကလေးတွေ၊ စလင်းဘက် လှလှလေးတွေ ကိုင်လာ လွယ်လာလို့ မေးရင် စိုးက အန်တီလတ်လေ... အန်တီလတ်လို့ ခြောင်ပြောတာပါပဲ။ တစ်ချို့ဆို ဘယ်ပြောမလဲ ! သူ့ အစ်ကိုပဲ နိုင်ငံခြားက ပို့လိုက်သလိုလို ဘလားကပဲ ဈေးကြီးကြီးနဲ့ ဝယ်ခဲ့ရ သလိုတွေ ပြောမှာပေါ့။

အဲဒီလို ပွင့်လင်းမှုတွေကြောင့် စိုးဟာ ပြည့်ရဲ့ရင်ထဲကို အနှစ်သက် အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာပေါ့။

တကယ်တော့ သူ လုံးဝမလိုက်ချင်ပါ။

ဂျာနယ်ကျော် မမလေးရဲ့ “မုန်း၍မဟူ” ဝတ္ထုကို အိပ်ယာထဲမှာ ဇိမ်နဲ့ ဖတ်ချင်နေတာ။ မလိုက်ဘူးဆိုရင်လည်း ဝေမိုးအကြောင်း ပြောလို့ စိတ်ခုပြီး မလိုက်တာလို့ ထင်မှာစိုးလို့သာ လိုက်လာခဲ့ရတာ။ ကိုယ်မင်းကို အတိုင်း နေခွင့်ရဖို့ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က ခွင့်မပြုတတ်လား။

ကျွန်တော် အဆောင်လမ်းထိပ်ကို ရောက်တော့ လမ်းထဲ မဝင်
သေးဘဲ လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံမှာ ခဏထိုင်နေမိတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဆောင်
ထဲကို မဝင်ချင်ဘူးဗျာ။ အဆောင်ထဲကို ဝင်ရမှာ ဝန်လေးနေမိတယ်။

ဘဲဥကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးကတည်းက ဒီကောင်သုံးကောင်က ကျွန်
တော့်ကို ခပ်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် ကံနံတင်းထဲ ဝင်လာ
ရင် ဒီကောင်တွေက ထသွားကြရော။ အထာကတော့ ကလေးအထာပါ။
ဒါပေမယ့် ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ။ ကျောင်းပိတ်ရက်... အဆောင်မှာ
လက်ဖက်ရည်သောက် ထွက်တာတို့၊ ထမင်းစားထွက်တာတို့ ဆိုရင်လည်း
ထုံးစံအရတော့ ခေါ်ပါရဲ့။ ခေါ်သံက အသက်မပါဘူး။ အထကကျောင်း
တုန်းက ဆရာမက နာမည်ခေါ်လို့ ပြန်ထူးတဲ့အသံလို အသံသေကြီးနဲ့။

ကံနံတင်းမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မျက်ဝန်း
လေးတို့က ကျွန်တော့်ဝိုင်းကို ဝင်ထိုင်ရော။ ပြီးတော့ စားစရာ သောက်စရာ
တွေ မှာ၊ စားသောက်ပြီးတော့ စကားပြောကြ၊ ရယ်ကြမောကြနဲ့ ပေါ့ပေါ့
ပါးပါး နေတတ်ကြပါတယ်...။

“ငါ့ဘကြီးတွေက သိပ်ရယ်ရတာဟ၊ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း
နားလေးတယ်၊ တစ်ညတော့ ငါ့ဘကြီး ဦးအောင်တင်က အိမ်သာတက်
တယ်၊ နွေညဆိုတော့ တံခါးဖွင့်တက်တာပေါ့ဟ၊ အချိန်ကလည်း (၂)နာရီ
(၃)နာရီလောက်ကိုး”

“ဟင်...! နင်တို့ အိမ်ထဲက လူတွေ မနဲဘူးလား ! ရွံစရာကြီး...”

စိုးက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ ပြောသည်။

“ငါတို့က ခြံအကျယ်ကြီးနဲ့ နေတာဟ၊ အိမ်သာက ဟိုး...
ခြံအနောက်ဘက်ဆုံးမှာ၊ အဲဒါဟာ... ဘကြီး အိမ်သာတက်နေတုန်း
ဘလေးတို့အိမ်ကို သူခိုးက ကပ်ရော၊ ငါတို့ ဘလေးနာမည်က ‘သာခွေး’
တဲ့ဟ၊ ဘကြီးက သူ့ကိစ္စကလည်း မပြီးသေး၊ သူခိုးကိုလည်း မြင်နေရတော့
အိမ်သာထဲကနေ ကြိုးအော်တယ်၊ သာခွေး...သူခိုး...သူခိုး...သာခွေး...
သာခွေး...သာခွေး...သူခိုး...သူခိုး”

မိုးရဲ့အိုက်တင်နဲ့ အော်သံ ပုံစံကလေးကြောင့် အားလုံး အူတက်
မတတ် ရယ်ကြတယ်။

“ဘကြီး အော်တာကို သဘောပေါက်တဲ့ ဘလေးက သူခိုးနောက်
အတင်းလိုက်ရော၊ ငါ့ဘကြီးကတော့... အိမ်သာထဲကနေ သာခွေး...
သူခိုး... သူခိုး... သာခွေး... သူခိုး... သာခွေး... သာခွေး... သူခိုး အော်
ရင်း သူ့ကိစ္စကို ပြီးအောင် လုပ်သတဲ့၊ သူ့ကိစ္စ ပြီးတော့မှ သူခိုးနောက်ကို
လိုက်တာ၊ အဲဒီတော့ ကင်းသမားတွေက ဘသာခွေးကို ဖမ်းထားကြပြီ”

“ဒီမှာလေ မိထားပြီ၊ ဘကြီးပဲ သာခွေး သူခိုးဆို... ပြောတော့”

မိုး စကားမဆုံးခင် အားလုံးက တွေးကာ ရယ်ကြပြန်သည်။
ကျွန်တော်လည်း ဘယ်နေနိုင်မှာလဲ...! ရယ်တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက
ဒီကောင်တွေက ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ ထိုင်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရယ်သံတွေက
ပြဿနာရှိထားတဲ့ သူတို့ကို လှောင်တာလို့ ထင်သွားလား မသိဘူး ခင်ဗျာ
တစ်ခါတည်း ထပြီးထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ “ခွေးရူး ကောင်းစား
တစ်မွန်းတည့်ပါကွာ” လို့ ပြောသွားကြတယ်၊ စကားတွေ လုပ်ပြောနေတဲ့
မိုးတို့ကတော့ မကြားပါဘူး။ အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်။

တစ်ခါလည်း ကျွန်တော်တို့ ကံနံတင်းက အပြန်... သူတို့က
အလာ လမ်းမှာ ဆုံတော့ ပေစီက ရွှေမှာ ရှိတဲ့ ခဲလုံး ခပ်လတ်လတ်တစ်လုံး
ကို ကန်တယ်၊ အိမ်ပြေးက တံတွေးတစ်ချက် ထွေးတယ်၊ ပလကြီးကတော့
ခေါင်းကလေး တညိတ်ညိတ်နဲ့ပါပဲ။

ဒဂုံတက္ကသိုလ်ဆိုတာ အကျယ်ကြီးပါ။

တွေ့ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖို့ တော်တော် ခက်ခဲပါတယ်။
ဒါပေမယ့် မတွေ့ချင်တဲ့လူနဲ့ကျရင် ခဏခဏ ဆုံတတ်ပါတယ်၊ ဒီကောင်
တွေ အုပ်စုနဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ခဏခဏ ကျောင်းထဲမှာ ဆုံလေ့
ရှိပါတယ်။ ဆုံတိုင်းလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ပျော်နေ ရယ်နေတာ
များပါတယ်။

အဆောင်ကျတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး

မဆက်ဆံကြဘူး။ မေးထားခေါ်ပြောလောက်ပဲ ရှိတော့ ကျွန်တော် နေရတာ
တိတိကျကျကျပ်တယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အဆောင်ကို မပြန်ချင်တာ
ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နားလည်း နားချင်နေပြီ။ ဒါနဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး
ကျွန်တော် အဆောင်ထဲကို ဝင်ဖို့ ထလာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် အဆောင်ထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ဒီကောင်တွေ ပြော
သက်စ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ဗလကြီးက ခေါင်းကုတ်ပြီး ပေစီ
က ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် ခိုးကြည့်တယ်။

ဒီကောင်တွေ အမူအရာ ပျက်သွားပုံထောက်တော့ ကျွန်တော့်
အကြောင်းကို ပြောနေတာပဲ နေမှာပါ။ ကိုယ့်ဆရာရေး... ကျွန်တော်က
လည်း လူတစ်မျိုးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူတို့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း
မသိ ဖြစ်ကုန်တာကို အားနာနေမိတယ်ဗျာ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရေတစ်ခွက် သောက်ပြီး ကုတင်ပေါ် ပစ်လဲနေ
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ မျက်ဝန်းလေးတို့ ထိုင်နေကျ ကန်တင်းကို
မသွားဘူး။ ခေါက်ဆွဲသုပ်နဲ့ ထမင်းဖြူပဲ ဝယ်ပြီးစားလိုက်တယ်။ စားလို့
မကောင်းဘူးဗျာ။ ဘာလို့နေမှန်းကို မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဆရာရယ်...
ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။

ငါဟာ... သိပ်လှတဲ့ ငါ့အိပ်မက်တွေကို ချွန်းအုပ်နိုင်စွမ်းတဲ့
အိပ်မက်ဦးစီး တစ်ယောက်ပါလားဆိုပြီး ကျေနပ်နေမိတယ်။

“ကဲ... ငါ ဟင်းသွားဝယ်တော့မယ်၊ ပေစီ မင်းက ဘာလဲ !”

“အမဲသား၊ မရရင် ငါးကွာ... ဘာငါးဖြစ်ဖြစ်”

“ဗလကြီး !”

“ဝက်သား... ပြီးတော့ သရက်သီးပိုးတီသုပ်”

“ဒါဆို ဆယ့်ငါးကျပ် ထပ်ပေး”

“အိမ်ပြေး... ငရုပ်သီးခွဲခြမ်းကျော်လေး များများထည့်ခွဲကွာ”

“မရည်နဲ့... သိတယ်”

“ဘဲဥ... မင်းက ဘာနဲ့... ဟာ... Sorry ကွာ Sorry ၊ မင်း

နေတိုင်း ဘာနဲ့ စားတယ်ဆိုတာ သိရက်သားနဲ့၊ အင်း... မင်းအားရင်
ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား ဘဲဥ”

အိမ်ပြေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားတယ်။

သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမဆက်ဆံတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား။

“အားပါတယ်ကွ... လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“ဒါဆို OK ၊ ခဏလေးကွာ... ငါ အင်္ကျီလဲလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း
လည်း လဲချင်လဲလေ”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အင်္ကျီလဲလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့အဆောင်မှာ တစ်ပတ်ကို တစ်ယောက် ညနေစာ
သွားဝယ်ရတဲ့ စည်းကမ်းကလေး လုပ်ထားတယ်။ လူက လေးယောက်
ဆိုတော့ တစ်လအတွက် OK ပေါ့။ အလှည့်ကျတဲ့သူက ကျန်တဲ့လူတွေ
စားချင်တာကို မရရအောင် သည်းခံပြီး ရှာဝယ်ပေးတတ်ကြတယ်။

အဆောင်နေ ကျောင်းသားတွေရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဓလေ့လေး
တစ်ခုပါ။

အဆောင်ကနေ ကန်ဘောင်နားအထိ ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်ပြေး
စကားမပြောကြဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်
တော်က ဘာပြောရမယ်မှန်း မသိလို့ မပြောတာပါ။ ဟိုကောင်လည်း
ဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့။ (၁၀)ရက်လောက် အတူမနေခဲ့တော့ ပြောစရာ စကား
ရှားပါးနေတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်မထားကြပဲ ကန်ဘောင်ပေါ်က တက်ပြီး
လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ ကန်ဘောင် အလယ်လောက်ကို ရောက်တော့
အိမ်ပြေးက...

“ခဏထိုင်ရအောင်ကွာ”

“ထိုင်လေ...”

ထိုင်ပြီးတော့လည်း ခဏ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြဘဲ ကန်
ရေပြင်ကိုပဲ ငေးနေမိတယ်။ အဲဒီတိတ်ဆိတ်မှုကို အိမ်ပြေးကပဲ တောင်

မောင်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဝေမိုး... အခုလို နေရတာ မမိုက်ဘူးကွာ”

“အေး... ငါလည်း မကြိုက်ဘူးကွာ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိဘူး”

“မင်း မလာခင် ငါတို့ မင်းအကြောင်းကို ပြောနေတာပါ။ ပြောတယ်ဆိုတာထက် ဆွေးနွေးတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်”

“ငါ့အကြောင်း ဘာတွေ ဆွေးနွေးတာလဲ ! ”

“မင်း ရွဲ့တဲ့အကြောင်းတွေပေါ့၊ မင်းက ငါတို့နဲ့ တွေ့တိုင်း ဟိုကောင်မလေးတွေနဲ့ ရယ်လို့မောလို့၊ ငါတို့ မရှိလည်း မင်းပျော်နိုင်တယ်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း ငါတို့ကို ရွဲ့ပြတာပေါ့”

အိမ်ပြေး စကားကြောင့် ကျွန်တော် အရမ်းအံ့သြသွားတယ်ဗျာ။

“ဟာ... အဲဒါဆိုရင်တော့ မဟုတ်ဘူး အိမ်ပြေး၊ မင်းတို့ကို ငါရွံ့တယ်လို့ ထင်တဲ့ကိစ္စတွေကို ငါရှင်းပြမယ်၊ ငါဟာ ရွံ့တတ်တဲ့စိတ် ရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုဖြစ်ရတဲ့ ပြဿနာတွေမှာ ငါရွံ့တာတစ်ခုမှ မရှိဘူး အိမ်ပြေး၊ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ “မိုး” ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပါတယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးက ရယ်စရာ တအားပြောတတ်တယ်... အဲဒီနေ့က...”

ကျွန်တော် ကြုံခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေအားလုံးကို အိမ်ပြေးကို ရှင်းပြလိုက်တော့ ဒီကောင် သဘောပေါက်သွားပုံ ရပါတယ်။

အိမ်ပြေးက အသေအချာ နားထောင်ပြီး မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ရွှင်လာတယ် ခင်ဗျ။ ပြီးတော့မှ လေပူတွေ မှုတ်ထုတ်ရင်း ခေါင်းကို ဘယ်ညာရမ်းပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲလှုပ်ရင်း...

“ဒါဆို ငါတို့ ရိခဲ့တဲ့ စကားတွေက လွန်တာပေါ့”

“ငါစိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး အိမ်ပြေး၊ တို့သူငယ်ချင်းတွေ အရင်လို ပြန်နေမယ်၊ ဒါပဲ...”

“OK... မင်း နောက်တစ်ခု လုပ်ပေးရမှာ ရှိသေးတယ်”

“နောက်တစ်ခု... !! ဘာလဲ! ငါလုပ်ပေးနိုင်တာဆို နောက်မဆုတ်ဘူးကွာ၊ ပြော... ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ! ”

“အဲဒီကောင်မလေးတွေနဲ့ ငါတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ်”

“ဒါများကွာ...”

ကျွန်တော် ဟိုးအရင်တုန်းကလိုပဲ... အိမ်ပြေးရဲ့ပခုံးကို လံက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တယ်။ တော်တော် အရသာ ရှိပါလား ! ။

“အဲဒီကောင်မလေးတွေ နာမည်တွေက ဘယ်လိုလဲ ! ”

အိမ်ပြေး စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော် တော်တော် တွေ့ဝေသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် သူတို့နာမည် အပြည့်အစုံကို မသိဘူး။ မမှတ်မိဘူးဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။ မသိဘူးလို့ ပြောရင် ဒီကောင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လိမ်လည်း မနေတော့ဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြောပြလိုက်တယ်။

“သူတို့ကတော့ မိတ်ဆက်ပါတယ်၊ ငါက အတွေ့အကြုံကလည်း မရှိ၊ မွန်ထူလည်း နေတော့ ဘာမှ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိလိုက်ဘူး၊ သူတို့ချင်း ခေါ်နေကြတဲ့ “မိုး” တို့ “စိုး” တို့ “ပြည့်” တို့ပဲ သိတယ်၊ အခုမှ သွားမေးတော့ရော ဘယ်ကောင်းတော့မလဲကွ”

“ကောင်းပြီ... အဲဒီကိစ္စက လွယ်လွယ်လေးပါကွာ၊ ဟင်းသွားဝယ်ကြရအောင်၊ ဟိုကောင်တွေ ဆာလို့ ငါတို့ကို ကျိန်ဆဲနေလောက်ပြီ အဆောင်ရောက်မှ တို့သူငယ်ချင်းလေးယောက် အတူတူ ထမင်းစားကြတာပေါ့ ဟုတ်လား ! ”

ကျွန်တော် အားရပါးရ ပြုံးပြီး အိမ်ပြေး လည်ပင်းကို ဖက်ပြီး ထမင်းဆိုင်တွေ ရှိတဲ့ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ပြေလည်သွားကြပြီ။ အရင်လို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြန်ရတော့မယ်။



“အမေ နေကောင်း
သားဆုတောင်း
ပို့လိုက်ပါတော့
ငွေတစ်သောင်း”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုကဗျာကို သံစုံအော်ဟစ် ရွတ်လိုက်တော့ အိမ်ပြေးမျက်နှာက သံရည်ကျိုလေးထဲက ခပ်ပျစ်ပျစ် သံရည်ပူလို ရဲတက် သွားလိုက်တာ ကိုယ့်ဆရာကို မြင်စေချင်တယ်ဗျာ။

“ဟေ့ကောင်တွေ... သူများ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ရေးတဲ့ ဒိုင်ယာရီကို ခိုးဖတ်တယ်ဆိုတာ စည်းမရှိတဲ့ကောင်တွေရဲ့ အလုပ်ကွ၊ မင်းတို့သုံးကောင် တစ်ကောင်မှ အဆင့်မရှိဘူး”

လက်သီးလက်မောင်း တန်းပြီး အော်ဟစ်နေသော အိမ်ပြေးကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် တဦးဦးနှင့် ရယ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရယ်လေ အိမ်ပြေး ဒေါသဖြစ်လေ ဖြစ်သည်။

“အဖေရော အမေရော ရှိပါရဲ့နဲ့ အမေ့နာမည်ပဲ အော်အော်ပြီး စာရေးတဲ့ မင်းကတော့ လူကြီးလူကောင်း ပီသတယ်ပေါ့လေ”

“ဟိတ်ကောင် ပေမီ၊ ဒါ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကွ၊ ငါ့ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့်”

“ဪ... ဪ... ဪ... ဒါဆို ဗလကြီးဖိနပ်မှာ ကော်တွေ သုတ်

ပြီး ဒုက္ခပေးထားတာကျတော့ကော လူကြီးလူကောင်း ဆန်တာပဲလား”
“ဟိတ်ကောင်... အဲ့ဒါက စတာကွ... စတာ”

“အေး... တို့လည်း မင်းကို စတာပေါ့ကွာ အိမ်ပြေးရာ၊ အဆောင် ဆိုတာ လျင်သူပြီး၍ မလျင်သူ၏အမုန်းကို ကျေနပ်စွာ ခံယူရသော ဘဝ အသက်တာ သူငယ်ချင်းများ စုစည်းရာအရပ်လို့ ငါက အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်တယ်”

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးတော့ အိမ်ပြေးက ကုတင်ပေါ်က ဝုန်းကန် အောက်ကို ခုန်ချကာ အနီးရှိ ဝါးခြမ်းပြားတစ်ချောင်းကို လျင်လျင်မြန်မြန် ကောက်ဆွဲရင်း...

“အေး... အဲဒီတော့ မလျင်သူရဲ့အမုန်းကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူဖို့ ငါလာပြီဟေ့”

ကျွန်တော်တို့ သုံးဘက်သုံးတန်သို့ အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း ထွက် ပြေးကြတော့ အိမ်ပြေးမှာ ဘယ်သူနောက် လိုက်ရမုန်းမသိ၊ ဝါးခြမ်းပြားကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ဆီသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးလာတယ်။ သူနှင့် ကျွန်တော် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းလောက် ကွာတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်ကို လှည့်ထွက်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို မမီလို့ ဒေါသနှင့် ရပ်နေတဲ့ အိမ်ပြေး နားကို ပေစီနှင့် ဗလကြီးတို့က ခြေလှမ်းငါးလှမ်း အကွာလောက်အထိ တိုးကပ်ပေးကြပြန်ရော...။

ဒီတော့ အိမ်ပြေးက ဟိုနှစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်... ဟိုနှစ် ကောင် တစ်ယောက် တစ်ပတ်စီ ပြေးသွားတော့ အလယ်ကောင်မှာ အိမ်ပြေး ဝါးခြမ်းပြားကို ကိုင်ရင်း မတ်တတ်ကြီး ရပ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ က သူ့အနားသို့ တိုးကပ်... အိမ်ပြေး ကျွန်တော့်ကို လိုက်သည်၊ မမီ။

အဲဒီနေ့က အိမ်ပြေးဆိုတဲ့ကောင် ခွေးရှူးကစားတဲ့ ကစားနည်း ထဲက W ဘောလုံးလေးတစ်လုံး ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။

အဆောင်ပိုင်ရှင် အဖွားကြီးက ဝရန်တာကနေ ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့် ရင်း...

“နင်တို့ကလည်းဟယ်... ကလေးတွေကျနေတာပဲ”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ ကစားပွဲကို ရပ်ပြီး ရေချိုးဖို့ စီစဉ်ကြပါ
တယ်။

ရေမိုးချိုး... ထမင်း စားသောက်ပြီးသွားတော့ အဆောင်ရှေ့
ကွပ်ပုတ်မှာ ထိုင်ရင်း စကားပြောကြတော့မှ ဇာတ်ရည်က လည်တော့
တယ်။

ဘဲဥဟင်းပဲ စားမယ်ဆိုရင် သူတို့ပိုင်းကို လာမထိုင်ဖို့ ပြောခဲ့တာက
သူတို့အားလုံးက လူကြမ်းဗီလိန် လုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကောင်မလေးတွေ
သနားသွားအောင် တမင်လုပ်ပေးခဲ့တာတဲ့။ ပေစိက ပြောတယ်။

“ငါတို့ အမုန်းခံ ပြောလို့ ကောင်မလေးတွေ သနားသွားတာကို
မင်းက အဟုတ်ကြီး ထင်ပြီး ငါတို့ကို ခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ မင်းကို
ပိုသောက်မြင်ကတ်သွားတာပေါ့။”

“အေးလေ... အဲဒီကတည်းက အနေအထားကို သဘောပေါက်
ပြီး အဆောင်ပြန်ရောက်ရင် ငါတို့ကို ကျေးဇူးပဲလို့ တစ်ခွန်းပဲပြော၊ ကိစ္စက
ပြီးပြီ၊ မင်းကိုက တုံးတာ”

“အေးလေ... ငါတောင် ဘေးကနေ အထာနပ်တယ်”

ဟားတော့ ဟားရတယ်ဗျာ၊ သူတို့ ကောင်မလေးတွေ ရှေ့မှာတုန်း
က ကျွန်တော့်ကို တကယ် ပြောခဲ့တာပါ။ အခု ကောင်မလေးတွေနဲ့
ကျွန်တော် ပြေလည်နေတော့မှ တမင် သူတို့က ကျေးဇူးရှင်ပါဆိုပြီး အသံ
ကောင်း ဟစ်တာပါ။

ဒါမှမဟုတ် တကယ်ကူညီခဲ့တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီနှစ်ခု
တို့ ကွဲပြားစေချင်တာနဲ့ ကျွန်တော် သူတို့ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးတယ်။

“မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ငါ့ကို ခင်စေချင်ကြ
တာလဲ”

“အဲဒါ ပြောမလို့ပေါ့ကွာ၊ မင်း ခပ်တည်တည်ကြီး လုပ်နေတာကို။
ဒီလိုကွာ... မင်းနဲ့ ကောင်မလေးတွေ ခင်ပြီးသွားရင် ငါတို့လည်း အဲဒီ
ကောင်မလေးတွေနဲ့ ခင်ချင်လို့ မင်းကို အရင်ပို့တာ”

“အဲဒီလို ဖြစ်ချင်တာ ပြဿနာကြီးနဲ့ ပိုရသလားကွ ပေစိရာ”

“အဲဒီနည်းက ပိုမြန်တယ်ကွ၊ ခုကြည့်ပါလား... ကောင်မလေးတွေ
က မင်းကို တော်တော် ခင်နေပြီ၊ မင်းလည်း သိမှာပါ။ မိန်းကလေး ဆိုတာ
ခံရတဲ့လူကို ပိုသနားတယ်ကွ... အခင်မင်လည်း မြန်တယ်၊ ငါတို့ မြှောက်
မပြောပါဘူး၊ မင်း ရိုးတယ်လို့ သူတို့ ယုံသွားပြီ”

ပေစိက ထုံးစံအတိုင်း ဆရာကြီးလေးနဲ့ ပြောသည်။ အမှန်တော့
ကျွန်တော်က ငါးမျှားချိပ်တစ်ချောင်း ဆိုတာကို ခုမှ ရိပ်မိသွားသည်။

အိမ်ပြေးက...

“မင်း သူတို့သုံးယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကို သံယောဇဉ် ပိုလဲ !
ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်ကွာ၊ မင်း ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်လဲ ! ”

ငြောင်ကြီး အမေးခံလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ကြောင်သွားငါး
ပြီးတော့ ချက်ချင်း ဖြေရသည်။

“ဟာ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်ဘူး”

“တွေ့လား... ! ဒီကောင် အဖြူထည်ပါလို့ ငါမပြောဘူးလား”
ဗလကြီးက ကျွန်တော့်စကားကို ဘိလပ်မြေနှင့် အုတ်ခဲကို မြီစေ
သလို အဝီအပြင် အတည်ပြုပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါဆိုရင် မနက်ဖြန် မင်း ငါတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ်နော်”
ကျွန်တော် မိသွားပြီ။ တစ်ချက်တော့ စဉ်းစားရသည်။

“မင်းတို့က သူတို့ကို ဖြစ်ပြီးသား ကိစ္စတွေအတွက် နည်းနည်းသော
တောင်းပန်လိုက်ကွာ”

ပေစိက ကျွန်တော့်လက်ကို ဝမ်းသာအားရ ညစ်သည်ဟု မခံစားရ
ဘဲ လက်ထိပ်အခတ်ခံရသည်ဟုသာ ခံစားလိုက်ရသည်။



အခန်း(၇)

ကျွန်တော်ဟာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာတဲ့ နေရောင်ခြည်
ကို ငေးရင်း မရွှင်လန်းဘူး ဖြစ်နေတယ်။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားသံတွေ
စိပ်နေပြီ။ ကျောင်းထဲမှာ ကန်တင်းတွေက စားစရာသောက်စရာတွေကို
အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ပြင်နေပြီ။

ဟိုကောင်သုံးကောင်လည်း နီးလို့ မျက်နှာသစ်ရုံတင်မက ရေပါ
ချိုးကုန်ပြီ။ အရပ်တုန်းက ကျောင်းက ပြန်မှ ရေချိုးတဲ့ကောင်တွေ အခု
တော့ အစောကြီး ရေချိုးတဲ့အပြင် ခေါင်းတွေဘာတွေတောင် လျှော်လို့
စိတ်ဓာတ် ကျတယ်ဗျာ။ ရယ်လည်း ရယ်ချင်နေတယ်။ ကဗျာတစ်ပိုဒ်
လောက်လည်း ရေးချပစ်လိုက်ချင်နေတယ်။

ကျွန်တော့်နဲ့ ခင်ခဲ့ရတဲ့နေ့တွေရဲ့ အတွေ့အကြုံအရဆိုရင်တော့

မိတ်ဆက်ပေးဖို့က မခက်ပါဘူး။ ခါပေမယ့် မျက်ဝန်းလေးတို့က သူတို့
ပြင်ဆင်နေတာတွေကို ဂရုတစိုက်ကြီး ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်
သိနေလို့ပါ။ အဝတ်အစား ကောင်းမှ . . Style ရှိမှ . . လူတစ်ယောက်ကို
ခင်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး မျက်ဝန်းကလေးတို့အုပ်စုမှာ မရှိဘူး။ ခင်ချင်ရင်
ခင်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေမျိုး။

ဗလကြီးရဲ့ ရေမွှေးသံ တစွိုးစွီးက မဆုံးနိုင်တော့ဘူးဗျာ။ အိမ်ပြေး
ကလည်း ခေါင်းဖြီးတာ (၁၀)မိနစ်ကျော်ပြီ။ ပေစိကတော့ သူ့ရှူဖိနပ်ကို
တိုက်နေတာ စိတ်တိုင်းကို မကျနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကောင်တွေရဲ့
ရည်ရွယ်ချက်က အထင်းသားကို ပေါ်နေတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဝေမိုး . . . ရေချိုးတော့လေကွာ၊ ရှစ်နာရီ ဆယ်မိနစ်
တောင် ရှိနေပြီ၊ တော်ကြာ နောက်ကျနေဦးမယ်”

ကျွန်တော် အမြင်ကတ်ပြီး ပေအိပ်နေတယ်။

မနိုးဘူးပေါ့ဗျာ . . . ။

အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်တဲ့လူကို နှိုးရခက်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။
ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်ကို တော်တော်လေးကို နှိုးယူကြရတယ်။

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေက ကျောင်းကို သွားတာနဲ့ မတူပဲ လူသတ်
ကုန်းကို သွားနေရတဲ့ ရာဇဝတ်သား တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတယ်။
ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် မိုးကို စိုးရိမ်သလား၊
ကျွန်တော့်နှလုံးသားက အလှူရေစက် ချပြီးလို့ တီးလိုက်တဲ့ ကြေးစည်လို့
လည်ထွက်သွားပြီး ငြင်းတယ်။ ဒါဖြင့် . . စိုးကိုရော။ ဒီတစ်ခါတော့ ပန်ကာ
လို လည်နေတယ် . . . နှလုံးသားက။

မျက်ဝန်းကလေး . . . !!!

ကျွန်တော့်နှလုံးသားဟာ ကျင်တက်သွားတယ် ကိုယ့်ဆရာရော
ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ထဲမှာပဲ ကျွဲဝင်သွားသလိုပဲ။

“ဟေ့ကောင် . . . ပေမိန့် အိမ်ပြေး၊ မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီးချင်း
မျက်နှာမပြောင်နဲ့နော်”

“ဘာလဲ... ငါတို့က မင်းတို့ သိုင်းသမားတွေလို ဆရာကြီးအထာနဲ့ ခပ်တည်တည်ကြီး နေရမှာလား !”

“ဟာ... အဲဒီလိုကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ တို့ဟာ ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေးနဲ့ ပျော်တတ်ပြီး ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတွေပါဆိုတာ သူတို့ လက်ခံ သွားရင် တော်ပြီ... အဲဒီလောက်ပေါ့”

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောပါဘူး။ သူတို့နဲ့အတူ လမ်း လျှောက်လာရင်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာပဲ ကိုယ်တွေးနေမိတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကံနံတင်းမှာ မျက်ဝန်းကလေးတို့ကို မရှိစေချင်ဘူးဗျာ။ သုံးယောက်စလုံး နေမကောင်း ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကတော့ မလွယ်ဘူး။ ဒီတော့ သူတို့နဲ့ ခွဲတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက် နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံ သွားမေးနေရ တာမျိုးတို့၊ မွေးနေ့ရှိလို့ သုံးယောက်လုံး သွားနေရတာမျိုးတို့။

“ဟေ့ကောင်... ဘဲ၊ သူတို့အကြောင်းကိုလည်း ငါတို့ကို နည်း နည်းပါးပါးတော့ ပြောထားဦးလေကွာ၊ သူတို့က ဘယ်လိုမျိုး Character ရှိတယ်၊ ဘာတွေ ကြိုက်တယ်၊ ဘယ်လို အပြုအမူတွေကို မကြိုက်ဘူး ဆိုတာကို...”

“ငါလည်း ခင်တာ သိပ်မကြာသေးတော့ ဒီလောက်အထိ ဘယ်သိ ဦးမလဲ ပေစိရ”

“ငါတို့ထက်စာရင်တော့ မင်းက ပိုသိမှာပေါ့၊ မင်းသိသမျှ ပြော ကွာ”

ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန်တပ်ထဲမှာ စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံထားရ တဲ့ အင်္ဂလိပ် စစ်သားတစ်ယောက်လို သူတို့စစ်သမ္မူ ဖြေရတော့မယ့်ပုံ ပေါက်နေတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ... ကံပဲပေါ့။

“စိုးက ချောတယ်ကွာ၊ ချမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမယ့် မာနတော့ မရှိဘူး၊ လူတစ်ဖက်သားကိုလည်း သနားတတ်တယ်”

“အဲဒီ မင်းပြောတဲ့ စိုးဆိုတာက ဘယ်သူလဲ ! ငါတို့က နာမည်နဲ့လူနဲ့ စပ်မှ မစပ်မိတာကို...”

“အုပ်စုထဲမှာ အချောဆုံးကွာ၊ ပြီးတော့ မင်း ဘဲဥနဲ့ အထူးရတဲ့နေ့ က မင်းကို ကံနံတင်းမှာ စတဲ့ ကောင်မလေး”

ပေစိက လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ဖြောင်းခနဲ နေအောင် တီးသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူ့ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ကာ ပြောသည်။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီကွ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို တို့နှစ်ယောက်က ရေစက် ရှိပြီးသားပဲ”

“အေး... ရေစက်ရှိပြီး မီးမလာတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့ကွာ”

“ဟေ့ကောင်... အိမ်ပြေး၊ မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်စမ်း၊ မင်းတို့ထက် စာရင် သူက ငါ့ကို မှတ်မိပြီးသားကွ၊ ဒါကို ရေစက်လို့ ခေါ်တယ်”

“သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ အရပ်အပုဆုံးကွာ၊ အရယ်အရမ်းသန် တယ်၊ အဲဒီကောင်မလေး နာမည်ကဇရာ... !”

ဗလကြီး စကားကြောင့် သူ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားသူကို ကိုယ်မေးတာဆိုလျှင်တော့ ဗလကြီးနှင့် မိုးသည် မလိုက်ဖက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ဗလကြီးက အရပ်(၅)ပေ(၁၀)လက်မလောက် ရှိပြီး မိုးက (၅)ပေနီးပါးသာ ရှိသည်။

ဒါဆိုရင် အိမ်ပြေးက... မျက်ဝန်းလေးပေါ့လေ။

“သူ့နာမည်က “မိုး” တဲ့”

“Character လေးဘာလေးလည်း ပြောဦးလေကွာ”

“သဘောကောင်းတယ်၊ ရယ်စရာ မောစရာ ပြောတတ်တယ်၊ အမြဲတမ်း ပျော်နေတတ်တာပဲ”

ဗလကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးနေသည်။ သူပြုံးပုံမျိုးက “ဟုတ်ပြီ” “ဟုတ်ပြီ” “ငါလိုချင်တာ ဒါမျိုး” ဆိုသည့် ပုံစံမျိုး၊ သူက အေးတိအေးစက်၊ ဟိုက ခပ်ရွှင်ရွှင်။ ဘယ်လိုမှ လိုက်ဖက်ခြင်း မရှိ။

ဒါပေမယ့် ပြောလို့တော့ မရ၊ တစ်ခါတစ်လေ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ပေါင်းဆုံသွားတတ်ကြသည် မဟုတ်လား !

“နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကရော ! ”

“မျက်ဝန်းလေး... ! ”

ကျွန်တော့်နှုတ်က ယောင်ပြီး ထွက်သွားတယ် ကိုယ့်ဆရာရယ်၊
ဘယ်လိုမှ ပြန်ထိန်းလို့ မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘဲ
အိမ်ပြေးကို အလန့်တကြား ကြည့်တော့ အိမ်ပြေးက ခေါင်းကို မော့ပြီး
အားရပါးရကို ရယ်တယ်ဗျာ။

“ဝေမိုး.. ဝေမိုး၊ မင်းက ငါ့ကို ငတ်းများ မှတ်နေသလား ! အဲဒီ
ကောင်မလေးနာမည်က “ပြည့်” တဲ့ကွ”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ ! ”

ပေစီ အမေးစကား ဆုံးတော့ အိမ်ပြေးက ပြုံးသည်။

“ငါက အဲဒီကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားနေတော့ ဂရုစိုက်ပြီး
သတိထားပြီး ကြည့်တာပေါ့ကွ၊ သူတို့ချင်း စကားပြောရင် အဲဒီကောင်မ
လေးကို “ပြည့်” လို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ ဟော့ကောင်.. ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊
မင်း ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ရတာလဲ ! ”

ကျွန်တော် အရမ်း အဖြေရကျပ်သွားတယ်ဗျာ။ ကဲ... သူတို့
ထင်ချင်သလို ထင်ပေစေ၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောဖို့တော့
လုံးဝမစဉ်းစားဘူး။

“ငါ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီနာမည်ကို ပြောလိုက်မိလဲ မသိဘူး၊ အဲဒါ
ငါတို့ class က ငါ့စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့နာမည်ကွ၊ ဟုတ်ပါ
တယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးနာမည်က “ပြည့်” ပါ”

“ဪ... ဒီလိုလား ! ထား.. တော့လေ.. ငါတို့ကို မိတ်ဆက်
ပေးတဲ့အခါကျရင်လည်း အိမ်ပြေးတွေ ပေစီတွေ လုပ်မနေနဲ့ဦးနော်၊
နာမည် အရင်းအတိုင်းပဲ ပြောဖို့ မမေ့နဲ့ဦး”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ကျွန်တော့်ဆုတောင်း မပြည့်ဘူး ကိုယ့်ဆရာရေ။ ကျွန်တော်တို့
ကန်တင်းထဲ ဝင်တော့ မျက်ဝန်းလေးတို့က ရောက်နှင့်နေပြီ။

စိုးက ပြုံးပြီး လက်လှမ်းပြတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
ရင်း...

“မင်းတို့ ခဏနေခဲ့ဦး၊ ငါ လှမ်းခေါ်မှ လာခဲ့ကြ”

“ငါတို့ မလာခင် မင်း ချွန်မထားနဲ့ဦးနော်”

အိမ်ပြေးရဲ့စကားက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို လှုံ့နဲ့ ထိုးချလိုက်သလို
ပါပဲ၊ ကျွန်တော် ဒေါသနဲ့ ကြည့်တော့ ပေစီက ချက်ချင်းပဲ အိမ်ပြေးရဲ့ခေါင်း
ကို ပုတ်ရင်း...

“ဟော့ကောင် ဖိတ်ပြေး၊ မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ !
ဝေမိုးက ဒါမျိုးလုပ်မလားကွ၊ တစ်ခုခုဆို သံသယ ဖြစ်ချင်တဲ့ မင်း သောက်
ကျင့်ကို ပြင်ဦး၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ ဝေမိုး၊ ဒီကောင်အကြောင်းလည်း မင်းသိသား
နဲ့... ”

ပေစီက ဝင်ဖြည့်တယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို
ပေစီက သိတယ်လေ။ ကျွန်တော် အိမ်ပြေးကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး
လှည့်အထွက်မှာ... လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် သယ်လာတဲ့ စားပွဲထိုးကလေး
နဲ့ ဝင်တိုက်မိတယ်။

ကဲန်တင်းတစ်ခုလုံး အော်သံဟစ်သံတွေနဲ့ ဆူညံသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပူ၊ စားပွဲထိုးကလေးလည်း ပူတာပါပဲ။ ကျွန်တော်က ပူတာပိုများတယ်။ ပေစီနဲ့ ဗလကြီးတို့နဲ့က ပိုနီးတော့ ဒီကောင်တွေ ပြေးလာကြတယ်။ စိုးတို့လည်း ပြေးလာကြပါတယ်။ မျက်ဝန်းကလေးက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး တစ်လှမ်းထွက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နေတာကို ဒီလောက် ပူနေတဲ့ကြားထဲက ကျွန်တော် မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပါသေးတယ်။

“ဟာ.. ဝေမိုး.. ဝေမိုး၊ ဘယ်နေရာ ပူသွားလဲ ! ”

“ဝေမိုး.. ဝေမိုး၊ ဟေ့ကောင်လေး.. မင်း မျက်စိမပါဘူးလားကွ !! တောက်.. ငါ.. ”

“အား.. ပူလိုက်တာ၊ ဟေ့ကောင်.. ဗလကြီး၊ ကလေးကိုအား.. သွားဟောက်မနေနဲ့၊ အား.. အား.. ငါမှားတာ”

“ဘဲဥ.. ဘဲဥ.. တော်တော် ပူသွားလား ! ဘယ်နေရာ ပူသွားလဲဟင် ! ”

“ရတယ်.. ရပါတယ်၊ လက်ကလေး နည်းနည်းပါ”

စိုးရိမ်တကြီး ပြေးလာပြီး မေးတဲ့ စိုးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်နေရာ အပူလောင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ မဖြေနိုင်ပါ။ ဟိုကောင်သုံးကောင်က ကျွန်တော့်ကို တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရလာတဲ့ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို တွဲသလို ဝိုင်းတွဲထားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆိုင်ရှင် ဦးသော် ရောက်လာတယ်။

“မင်းကို ဘာခိုင်းခိုင်း ပေါ့တီးပေါ့ဆနဲ့၊ ဒီမှာ ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ရပြီ၊ သွား.. သွား၊ ကွဲသွားတဲ့ ဖန်ခွက်ကို သေသေချာချာ ကောက်၊ လေးခွက်ဖျော်ပြီး သွားချပေး၊ Sorry ပဲ ညီလေးရာ၊ ဘယ်နေရာ ပူသွားလဲ ! ကိုယ့်မှာ ဆေးရှိတယ် လူးမလား ! ”

“ရပါတယ် ဦး၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လက်ကလေး ပူရုံတင်ပါ.. ရပါတယ်”

“ဘယ်က လက်ကလေးတင်ကမှာလဲ၊ နှစ်ခွက်ဆင့်ထားတဲ့ဘက်က ဘဲဥဘက်ကို ကျတုဟာကို.. ! ဘယ်နေရာ ပူသွားသလဲ ပြော”

မိုးက ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ မေးနေပါတယ်။ မပူဘူးသာ ငြင်းနေရတာ။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာရော မျက်နှာမှာပါ ချွေးသီးချွေးပေါက်က ကျနေပြီ။ ကျမှာပေါ့။ လက်ကို အပူလောင်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ် ထိတဲ့နေရာက အရှေ့လယ်ပိုင်းကို ခင်ဗျ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြောပြလို့မရ၊ အပူသက်သာအောင်လည်း လုပ်လို့မရနိုင်နဲ့.. ကျွန်တော် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေရတယ်။

အခုနေ့များ ကြိုးစင်ပေါ် တက်မလား ! ဆိုရင် ကျွန်တော် ရင်ကို ကော့ပြီး ခပ်မြန်မြန် တက်မိမှာ သေချာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ဘူး။

“စိုးနဲ့မိုး.. ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကို စိုးတို့ဝိုင်းကို ခေါ်သွားနော်၊ ကျွန်တော် အိမ်သာသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ပေစီ.. မင်းတို့ ခဏလိုက်သွားနှင့်ကွာ.. ခဏပဲ”

ကျွန်တော် သူတို့ ကြောင်ငေး ငေးနေတုန်း ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့တယ်။ အိမ်သာက ကဲန်တင်းနဲ့ တော်တော်ကလေး လှမ်းပါတယ်။ ကျွန်တော် မတ်မတ်ရပ်ပြီး မသွားဝံ့ဘူး။ ခါးကို အသာကလေး ကုန်း.. ခုဆိုးကလေး လက်ဆွဲပြီး လစ်ရတာ ကိုယ့်ဆရာရေ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပေစီတို့ကိုလည်း သတိမရတော့ဘူး၊ မျက်ဝန်းကလေးကိုယ်တိုင်က ကပြပါ့မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ကြည့်နိုင်မှာ ဟေ့တပါဘူး။

လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အချစ်ဆုံးလို့ ဘုရားရှင် ဟောတာ သိပ်မှန်တယ်ဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အတွက်.. ငါ့အတွက်.. ငါ့ဝေဒနာအတွက်.. ဒါပဲ သိတော့တာ။

ကျွန်တော် အရှေ့အလယ်ပိုင်းကို ရေချိုးပေးရတယ်။ တော်တော်

ကြာတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ နောက်ဆုံး ခံနိုင်ရည်ကလေး ရလောက်ပြီ ဆိုတော့မှ ဟိုကောင်တွေ အတွေးက ဝင်လာတယ်။ ငါမရှိရင်တော့ ဒုက္ခ တွေ ရောက်ကုန်တော့မှာပဲပေါ့။ ကိုယ့်ဝေဒနာရဲ့ ခံနိုင်ရည်အားကို ချိန် ကြည့်တော့ သည်းခံမယ်ဆို သည်းခံနိုင်လောက်တဲ့ အနေအထားမှာ ရှိတာနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကုသမှုကို ခံယူပြီး ကျွန်တော့် ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ထင်ထားသလို ဟိုကောင်တွေ ငေါင် မနေပါဘူး။ ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေဘာတွေ ပြောလို့။

“ဟာ... ဟေ့ကောင်... ဝေမိုး၊ လာ... ထိုင်...”

ပေစိက တစ်သက်လုံး လုပ်မပေးခဲ့ဖူးတဲ့ ထိုင်ခုံဆွဲပေးတာတို့၊ လက်မောင်းကို ဖေးကိုင်ပေးတာတို့ကို လုပ်လာတယ်။

“ကောင်လေးကိုကလည်း မကြည့်တာပါ။ ဒီကောင်ကလည်း ဒီက ခေါ်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက် ခွင့်တောင်းပြီး လှည့်အထွက်... ပြဿနာက ဒါပါပဲ”

တစ်သက်လုံး စကားဆို အကောင်းမပြောပဲ ဗလွတ်ရွတ်တ ပြော တတ်တဲ့ အိမ်ပြေးက အိမ်ခြေတွေဘာတွေနဲ့ ပြောတယ်။ ဗလကြီးကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ပြီးပြီး စကားပြောတဲ့သူကို လိုက်ကြည့်နေတာ ပါပဲ။ မျက်ဝန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်တော့ လက်ဖဲနောင့်ကလေးနဲ့ မေးကို ထောက်ပြီး ကျောင်းသားတွေကို လျှောက်ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော့်ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားသလိုပဲ။

စားပွဲထိုးကလေး “လာတော့ ကျွန်တော်တို့ စားစရာတွေ မှာကြ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်နဲ့ စိုးက လက်ဖက်ရည်ပါ။ မိုးက မုန့်ဟင်းခါး၊ မျက်ဝန်းကလေးက ပေါင်မုန့်မီးကင်နဲ့ ငှက်ဖို၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပေစိက ခုံအောက်ကနေ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဆိတ်တယ်။ မိတ်ဆက်တဲ့ အစီအစဉ် စတော့... ပေါ့လေ။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်ပြီးကြပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်က ပဲ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်၊ ဒီကောင့် နာမည်က... ပေ... အဲ... အဲ...”

ဟိုဟာ... အင်း...”

“ဘယ်နှယ့်... ကိုယ့်သူငယ်ချင်း နာမည်ကို မေ့နေရသလား ! ဘဲဥရဲ့”

နှုတ်သွက်တဲ့ မိုးက ကျွန်တော့်ကို ရယ်ပြုံးပြုံးရင်းနဲ့ မေးတယ်၊ ပေစိဆို မျက်နှာကို ရဲနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်နှုတ်က ပေလို့ ထွက်သွားပြီးမှ ဒီကောင် ပြောထားတာကို သတိရပြီး ကသောင်းကနင်း ဖြစ်သွားတာပါ။

“မေ့တာ မဟုတ်ပါဘူး မိုးရဲ့၊ ခုနက ပူထားတဲ့လက်ကို သွားထိမိလို့ ပါ။ ဒီကောင်နာမည်က တင်အောင်မြင့်ပါ... Chemistry Final”

မိုးက ရှိစေတော့ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ မဲပြုံးပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ဒီကောင်က အောင်မြင်စိုးတဲ့ Geology နောက်ဆုံးနှစ်”

ဗလကြီးက အူကြောင်ကြောင်နဲ့ မတ်တတ် ထရပ်တယ်။

“အမလေး... ဒီကိုယ်လုံးနဲ့ ဒီအရပ်ကြီးကို အားလုံး မြင်ပါတယ်၊ ရပ်ပြစရာ မလိုပါဘူး”

စိုးစကားကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ မျက်ဝန်းလေးတောင် မှ မြင်ရခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့သွားကလေးတွေ ပေါ်အောင်ကို ပြုံးပါတယ်။

မျက်ဝန်းလေးဆီက မြင်ရခဲ့လွန်းလို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ “လုပ်”ခနဲကို ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ။

မျက်ဝန်းလေးက ပြုံးပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော့်ဘက်ကို တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်ဝန်းချင်းပါ ထပ်ဆုံကြတော့ ရွှေသုန္ဒရီ သီချင်းထဲကလို ကျွန်တော့်နှလုံးသားဟာ... “ရွှေပုဒ်မှာ ကြာအချပ်ကို လေအဟုန် လာဟပ်သလို ဖြစ်မည်” ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ။ မျက်ဝန်းကလေးက ခေါင်းငုံ့သွားတယ်။ ပေစိက တစ်ခါ ထပ်ဆိတ်ပြန်တယ်။ အိမ်ပြေး ကျွန် သေးတယ် မဟုတ်လား !

ဒီကိစ္စတွေကို စာနဲ့ ရေးပြလိုသာ ကြာနေပေမယ့် အားလုံး ဆက်တိုက် ဖြစ်သွားတာ (၂)စက္ကန့်လောက်ပဲ ကြာတာပါ။

“အင်း... သူက နိုင်ဦးမောင်တဲ့၊ ကျွန်တော့်နဲ့ မေ့တာအတူတူပါပဲ”

စိုးတို့အုပ်စုက ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ် ပြုကြသည်။ သိပ်ထူးထူး ခြားခြားတော့ မရှိလှ။ ကျွန်တော်သာဆို တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားမှာ ပဲဗျာ။ ဒါပေမယ့်...

ကျွန်တော်ကောင်တွေက ဒါကို သတိမထားမိဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးပြီးလို့ သူတို့ ပြောချင်တာတွေကို ထပ်ဖြည့်ပြောနေကြတယ်။ ပြောတာကတော့ ဆရာကြီး မောင်ပေစီပေါခင်ဗျ။

“ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခင်ချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ အခု ဝေမိုး လက်အပူလောင်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမှတ်တမဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့်၊ ခင်မင်ခွင့် ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ။ ဒီကောင်ကြီး အပူလောင်တာကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကံကြမ္မာကို ပြောတာပါ။”

ပေစီက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပုတ်ရင်း အားရပါးရ ပြောတယ်။ ဟားတော့ ဟားရတယ်ဗျာ။ ဒီကောင်က သူ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောလိုက်နိုင် တာကို သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူနေပုံရတယ်။ ဝလကြီးကလည်း ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ ပေစီကို ချီးကျူးငေး ငေးလို့။

အဲဒီအချိန်မှာ စိုးနဲ့မိုး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြိုင်တူ ပြီးလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအပြုံးဟာ ဒီကောင်တွေအတွက် ကြောက်ဖို့ကောင်း တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဘာကို ဆိုတာတော့ တိတိကျကျ မသိဘူး ပေါ့ဗျာ။

“အင်း... ကျောင်းသားဆိုတာက မိတ်ဆက်လည်း မိတ်ဆွေ တွေပါပဲ။ လမ်းမှာ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေနေရာရာမှာ ကျောင်းသား တစ် ယောက် ဒုက္ခရောက်ရင် ဘယ်ကျောင်းသားမှ ကြည့်မနေပါဘူး။ ကျွန်မတို့ က မိတ်ဆက်စရာ မလိုတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ။”

“ဟာ... ဟုတ်ပါတယ်... မစိုးသီရိမောင်... ဟုတ်ပါတယ်။ မစိုးသီရိမောင် ပြောတာ မှန်ပါတယ်။”

ပေစီက ဝန်လည်း ဝန်ခံ၊ မြှောက်သည့်ပုံစံဖြင့် ပြာပြာသလဲ ပြော သည်။

“ဒါပေမယ့်... ခုနက... ကို... ဟို... ကိုဘယ်သူ... !!”

“နိုင်ဦးမောင်ပါ”

အခုပဲ မိတ်ဆက်ပြီး သူ့နာမည်ကို မမှတ်မိတာ သိရတော့ ပေစီ မျက်နှာ ရဲခနဲ နေတာပဲ။ စိုးက လက်ညှိုးကလေးထောင့် နားထင်နားကို မြှောက်ပြီး ရှေ့နောက်ယမ်းရင်း... “အင်း” “ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ” ဟု ဆိုသည်။

“အဲဒီတော့ ကိုနိုင်ဦးမောင် ပြောသလို သူငယ်ချင်းနဲ့ ခင်မင်ခွင့် ဆိုတာကိုတော့ ချက်ချင်း မရနိုင်ပါဘူး။ မိတ်ဆွေကတော့ ဖြစ်ပြီးသားပါ။”

ဟိုကောင်တွေ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ပေစီက ကျွန်တော့်ပေါင်ကို ပုတ်တယ်။ ဝင်ကူညီဦးဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော်လည်း ဘာပြောရမှန်းကို မသိဘူး ခင်ဗျ။

“ဟို... ဒီကောင်တွေ ဆိုလိုတာက သူငယ်ချင်းတွေ မိတ်ဆွေတွေ လို အပြန်အလှန် ခင်မင်ကြရင်း ကူညီကြရင်းနဲ့...”

“ဘဲဥပြောတာကို မိုး သဘောပေါက်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေကတော့ ဖြစ်ပါပြီ။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဝင်ခွင့်ဖြေရမယ်”

“ဝင်ခွင့်... ဟုတ်လား ! ဘယ်လို ဝင်ခွင့်မျိုးလဲ !”

အိမ်ပြေးက အလန်တကြားနဲ့ မိုးကို မေးတယ်။ မိုးက ပြုံးတယ်။ ဒီကောင်တွေ ခံရတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဘယ်ပုံ ခံရမှာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ မသိပါဘူး။

“မိုးက မေးခွန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်တစ်ခု မေးမှာပါ။ အဲဒီ မေးခွန်းကလေးတွေကို မှန်အောင် ဖြေနိုင်ရင် ဝင်ခွင့်အောင်ပြီပေါ့။ မိုးတို့နဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပြီပေါ့။”

“ဪ... ဒါလား ! ဒါဆို ရပါတယ်။ မေးသာ မေးပါ။ ရပါတယ်။”

အိမ်ပြေးက စိုးရိမ်စိတ် မရှိတော့သလို ပြောသည်။ “မေးပါ... ကျွန်တော်တို့လည်း သင့်တင့်တဲ့ ဗဟုသုတတော့ ရှိပါ တယ်”

အတူထိုင်ကြကတည်းက တစ်ခွန်းမှ မပြောတဲ့ ဗလကြီးက ခပ်သွက်သွက်ကြီးကို ဝင်ပြောလိုက်တယ်ဗျ။ အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတလေ လူကို ပြောင်းလဲစေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မလားပဲ။ ပေစိကတော့ မျက်မှောင်ကျပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးလဲပေါ့လေ။

“ဪ... ဗဟုသုတရော ပျော်စရာကလေးတွေရော စကားဝှက်ကလေးတွေရော ရောမွှေထားတဲ့ မေးခွန်းကလေးတွေပါ။ ခက်ခက်ခဲခဲတွေ မပါပါဘူး...”

“ဒါဆိုရင် မေးပါ... ရပါတယ်”

ပေစိစကား ဆုံးသည်နှင့် မိုးက စိုး၏နားအနားကို ကပ်ကာ တစ်ခုခုကို ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသည် ငြိမ်ကျသွား၏။ ကျွန်တော် မျက်ဝန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်တော့ မျက်ဝန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းကလေးတွေကို ဆွဲဆန့်ကာ ပြုံးပြရင်း...

“သက်သာလား ! ဟင် !!”

လို့ ရုတ်တရက် မေးတော့ ထင်မှတ်မထားတာမို့ ကျွန်တော် ဘာ ပြန်ပြောရမှန်းကို မသိဘူး။

ပင်လယ်ထဲမှာ လှိုင်းစီးနေတဲ့ ဇင်ယော်အုပ်ကြီး ရုတ်တရက် ထပ်သွားသလို ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ကုန်တာပဲဗျာ။

“ပထမတော့ လာဦးမလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုဝေမိုး ဘယ်နေရာ ပူသွားတယ်ဆိုတာကို... ဟိုလေ... ပြည်က မြင်လိုက်ရတော့...”

“ဟာ... ရတယ်... ရပါတယ်၊ ဟိုဟာတော့ ဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရပါတယ် မျက်ဝန်းလေးရဲ့”

“မျက်... ဝန်း... လေး... !! အဲဒါ ဘာလဲ !”

ဒီစကားကို မျက်ဝန်းကလေးက မျက်မှောင်ကို ကျွတ်ကာ နားမလည်သလို မေးသည်။

အရုဏ်တက်တိုင်း ပန်းပွင့်တွေ တွေ့တိုင်း၊ အင်းယားရေပြင်ကို ရှုပ်တိုက်နမ်းပြီး လူတွေ မမြင်အောင် ပျံထွက်သွားတဲ့ လေညင်းနောက်ကို

အတင်းလိုက်နေတဲ့ လှိုင်းနုနုကလေးတွေကို မြင်ရတိုင်း၊ ငှက်လေးတွေ တစ်ညလုံး အကြည့်ခံမယ်ဆိုလည်း အကြည့်ခံတဲ့ လမင်းရဲ့ နောက်ကွယ်က အတွေးတွေ။ ပြီးတော့ ကျန်တာတွေ အများကြီးပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ နှလုံးသားထဲမှာ စုပြုံတိုးနေကြတယ်၊ ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ဘူး။

“ဟုတ်ပါတယ်... မျက်ဝန်းလေးဆိုတာ ပြည့်ကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲမှာ ခေါ်တဲ့အသံပါ”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်းကို တွေးတဲ့အခါ အတွေးထဲမှာ ပြည့်ကို မျက်ဝန်းလေးလို့ပဲ ခေါ်မိနေတာ”

မျက်ဝန်းကလေးက ရှေ့က စားပွဲခုံကို စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့ သပ်တယ်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကတော့ နည်းနည်း မဲထားသလိုပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့ မျက်ဝန်းလေး ဖြစ်သွားရတာလဲ !”

“ပုဇွန်ထုပ်ချိုင့်ကို တိုက်မိလို့ စိုးနဲ့မိုးက ကျွန်တော့်ကို ဆူတော့ မျက်ဝန်း... အဲ... ပြည်က “အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်တာ နေမှာပါ” လို့ ပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းကလေးကို ကျွန်တော် သဘောကုသွားလို့ ပြီးတော့ နာမည်ကိုလည်း မသိရသေးလို့...”

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးတော့ မျက်ဝန်းကလေးက ခေါင်းကို ယမ်းတယ်၊ ပြီးတော့ ပြုံးတယ်၊ ပြုံးတာမှ ဖွဖွကလေး ပြုံးတယ်၊ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ညိတ်ပြန်ရော။ ကျွန်တော့်မှာ စီရင်ချက် အချခံရတဲ့ တရားခံလိုပဲဗျာ၊ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်နဲ့။

“ရပါတယ်... ခေါ်ပါ၊ တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်တာပေါ့လေ၊ လာမေးတဲ့ သူ ရှိရင်လည်း အခု ရှင်းပြတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးပဲ ရှင်းပြလိုက်ပေါ့”

ကျွန်တော် ပျော်လိုက်တာဗျာ။ မျက်ဝန်းကလေးက အဲဒီစကားတွေကို ခေါင်းကလေး ငုံ့ပြီး ပြောတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်ဝန်းကလေးကို တော့ ကျွန်တော့်ကို လှန်ကြည့်ထားတယ်။

“ကျွန်တော် သူတို့ရှေ့မှာ မခေါ်ပါဘူး၊ နှစ်ယောက်တည်း ဆုံတော့

၇၈

မှပဲ ခေါ်မှာပါ.. နော်.. မျက်ဝန်းလေး”

မျက်ဝန်းလေး တစ်ခုခု ပြန်ပြောမလို့ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖျက် အဆီးတ ဝင်လာတယ်။ ကြော်ငြာကောင်းနေတုန်း မူရင်းကားကြီး ရုတ်တရက် ဝင်လာတော့ ဇာတ်လမ်းကို အတင်း ပြန်ဆက်ယူရသလိုပေါ့။

“ဟုတ်ပြီ.. ကျွန်မရဲ့ ပထမဦးဆုံး မေးခွန်းကို ကိုတင်အောင်မြင် ကို မေးပါမယ်၊ လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ စိတ်ရှည်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

“OK .. ရပါတယ်”

“မေးခွန်းတ.. ကဗျာကလေးပါ

ထုတ်ပေါ် ခွက်တင်

ခွက်ပင် ကြွက်တိုး

ကြွက်တိုးခွက်လဲ

ခွက်လည်းလဲ ကြွက်လည်းလဲ... တဲ့”

ဟိုကောင်တွေ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ပြူးမှာပေါ့။ မိုးက အဲဒီ ကဗျာကလေးကို အမှားအယွင်းမရှိ (၁၀)စက္ကန့်လောက်နဲ့ ဆိုပြသွားတာ ကိုး။ ပေစီ မျက်နှာပျက်နေပြီ။

“ဖြည်းဖြည်းပဲ ခေါ်ပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် လိုက်မှတ်ထားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ... ဒီတစ်ခါ ဖြည်းဖြည်းပဲ ခေါ်ပေးမယ်... လိုက်ရေးထား”

ပေစီ မျက်စေ့မျက်နှာပျက်နှင့် အသေအချာ လိုက်ရေးမှတ်နေ သည်ကို ကြည့်ပြီး ကျန်နှစ်ယောက် မျက်နှာမကောင်းကြ၊ သူတို့အလှည့်မှာ ဘာတွေ လာဦးမှာလဲ။

“ဒီကဗျာကလေးကို မိုးဆိုရင် (၅)စက္ကန့်ပဲ ကြာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကိုတော့ (၁၀)စက္ကန့် အချိန်ပေးပါမယ်၊ အဲဒီထက် အချိန်ပိုနည်းပြီး

မှန်လည်း မှန်တယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့”

“ရပါတယ်... ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့၊ ဘယ်နေ့ကို.. ”

“အားလုံးကို (၃)ရက် အချိန်ပေးပါမယ်”

စိုးနဲ့ မျက်ဝန်းကလေးက ဘာမှမပြောပဲ ပြုံးနေကြတယ်ဗျ။ မိုးက အအေးတစ်ခွက် လှမ်းမှာရင်းက..

“ကဲ... ကိုယ့်ကိစ္စတော့ ပြီးပြီ၊ ပြည့် လုပ်လေ”

“ဟင့်အင်း... ပြည့် မပါချင်ဘူး”

“အို... ပြည့်က အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ... သုံးယောက်ချင်းပဲဟာကို၊ တစ်ခုခုတော့ မေးပါ။ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲကြီးတော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့လေ”

မျက်ဝန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဆွဲဆန့်ရင်း သက်ပြင်းကို ချတယ်။ သူ စိတ်မဝင်စားတဲ့ ကစားပွဲကို ကစားရတော့မယ်သူ တစ်ယောက်လိုပါပဲ။

“ပြည့်.. ကိုနိုင်ဦးမောင်ကိုပဲ မေးမယ်နော်”

ဟိုကောင် ဖိုးကျိုင်းတုတ် ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မျက်ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားတယ်၊ မျက်ဝန်းကလေးဟာ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပြေးကို မှ ရွေးရတာလဲ !

“မေးပါ ယမင်း၊ ကိုယ့်ဖြေနိုင်ရင် တစ်ခါတည်း ဖြေသွားပါမယ်”

ကျွန်တော် စိတ်ထဲက တစ်ချက် ဆဲလိုက်တယ်။ မျက်ဝန်းကလေး တို့ အချင်းချင်း အပျင်းပြေ ဖွက်ကြတဲ့ စကားထာမျိုးတောင် ချက်ချင်း ဖြေဖို့ မပြောနဲ့၊ တစ်ခါတစ်လေ တစ်လနဲ့တောင် ဖြေလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒီကောင် ခံရပါစေ... ပဲ ဆုတောင်းနေမိရင်း နည်းနည်း လန့်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အရင်တုန်းက ဒီလို ဒုက္ခဖြစ်စေ ချင်တဲ့စိတ်မျိုး မရှိဖူးဘူး။

“ဖြေနိုင်ရင် ဖြေပါ... ရပါတယ်၊ ကျွန်မ မေးချင်တာက အကောင် အဆင်း အနံ့အရသာက ရေအတိုင်းပဲ၊ ရေလည်း ရေအစစ်ပဲ၊ ရေသန့်သန့် လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီရေကို ဘယ်သူမှ မသောက်ကြဘူး

ရှင်ဆိုလည်း သောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီရေဟာ ဘယ်လို ရေလဲ ဆိုတာ လေးပါ”

မာန်တက်ပြီး ပခုံးကြီး ကြွထားသော အိမ်ပြေး ပခုံးကျုံ့... ခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျသွားပြီး စားပွဲပေါ်က တစ်နေရာတည်းကို စိုက်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းက မေးခွန်းကို တိုးတိုးရွတ်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့... သက်ပြင်း ချတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကောင် အံ့ကို ကြိတ်တယ်။

ကျွန်တော် အာရမ်းဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒီအဖြေကို ဒီကောင် လုံးဝ မဖြေနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် တစ်သန်းကြေး လောင်းရဲတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် မျက်ဝန်းကလေးကို အားရပန်းရကြီးကို ပြုံးပြလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် ဖြစ်စေ့ချင်တာ ဖြစ်တယ်ပေါ့လေ...။

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ လွယ်လွယ်ပဲ မေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က အဲဒါမျိုး တွေ သိပ်မကျွမ်းလို့ပါ”

ဗလကြီးက ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်နှာမျိုးနဲ့ အသနားခံရင်း စိုးကို ပြောပါတယ်။ စိတ်မငြိမ်ဘဲ သူ့လက်ချောင်းတွေကိုလည်း ချိုးနေ တယ်။

“ရပါတယ်... စိုး လွယ်လွယ်ပဲ မေးပါ့မယ်၊ ရှင်က ရိုးရိုးပဲ ပြော တာကိုး၊ ပန်းတစ်မျိုး ရှိတယ်၊ ရှင်လည်း မြင်ဖူးတယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေရော တစ်ကျောင်းလုံးက လူတွေရော လူတွေအားလုံး အဲဒီပန်းကို မြင်ဖူးတယ် ရှင်၊ အဲဒီပန်းက မြေကြီးနဲ့ အဝေးကြီးမှာ ပွင့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီပန်းကို ခူးရင် မြေကြီးနဲ့ ထိပြီးမှ ခူးလို့ရတယ်၊ အပင်ပေါ် ဘယ်သူမှ တက်မခူးကြ ဘူး၊ ကျွန်မ သိချင်တာ အဲဒီပန်းရဲ့နာမည်ကိုပါ”

ဗလကြီး ပါးစပ်ပြသွားတယ်၊ ပြောထားရဲ့သားနဲ့ လုပ်မှ လုပ်ရက် ပလေပေါ့လေ။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ခါတယ်၊ သက်ပြင်းကြီးကို ချတယ်။ မှိုင်းသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို မြင်ရပြန်တော့လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်ရော။

“ဒီအဖြေတွေအားလုံးကို ဖြေဖို့ မိုးပြောသလိုပဲ အချိန်(၃)ရက်

ပေးပါတယ်၊ (၃)ရက်မတိုင်ခင် ရပြီဆိုရင်လည်း ဖြေလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါပဲ ဖြေရမယ်၊ အဲဒီတစ်ခါ မမှန်ရင် နောက်ထပ် ဖြေခွင့် မရတော့ဘူး”

ပိုက်ဆံရှင်းနေကြတုန်းမှာ မျက်ဝန်းကလေးက ကျွန်တော့်အနား ကပ်လာပြီး...။

“ဆေးပရုတ်ဆီ ပါတယ်၊ သူ ယူမလား ! ”

“ဟာ... မျက်ဝန်းကလေးကလည်း၊ နှစ်ခါပူတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“အဲ...”

မျက်ဝန်းကလေး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လျှာတစ်လွှဲကလေး ထုတ်ပြီး လှည့်သွားတယ်၊ ခုနက စကားကို သူ မပြောမိသလိုဘဲ၊ ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်ပဲ ပြန်ဆောင်နေလိုက်တယ်။

အပြန်လမ်းမှာ ပေစိက... ကြွက်တိုးခွက်ဖင်၊ ကြွက်ဖင် ကြွက်လဲ လဲ... မဟုတ်သေးဘူး၊ ထုတ်ပေါ်ကြွက်တင်... ဟာကွာ... တောက် ! ရေ... တဲ့ ရေ... သောက်လို့မရတဲ့၊ မြေကြီးနဲ့ ထိပြီးမှပဲ... မြေကြီးနဲ့ ထိပြီး မှတဲ့...။

ကျွန်တော်... တော်တော် ပျော်ပါတယ်။



အခန်း(၈)



“ထုတ်ပေါ်ခွက်တင်... ခွက်ဖင်ခွက်တိုး ကြွက်ထိုးခွက်...
 ဟား မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ကဲ... ပြန်စမယ်၊ ထုတ်ပေါ်ခွက်တင်...
 တင်... တင်... အဲ... အဲ... ခွက်တင်ကြွက်တိုး... တောက် !! ဒီနား
 ကျမှကွာ... ထုတ်တန်းပေါ်ကို ကြွက်တင်တယ်ကွာ၊ အဲဒီခွက်ရဲ့ဖင်ကို
 ကြွက်က တိုးတယ်၊ အဲ... တိုးတော့... ခွက်လဲတယ်၊ ပြီးတော့...
 ကြွက်လည်း လဲတယ်၊ ကဲ... ဒါလေးကို... ပြန်စမယ်၊ ခွက်ဖင်
 ခွက်တိုး... တောက်... ကြွက်တိုးကွာ... ကြွက်တိုး...”

ကျွန်တော် တော်တော်လေးကို စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ။ အဆောင်က
 ကောင်တွေအားလုံး ပယောဂ တစ်ခုခု ဝင်နေသလိုပဲ။ ပေစီဆိုတဲ့ ငတိက
 ခွက်နဲ့ကြွက်ကကို မတက်ဘူး။ ဗလကြီးကလည်း ခြံထဲက သစ်ပင်တွေကို
 မော့ကြည့်လိုက်... မြေကြီးပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေကို လျှောက်

ကိုင်ကြည့်လိုက်နဲ့၊ ပြီးတော့ ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေ ရွတ်ရွတ်နေမှန်းကို
 မသိဘူး။

“ဦးစံရှားနည်းလည်း ကုန်ပြီ၊ ရှားလော့(စ်)ဟုန်းနည်းလည်း ကုန်ပြီ၊
 မြေကြီးနဲ့ အဝေးကြီးမှာ ပွင့်မှတော့ ဘယ်လိုလုပ် မြေကြီးနဲ့ ထိပြီးမှ ခူးလို့
 ရမှာလဲ ! မြေကြီးနဲ့ ထိပြီးမှ ခူးလို့ရတဲ့ပန်း... မြေကြီးနဲ့ ထိပြီးတော့...”

အဲဒီလို စကားတွေ ရွတ်ရင်းနဲ့ အဆောင်ပိုင်ရှင် အဖွားကြီး စိုက်
 ထားတဲ့ ပိန်းပန်းပင်က ပိန်းပန်းပွင့်ကြီးကို ခါးက ကွေးပြီး မြေကြီးနဲ့ ထိခူး
 တာ သူ့ဗလကြီးနဲ့ သောက်ရမ်းတွေ လုပ်တော့ မြေကြီးနဲ့ မထိခင် ပိန်းပန်း
 ကြီးက ကျိုးသွားရော... ဘာပြောကောင်းမလဲ။ အဆောင်ပိုင်ရှင် အဖွား
 ကြီးက ဆွေ့ဆွေ့ခွန်ပြီး ပွက်ပွက်ဆူတာ ငရဲပြည်ကို စပွန်ဆာနဲ့ အပို့ခံရတဲ့
 အတိုင်းပဲ ကိုယ့်လူရေ...။

ဖြစ်မှာပေါ့... အဖွားကြီးက သူ့ပိန်းပန်းပင်ကြီးကို သူ့တူမထက်
 တောင် ဂရုစိုက်သေးတယ်။ သူ့တူမကို ခိုးချင်ရင်ခိုး၊ ပိန်းပင်ကိုတော့
 မထိနဲ့ဆိုတာမျိုး... ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပိန်းပင်ဆိုတာကိုလည်း စိတ်
 မဝင်စား၊ သူ့တူမ ငပိန်ညောင်ကိုလည်း မကြိုက်ဆိုတော့ ဘာကိုမှ မခိုးပါ
 ဘူးဗျာ။ အခု ဒီငတိ လုပ်လို့ ပန်းပွင့်ကြီး ကျိုးပြီ၊ ပိန်းပင်က ပန်းပွင့်ကြီး
 ပွင့်တဲ့နေ့က အဖွားကြီး ဖြစ်နေပုံက သူ့ခြံထဲကနေ ရွှေချောင်းကြီး တစ်
 ချောင်း တိုးထွက်လာသလိုကို အူမြူပြီး ယောက်ယက်တွေ ခတ်နေတာ။

ဟိုလူ့ခေါ်ပြရ၊ ဒီလူ့ခေါ်ပြရနဲ့ အိမ်ကို ဆွမ်းကြွတဲ့ ကိုယ်တော်
 တောင် မချန်ဘူးခင်ဗျ။ ကိုယ်တော်ကတော့ ဣန္ဒြေရရ မိန့်ပါတယ်။

“ထူးဆန်းတယ် ဒကာမကြီး၊ ဒီပိန်းမျိုးက အပင်တစ်ရာ စိုက်လို့
 တစ်ပင်မပွင့်ဘူး၊ အခုလို ပွင့်တာ ထူးတယ်၊ အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်း
 ပါပဲ၊ ရွှေရည်ငွေရည်ကလေး ဖြန်းလိုက်ပေါ့ ဒကာမကြီး”

အဖွားကြီးက ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်ကျေနပ်မလဲ။ သူ့အိမ်မှာ အလှူကို
 လုပ်ပစ်တာ။ အလှူကို အဖိတ်ခံရပြီး လာတဲ့သူတွေလည်း သူတို့အား
 ဒန်ပေါက် စားရတာထက် သူ့ပိန်းပန်းကြီးကို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်

မထပ်ရအောင် ချီးမွမ်းရ မြှောက်ရပင့်ရတာက အမောပေါ့။ ကဲ... အခု ဒီပိန်းပန်းကြီး ကျိုးပြီ၊ ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမတုန်း။

အဖွားကြီးက အဆောင်ပေါ်က နှင်ချသည့်သာ ရှိတော့တာပေါ့ဗျာ။ အခုအချိန်မှာ ဒီလို အဆောင်လုံးချင်းမျိုးကို ဒီဈေးနဲ့ ဘယ်မှာ ရှာလို့ရမှာတုန်း။ ဒီတော့ ခြေသလုံး ဖက်ရတော့တာပေါ့။ ပိန်းပန်း ပွင့်နေတဲ့ အပင် အစားပြန်ရအောင် ဝယ်ပေးမယ် ကတိပေးကြရတာပေါ့။

မြေပဒေသာ ဥယျာဉ်လည်း ရောက်၊ လှော်ကားဥယျာဉ်လည်း ရောက်နဲ့ နောက်ဆုံး ဘောက်ထော် ပြည်သာယာလမ်းထိပ်က ပန်းဆိုင်ကျ မှပဲ ရတော့တာ။ အလျော်ပေးရတာဆိုတော့ (၂)ဆပေါ့ဗျာ။ နှစ်ပင် ဝယ်ပေးရတယ်။ ဒါတောင် အဖွားကြီးက သူ့ပန်းပင်က အစစ်ပါ လုပ်နေလို့ မနည်းကြီးကို တောင်းပန်ပြီး ချောထားရတာ။

အိမ်ပြေးကတော့ တစ်မျိုးခင်ဗျ။

သူက ဒီဇာတ်လမ်းကို စတဲ့သူ။ သူ့ရွေးထားတဲ့ မျက်ဝန်းကလေး ကိုယ်တိုင်က မေးတဲ့မေးခွန်းကိုလည်း ဖြေရမယ့်သူ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အားလုံးထဲမှာ အချောဆုံးလို့ ထင်ထားတဲ့သူဆိုတော့... ပိုဆိုးတာပေါ့ဗျာ။ (အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် အိမ်ပြေးဆိုသော နိုင်ဦးမောင်သည် သူတို့ထဲ တွင် တကယ် အချောဆုံး ဖြစ်ပါသည်။)

အိမ်ပြေးကို ကြည့်ရတာ ကပ်ဆာရောဂါ ဖြစ်နေတဲ့လူနဲ့ တော် တော် တူတယ်ဗျာ။ တလူးလူးတလို့မ့်လို့မ့် တငြီးငြီးတငြါငြါနဲ့ သူ့ဘေးမှာ စာအုပ်တွေကလည်း ဝိုင်းပြီး ပွနေတာပဲ။ ပွင့်တစ်ချို့ မှောက်တစ်ချို့နဲ့ ရေနဲ့ မတူတဲ့ ရေကို စာအုပ်ထဲမှာ ရှာနေသတဲ့။ တော်တော် စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။

မျက်ဝန်းကလေးတို့ ပဟေဠိ စဖွက်တုန်းက သာမန်ကာလျှံကာပဲ ထင်တာ။ အခုမှ တကယ် ပြဿနာကြီးပါလားဆိုတာ သိရတော့တယ်။ ဒီကောင်တွေကို ကြည့်ပြီး ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ ဆဲလည်း ဆဲချင်နေမိတယ်။ ဒီကောင်တွေက အဲဒါပဲ လုပ်နေတော့... ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောဖို့ သိပ်



မရှိတော့ဘူးပေါ့။ လာပြောတော့လည်း အဲဒီကိစ္စပဲ။

“ငါဟာက ပဟေဠိ မဟုတ်ဘူးကွ၊ စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ထားပြီး သမာဓိနဲ့ ရွတ်ရင် ရတယ်၊ ဒါ ငါ့ကို စိုးသိရိမောင်က စမ်းတာပဲ၊ ဖြေးဖြေး ကလေး ရွတ်ရင် ရတယ်၊ မင်း နားထောင်ပေးစမ်း ဘဲဥ၊ ကဲ... စမယ်၊ ထုတ်ဖင် ခွက်ထိုး... ဟ... လဒ္ဓိး မဟုတ်သေးဘူးကွ... တောက် !!”

သနားမယ်ဆိုလည်း သနားစရာ... ကြောင်တယ်လို့ ပြောမယ် ဆိုရင်လည်း ပြောချင်စရာပါဗျာ။ နောက်တစ်နေ့မှာ ပေစိက သမာဓိ ထူထောင်ဖို့ဆိုပြီး တရားတွေဘာတွေ စွတ်ထိုင်နေလို့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံးက တားယူရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... ဒါမျိုးက အခြေခံ မရှိဘဲ သွားလုပ်ရင် ပေါက်သွားမှာပေါ့။

ကျွန်တော် ပြောပြတော့ မျက်ဝန်းကလေးတို့ အုပ်စုက ရယ်ကြပါ တယ်။ သူတို့ စလိုက်တဲ့ကိစ္စက ထင်ထားတာထက် ခရီးပိုရောက်နေလို့ ပျော်လည်း ပျော်နေကြတယ်။

“ကိုဝေမိုးက သူငယ်ချင်းတွေကို နည်းနည်း ကြည့်ထိန်းပေးပေါ့၊ အဲဒီလောက် ခက်ခဲတဲ့အဖြေတွေ မဟုတ်ပါဘူးလို့၊ သတိမထားမိတာလေး တစ်ခုပါပဲလို့... ကိုယ့်အနီးအနားမှာပဲ အဖြေက ရှိတာပါလို့...”

“ပြည့်က မှာလိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါမယ်”

“အို... ပြည့်တစ်ယောက်တည်း နာမည်မတပ်နဲ့လေ သုံးယောက် စလုံးက မှာတာလို့ ပြောပေါ့”

ပြည့်က မျက်စောင်းကလေး ထိုးပြီး ပြောပါတယ်။ သူတို့ သုံး ယောက်ကလည်း ကိုယ်တားထားတဲ့ စည်းထဲက ကိုယ်ကွဲမထွက်ရအောင် သတိတကြီး ရှိပုံရတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် စိတ်အထင်တော့ ဒီကိစ္စကို အလေးအနက် အထားဆုံးက ပြည့်ဖြစ်ပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောအထားဆုံး ကတော့ “စိုး” ပဲ။ မိုးကတော့ အူကြောင်ကြောင်ပါ။ စိုးအတွက် ဒီကိစ္စကို ကျောင်းရှေ့က တုတ်ထိုးသည်ကြီးဆီမှာ ဝက်နားရွက် ကျန်မကျန် ဆိုတာ လောက်တောင် စိတ်ဝင်စားပုံ မရပါဘူး။

သူတို့(၃)ယောက်ပေါ် ကျွန်တော်အမြင်အရ ကိုယ့်လူကို တစ်
အကျ ပြောရရင် အချောဆုံးက “စိုး”ပဲခင်ဗျ။ ကိုယ့်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော
ဝတ်တာစားတာရော သွက်လက်တာရော... ဆိုတော့ သုံးယောက်စလုံး
ထဲမှာ အပေါ်ဆုံးပဲ။ ပြည့်ကိုတော့ စိုးလောက် မချောဘူးလို့ ကျွန်တော်
ထင်တယ်။ ပြည့်က ကြွေရုံတစ်ရယ်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး နေတတ်တာ
ရယ်၊ စကားကို တည်တည်တန့်တန့် ပြောတတ်တာရယ်၊ ပြီးတော့...
ကျွန်တော် အစွဲလန်းဆုံး မျက်ဝန်းလှတာရယ်ပေါ့ဗျာ။ ဘယ်ဝင်ကြွေး
ကြောင့်များ... သူ့မျက်လုံးက ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ကျမှ မှော်လာဆန်နေရ
တာလဲ မသိဘူး။ ဟိုကောင်တွေကို မေးကြည့်တော့ မဆိုးပါဘူး ကြည့်လို့
ကောင်းပါတယ်တဲ့။



ပြည့်ကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးထားတဲ့ အိမ်ပြေးကို မေးတော့...
မျက်လုံးက မဆိုးပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့်... ပြည့် အလှဆုံးက ကိုယ့်လုံး
ကိုယ်ပေါက်တဲ့... ဟိုဟာဗျာ... ဟိုဟာ... အဲဒါ ကောင်းသတဲ့။ အလကား
ကောင်၊ လူ့အန္တရာယ်၊ နှာဘူး၊ သောက်ရူး။ ကျွန်တော်က စိတ်ထဲမှာ မှတ်မိသမျှ
မကောင်းဆုံးအရာတွေနဲ့ ဒီကောင်ကို ဆဲနေမိတယ်။ ကျွန်တော်ဆို တွေးကို
မတွေးမိဘူးဗျာ။ ဒီကောင် ပြောပြီးမှ တစ်ခါတစ်လေ သွားသွားကြည့်နေမိ
လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါ်ကန်ရတာ အမောပဲ။

ကျွန်တော် ပြည့်ကို မရချင် နေပါဗျာ... အဲဒီဟာကို ဦးတည်ပြီး
ချစ်တယ်... ဆိုတဲ့ လူမျိုးနဲ့ ပြည့် မရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမလို့ စိစဉ်သေး
တယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုဟာ ကိစ္စကြီး ပါနေတော့ ဒီဆုကို တောင်းရင်
ကျွန်တော်များ ငရဲကြီးမလားဆိုပြီး မတောင်းရဲတာနဲ့ မတောင်းဖြစ်တော့ပါ
ဘူး။

ကျွန်တော် ပြည့်ကို ချစ်တာကတော့ ရိုးရိုးကလေးပါပဲ။ ပြည့်ရဲ့
သိပ်လှတဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ပြည့်ရဲ့
မျက်ဝန်းကလေးတွေကို တစ်ချိန်လုံး ထိုင်ကြည့်နေချင်တယ်။ ငြိမ်ငြိမ်
ကလေး ကြည့်နေချင်တာဗျာ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ ရပ်ရှင်မင်းသား ‘လွင်ဦး’
ကို သွားပြီး မနာလို ဖြစ်နေမိတယ်။ လွင်ဦးနဲ့ ဒေါ်မေသူ ရည်းစားဘဝတုန်း
ကဆို လွင်ဦးဆိုတဲ့တော် ဘယ်လောက် မိသလဲ ! ကိုယ့်ရည်းစားကို ကြည့်ချင်
ရင် ည(၈)နာရီသတင်းကို ဖွင့်လိုက်ရုံပဲ။ ဒေါ်မေသူကလည်း လွင်ဦးကို
ကြည့်ပြီး စကားတွေ ပြောနေရမှာပဲ။ ဘယ်သူကမှလည်း နှောင့်ယှက်လို့
မရဘူးလေ။ ချစ်သူရည်းစားတွေထဲမှာ ကုသိုလ်ကံ ပါရမီ တော်တော်ထူးတဲ့
သူပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့ ထင်ပါရဲ့။ ဒေါ်မေသူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတော့
သူ့မိန်းမကို တစ်နိုင်ငံလုံးက ဝိုင်းကြည့်တာ မခံရအောင် အလုပ်က ထုတ်
ပစ်လိုက်တာ နေမှာပေါ့။

မျက်ဝန်းကလေးလည်း သတင်းကြေညာတဲ့သူ ဖြစ်စေချင်တယ်
ဗျာ။ အခုတော့... မျက်ဝန်းကလေးကို အတူထိုင်နေရင်းကကို ဝေမကြည့်
ရဘူး။ မကြည့်ဘူး။ ခိုးကြည့်ရင်လည်း မိတာချည်းပဲဗျ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့
ဦးနှောက်ထဲမှာ မျက်ဝန်းသူခိုးကို ဖမ်းတဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခု
အပိုပါတယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီလို တစ်စက္ကန့်ရဲ့ တစ်ဝက်လောက် ခိုးကြည့်
တာကို မျက်ဝန်းကလေးက မိသွားရင်... ရင်ဘတ်ကြီးထဲက “လှုပ်”ခနဲ
ဖြစ်သွားတဲ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လို အရသာမျိုးနဲ့မှကို မတူတာဗျာ။

တစ်နေ့ကို (၃)ခါလောက် အဲဒီလို ဖြစ်ရရင်ကို ကျွန်တော်က
ကျေနပ်နေပြီ။ အဖြူစင် အရိုးသားဆုံးကြီး ချစ်တယ်လို့တော့ ဝန်မခံချင်ပါ
ဘူးဗျာ။ ဒါ လိမ်တာကြီးပဲ။ ထူးအိမ်သင်လို့ “ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ ဝန်ခံပါရစေ”
ပေါ့။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်မှတော့ ပြည့်ကို အာပွားတွေဘာတွေလည်း ပေးချင်
ပေးမှာပေါ့။ ပြည့်ပန်းနုကလေးပေါ် ပါးတင်ပြီး စားချင်တာတွေ လျှောက်
တွေးနေချင်လည်း နေမှာပေါ့။ ဒီလောက်ပါပဲ... ကျွန်တော်က ကိုမဲ့စတန်း
လိုလည်း လက်မသွက်ချင်ဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ လက်ကို ဆေးတံမှတ်လို့
ဆေးချေး ခေါက်ချသလို ခေါက်ချနေမိတဲ့ အိုင်းစတိုင်းလောက်လည်း
မအူချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မျက်ဝန်းလေးကို ချစ်တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော် ချစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ခိုးကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်း

တွေကို ခဏခဏ မိထားတဲ့ မျက်ဝန်းကလေးက သိမှာပဲလို့ ကိုယ့်လူ ထင်တယ် မဟုတ်လား ! . . . ။ ထင်ပေးပါဗျာ . . . ။ ဒါဆို ကျွန်တော် နည်းနည်း နေသာထိုင်သာ ရှိတာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ . . . ။

“ဒီလောက် ခေါ်နေတာတောင် မကြားဘူးလား ဝေမိုးရာ”

အိမ်ပြေးက ကျွန်တော့်ပန်းကို လာကိုင်တော့မှပဲ သတိက ဝင် တော့တယ်။ ကျွန်တော် တွေးနေတာ ဒီကောင် မသိနိုင်ဘူးဆိုတာ သိရက်နဲ့ ဒီကောင်ကို အားနာနေမိသေးတယ်။ သူက တရားဝင် ပြောထားတဲ့သူကိုး။ သူ့ရည်းစားကို စိတ်နဲ့ ပစ်မှားနေသလိုများ ဖြစ်နေသလား ! ။ အို . . . ဆိုင်ပါဘူးလေ။ သူတို့က ဘာမှမှ မဟုတ်ကြသေးတာ။

“အေးကွာ . . . ငါ အိမ်အကြောင်း စဉ်းစားနေလို့”

ဒီလို မုသာဝါဒမျိုးကိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့် ပေးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

“အေး . . . ငါတို့ မင်းကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့”

အင်း . . . မျက်ဝန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကူအညီပဲ ဖြစ်ရမည် ဆိုတာ ကျိန်းသေ တွေးမိသည်။ အိုစမာဘင်လာဒင်ကို ဖမ်းဖို့ အကူအညီ မျိုး၊ တောင်ကိုရီးယားနှင့် မြောက်ကိုရီးယား စေ့စပ်အကူအညီမျိုး . . . တော့ တောင်းစရာမရှိ ဆိုတာ ကျိန်းသေ၏။

“မျက် . . . အဲ . . . ပြည့်တို့ကိစ္စလား ! ”

“အေးကွာ . . . သူတို့ မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ငါတို့ ရှာတာ အဖြေ မရသေးဘူးကွာ၊ သူတို့ ပေးထားတဲ့အချိန်က ကြာသပတေးနေ့ဆို ပြည်ပြီကွ၊ သောကြာနေ့ တစ်ရက်ကို မင်းက ထပ်တိုးတောင်းပေးကွာ . . . ဒါဆို စနေ တနင်္ဂနွေ (၂)ရက်ပါ ထပ်ရမှာ . . . အခုပုံစံအတိုင်းကတော့ အဖြေက မလွယ်သေးဘူးကွ၊ မင်းပြောပေးရင် ရမှာပါ။ ငါတို့ အဲဒီရက်တွေမှာ လုံးဝ ကျောင်းမတက်ဘူးကွာ၊ practical လုပ်ပြီးတာနဲ့ အဆောင်ကို ပြန်မယ်၊ canteen လည်း လာမထိုင်တော့ဘူး . . . ဘယ်လိုလဲ ! ”

ကျွန်တော် တစ်ချက်တော့ စဉ်းစားရတာပေါ့။ ဟိုဘက်ကလည်း



ဒါကို ကြိုမြင်မှာပါ။ သောကြာတစ်ရက်ပေးရင် (၃)ရက်ပေးတာနဲ့ အတူတူပဲ ဆိုတာ . . . ။

“မယမင်းပြည့်ကို ပြောပေးကွာ၊ သူကလည်း အဲဒီဘက်က ခေါင်း ဆောင်ပဲ”

ငါလည်း ဒီဘက်က ခေါင်းဆောင်ပေါ့လေ။ ဒီကောင်အတွေးကို ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် မရယ်ပါဘူး။ အမှန် ဒီကိစ္စကို ပြောဖို့ ရွေးရမှာက စိုးကို ရွေးရမှာပင်ဗျ။ စိုးက စိတ်မှ မဝင်စားတာ။ သောကြာနေ့ မကလို့ နောက်တစ်လဆိုလည်း ပေးမှာပဲ။ တစ်နှစ်ဆိုလည်း ပေးမှာပဲ။

“ကောင်းပြီလေ . . . ငါ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး ပြောပေးမယ်၊ ရမှာပါ . . . သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့”

“ရမှာပါကွ၊ ယမင်းကို ငါက တောင်းပန်ပြီး တောင်းတယ်လို့သာ ပြောပေးပါ . . . ရမှာပါ”

အတင်း ထားထားရသည့် စေတနာက Evaporation (အငွေ့ဖွဲ့ခြင်း) ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အိမ်ပြေး စတိုင်(လ်)က ဂရိဂရေရီပက် စတိုင်(လ်) နဲ့ ခင်ဗျ။

“နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကတော့ နည်းနည်း ခက်မယ်၊ ဒီလိုကွာ . . . ငါတို့ အဖြေတွေ အသည်းအသန် ရှာနေကြောင်း အဲဒီအဖြေတွေ ဘာတွေလဲဆိုတာ မင်း သိထားချင် . . . ”

“ဟာ . . . အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ပြည့်တို့က First Baby School မူကြိုကမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတို့က တစ်ဆောင်တည်း နေတာ သိနေတာပဲ၊ ပြောမလားကွ . . . ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒီကောင် တော်တော် တွေဝေသွားတယ်။ သူမို့လို့ ဒီအကြံကို စဉ်းစားတယ်၊ အံ့ရော။ အဲဒီအချိန်မှာ ပလက်္တီ အနားရောက်လာပြီး နားစွန်နားဖျား ကြားပြီး ဝင်ပြောပြန်တော့ . . .

“ပြောပေးပါကွာ . . . သောကြာတစ်နေ့ပဲဟာ၊ နောက်(၃)ရက်ဆို

ငါ့ဝက်ခြံတွေလည်း ချပ်လောက်ပြီ၊ အဖြေလည်း ရလောက်ပြီမို့ပါ”
 ကျွန်တော် မော့ကြည့်တော့... လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးကို
 ညှစ်ထားတဲ့ ဗလကြီး မျက်နှာပေါ်မှ ဝက်ခြံကြီးတွေ ထကြွနေရုံ မောင်းကြွ
 နေတာကို တွေ့ရလို့ တော်တော်ကြီးကို စိတ်ပျက်မိတယ် ကိုယ့်လူရာ...။
 “အေးကွာ... အဲဒါ ထားလိုက်တော့၊ သောကြာနေ့ ကိစ္စကိုတော့
 ကူညီကွာ၊ ငါကလို့သာ ပြောလိုက်”

အင်း... ဒီဘဝင်မျိုးက ဟေလီ ကြယ်တံခွန် မိချမှ ကျမယ့် ဘဝင်
 မျိုးပါလားလို့ တွေးမိသွားတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာမှ သိပ်အရေး
 မကြီးလို့ ခေါင်းကို သွက်သွက် ညိတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။

အိမ်ပြေးက ကျေနပ်သွားသလိုနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ သူ
 လက်ကမ်းပေးပုံက အိမ်ရှေ့က သတင်းစာကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ပြီး ချီယူလာတဲ့
 ခွေးလိမ္မာကလေးဆီကို လက်ကမ်းသလိုမျိုးခင်ဗျ။

ကျွန်တော်က သူကမ်းထားတဲ့လက်ကို ဆွဲနှုတ်မဆက်ဘဲ သူ့ကို
 အလေးပြုပြီးတော့ပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။

“OK” တယ် မဟုတ်လား ကိုယ့်လူရာ...။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

မိုးရာသီအလယ် မနက်ခင်းရဲ့ ကောင်းကင်ဟာ အဖြူရောင်
 တိမ်ထူတွေနဲ့၊ အဲဒီတိမ်ထူတွေရဲ့ နောက်မှာ အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်နဲ့
 နေရောင်ခြည်က ဥရောပအကြိုက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီးကို ပြာကျနေ
 တယ်။

တချို့တိမ်တွေက ဝှမ်းဖြူဖြူတွေကို လက်ထဲ ဆုပ်ပြီး အားရပါးရ
 လွင့်ပစ်လိုက်သလို အပြာရောင်ကောင်းကင် နောက်ခံမှာ တစ်စစ တစ်စစ
 ငြိမ်နေကြတယ်။ သူတို့ချင်း ပူးပေါင်းဖို့ တိုက်ပေးမယ့် ကောင်းကင်လေကို
 ငြိမ်ငြိမ်ကလေး စောင့်နေကြသလိုပဲ။ အားလုံးကို ခြုံကြည့်ရင်တော့ ရာသီ
 ဥတု ကောင်းတယ်ပေါ့ဗျာ။ မိုးရာသီအလယ်မှာ ရာသီဥတုက ဆောင်း
 မနက်ဒီဇိုင်း ဖြစ်နေတာကိုး။ ကောင်းကင်မှာ မိုးသားဆိုလို့ တစ်မျှင်တစ်စေ့
 ကို မရှိဘူး။ ဒါ အလကားလို့ မထင်နဲ့ဦး ကိုယ့်လူရေ... မိုးသားဆိုတဲ့
 ငတိတွေက သိပ်လျှင်တာ။ ဒီငတိတွေ တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေတာပဲ ဖြစ်မှာ
 ပြီးရင် ကြည်လင်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကို အပိုင်တက်စီးပြီး မိုးအကြီးအကျယ်
 ရွာချင်ရင် ရွာတတ်တာ။

မိုးတိမ်က မဲပေမယ့် မိုးရေကျတော့ ဖြူတယ်နော်... ကိုယ့်ဆရာ
 ဟုတ်ပြီ ကိုယ့်ဆရာရေ... အဲဒီ ဥပမာကလေးကို ကျွန်တော်
 သဘောကျသွားတယ်ဗျာ။ ဘယ်သူမှ မတွေးခဲ့ဘူးပဲ။ ကျွန်တော် တစ်
 ယောက်ပဲ တွေးမိသွားတဲ့၊ ရရှိသွားတဲ့ လူတိုင်းအတွက် လေးနက်တဲ့ စကား
 စုကလေးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်... ဒါကိုလူတိုင်း သိကြ

တယ်။ ဒါပေမယ့်... လူတိုင်း မတွေးကြဘူး။ ဒီအတွေးကို ငါပဲ အမှတ်တမဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ဆုပ်ကိုင် ဖမ်းမိသွားတာ။ ဒီအတွေးရဲ့ နောက်မှာ ကြီးကျယ်တဲ့ ဒဿနတစ်ခု ရှိကို ရှိရမယ်။ အဲဒါကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရင်... ကျွန်တော်လည်း နာမည်ကြီးသွားမယ်။ ဒီစကားလေးကိုလည်း လူတိုင်း ဟညာရှိတိုင်း၊ အနုပညာရှင်တိုင်းက လိုအပ်ရင် ကိုးကားကြလိမ့်မယ်။

“ကိုယ် မင်းရဲ့ အပေါ်မှာ မိုးတိမ်တွေလို နေခဲ့ပေမယ့် မင်းရဲ့ အောက်ကို ရောက်တော့ အေးမြတဲ့ ရေစက်ကလေးအဖြစ်နဲ့ နေပါမယ်”

“ဟုတ်တယ်... ငါဟာ မင်းအပေါ်မှာ မိုးတိမ်တွေလို မဲနက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ မင်းအနားကို ရောက်လာတာတော့ အေးမြတဲ့ မိုးရေစက်ကလေးအဖြစ်နဲ့ပါ”

“ငါဟာ မိုးတိမ်လို မဲနက်နေခဲ့ရတဲ့ တစ်ချိန်လုံး... အခု မိုးစက်ကလေးလို ဖြူစင်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာပါ”

ကိုယ့်ဆရာရေး... ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို အတွေးကလေးတစ်ခုက နေပြီး သိပ်သဘာဝကျတဲ့ အတွေးတွေ စကားလုံးတွေ ဝင်လာနေတယ်။ မဖြစ်တော့ဘူး... ဒီစကားလုံးတွေကို မေ့မသွားအောင် တစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး ရေးထားမှကို ဖြစ်တော့မယ်၊ ပြီးတော့လည်း သေသေချာချာ ထပ်တွေးရဦးမယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီစိတ်ကလေးနဲ့ နေရာကို အလျင်စလို ရှာတော့မှ... သစ်ရိပ်ခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ မျက်ဝန်းကလေးကို သွားတွေ့တာ၊ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်လူရ။

ကျွန်တော်လည်း မိုးတိမ်ကနေ မိုးရေစက်ကလေး ဖြစ်သွားရော။ ကျွန်တော် မျက်ဝန်းကလေးဆီကို သွားပြီး နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်သင့်မထိုင်သင့် စဉ်းစားနေမိတယ်။ မျက်ဝန်းကလေးကတော့ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ပါဘူး။ စာဖတ်နေတာလား မသိဘူးခင်ဗျ။ ဘေးတိုက်အနေအထား ဆိုတော့ ညာဘက်ကို ငဲ့ကြည့်မှ မြင်ရမှာ... ကျွန်တော် မျက်ဝန်းကလေးကို အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးကို ကြည့်နေမိတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ... မျက်ဝန်းကလေးနဲ့ တွေ့ပြီဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီလို ငေးခွင့်ရတော့မှာမှ မဟုတ်တာ။ စကားပြောရင်လည်း တခြားလူတွေနဲ့ ပြောသလို မျက်နှာတို့ဘာတို့ကို ကြည့်ပြီး ပြောလို့မရဘူးခင်ဗျ။ အရှေ့ကို ကြည့်လိုက်၊ နောက်ကို ကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းငုံ့လိုက်နဲ့ပဲ ပြောရတာ။ တစ်ခါ ဟစ်လေ... မျက်ဝန်းကလေးက မေးခွန်းမေးတာတို့... အရေးကြီးတဲ့ စကား ပြောတာတို့ကျမှပဲ မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ...။ ဒါကြောင့်မို့ တစောင်းကလေးပေမယ့်လည်း ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ပဲ အားရအောင် ငေးကြည့်နေမိတာပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ... မျက်ဝန်းလေးက ငုံ့ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်က စာရွက်ကို လှန်ရင်း position နည်းနည်းပြောင်းတယ်။ နောက်ကျောက အကျီကလေးကို ဆွဲဆန့်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မမြင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တုန်လှုပ်ပြီး ရင်ခုန်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကိုယ်က ခိုးကြည့်နေမိတာကိုး။ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော် မျက်ဝန်းလေး ခုံကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် လျှောက်လာတာ အသံမထွက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းကလေးက သိတာပါပဲ။ မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြတယ်။ ကိုယ်ဟန်အနေအထားကို ပြင်တယ်။ ပြီးတော့ နေရာကို ရွှေ့ပေးတယ်။

“ဟင်... !! တစ်ယောက်တည်းလား ကိုဝေမိုး၊ ကိုနိုင်ဦးမောင်တို့ ရော...”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတယ်။ မေးတာပဲဗျာ... သူ့ကို ကြိုက်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ပြေးကိုမှ ရွေးမေးရတယ်လို့။ လူတွေဟာ ကိုယ်သတိရတဲ့လူ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ခိုတဲ့သူကိုပဲ ရုတ်တရက် သတိရတတ်တယ်ဆိုရင် မျက်ဝန်းကလေးက အိမ်ပြေးကို သတိရနေတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော် အဲဒီအတွေးနဲ့ နံဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ မျက်ဝန်းကလေးက နေရာ ထပ်ရွှေ့ပြန်တယ်ခင်ဗျ။ တကယ်ဆို သူနဲ့ကျွန်တော် ထိုင်နေကြတာက အဝေးကြီးပါ။ သမီးရည်းစား ထိုင်တာနဲ့

မတူပါဘူးဗျား။

“နေမကောင်းဘူးလား ကိုဝေမိုး”

“ခင်ဗျာ...!!”

မျက်ဝန်းကလေးက ခေါင်းလေး ငဲ့ပြီး မေးတော့ ကျွန်တော် အံ့သြသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ပုံစံက ရုတ်တရက် ဒီလောက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားလို့လား ! မျက်ဝန်းကလေး မေးတော့ ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်သားပဲပေါ့လေ။

“နေကောင်းပါတယ်... ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ”

“ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ဖြစ်နေလားလို့၊ ဘာလဲ... မိစိုး မရှိလို့လား ! ကိုဝေမိုး”

မျက်ဝန်းကလေးက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ မေးတာပါ။ ကျွန်တော် တော်တော်လေး ကျေနပ်သွားတယ်ဗျာ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကို မနာလိုတာ ခံရတာလည်း ဇိမ်တစ်မျိုးကိုး ခင်ဗျ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးတွင်း ဖြစ်ပြီး အိုက်နေလို့ ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေတာပါ”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုဝေမိုး၊ ဒီနေ့ ပူသလိုပဲ”

မျက်ဝန်းကလေး ပြန်ပြောတဲ့စကားမှာ... မှားတဲ့ စကားလုံး မပါပါဘူး။ ဒါပဲ ကျွန်တော် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ပြောချင်နေတာလည်း ကြာပြီဗျာ။ အခုလို လူရှင်းတုန်း ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ။

“နိုင်ဦးမောင်တို့ မပါဘူးလား !”

ဒုတိယအကြိမ် မေးတော့ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပြန်ရော... ဒီကောင်တွေ အကြောင်းကလည်း ပြောစရာ ရှိနေတော့ သူတို့အကြောင်းကို အရင်ပြောလိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး စိတ်မပါသလိုနဲ့ စကားကို စ၊ရတယ်။

“ဒီနေ့ ဒီကောင်တွေ ကျောင်းမတက်ဘူး၊ စာအုပ်နဲ့ နပန်းလုံးတဲ့

ကောင်ကလုံး၊ ပူစွာတွက်တဲ့လူကတွက်၊ စာကျက်တဲ့လူက ကျက်နဲ့”

“ဟင်...!! စာတွေ ကျက်နေကြတယ်... ဟုတ်လား ! စာမေ့ပွဲက အဝေးကြီး ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ”

“စာမေးပွဲအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ “ဝင်ခွင့်” အတွက် ကြိုးစားနေကြတာ”

“ဝင်ခွင့်...!!”

မျက်ဝန်းကလေးက ခေါင်းကလေး ရှေ့တိုးပြီး နားမလည်သလို တအံ့တသြနဲ့ မေးတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က လူများအတွက်ဆိုရင် စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ တော်တယ်လို့ လူသုံးလေးယောက်က ပြောတာ ချီးကျူးတာ ခံရဖူးပါတယ်။ သူတို့ အပိုလုပ်ပြီး ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အထူးအဆန်းကြီးစားရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျွမ်းတယ်တဲ့...။

“ဟုတ်တယ်လေ... ပြည့်တို့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခွင့်ရဖို့ တစ်ယောက်တစ်ခုစီ မေးထားတဲ့ ဝင်ခွင့်တွေလေ”

မျက်ဝန်းကလေးက မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်ပြီး ခဏစဉ်းစားတယ်။ ဒီကိစ္စကို မျက်ဝန်းကလေး ရုတ်တရက် မမှတ်မိတာကို ကျွန်တော် ကြိတ်ငြိမ်းသာနေတယ်။ အမှန်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဟိုကောင်တွေကလည်း ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေပဲ မဟုတ်လား ! ကျွန်တော့်အပေါ် ကောင်းခဲ့တာတွေ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား ! ဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားက အချစ်ကို အကုသိုလ်ထဲမှာ ထည့်ထားတာကိုး၊ မေတ္တာတရားကိုသာ ချီးမွမ်းတော်မူတယ် မဟုတ်လား !

“ဪ... ‘ဝင်ခွင့်’ ဆိုလို့ ကြောင်သွားတာ၊ ဘာတွေ ဖတ်မှတ်ပြီး တွက်ချက်နေကြတာလဲ၊ အဖြေက ရိုးရိုးလွယ်လွယ်ကလေးတွေဟာကို...”

မျက်ဝန်းကလေးက ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ စိတ်လည်းစိတ်ရှုပ်တဲ့ ပုံစံမျိုးကလေးနဲ့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ... ဟိုကောင်တွေ မေးခိုင်းတဲ့

၉၆

အခြေကို မေးလိုက်ရင် မျက်ဝန်းကလေးက ပြောမယ်လို့တောင် ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့်... မမေးပါဘူး။ သူတို့ဒုက္ခနဲ့သူတို့ မဟုတ်လား ! အင်း... ကျွန်တော်လည်း အကုသိုလ်တွေ တော်တော် များနေပြီ။

“အဲဒါ သူတို့က ပြည်တို့ ပေးထားတဲ့ (၃)ရက်နဲ့ မလောက်လို့ သောကြာနေ့ တစ်ရက် အပိုပေးပါတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်တောင်းဖို့ အကူအညီ တောင်းခိုင်းလိုက်တယ်။ ပေးလိုက်ပါ ပြည်ရာ၊ ဒီကောင်တွေ တော်တော်ကို ခေါင်းစားနေကြတာ၊ ပြည်တို့ကသာ လွယ်လွယ်လို့ သဲဘောထားတာ၊ ဒီကောင်တွေက တကယ့်ကို အလေးအနက် ထားနေကြတာ၊ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်တောင် ပင်ပန်းလာတယ်။”

“ဟုတ်လား ! ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ ! ကိုဝေမိုးရဲ့။”
ကျွန်တော်က ဗလကြီး ကိစ္စရယ်၊ ပေစီ စာကျက်တဲ့ကိစ္စရယ်၊ အိမ်ပြေးနဲ့ စာအုပ်ပုံတွေကိစ္စရယ်ကို ပြောပြတော့ ပြည်က အားရပါးရကို ရယ်တယ်။ ပြည် အဲဒီလို ရယ်ရင် ကျွန်တော် အရမ်းပျော်တယ်ဗျာ။ ပြည် ရယ်တာ ဘယ်သူ ရယ်တာနဲ့မှ မတူဘူးလို့ကို ထင်နေတယ်။ အင်း... အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ထင်ပါရဲ့။

“သူတို့က ရေလိုက်လွှဲနေတာကိုး ကိုဝေမိုးရဲ့။”
“ပြည် !! ပြည်ကို ကျွန်တော် မေးစရာ ရှိတယ်”
“အင်း... အင်း... မေးလေ ကိုဝေမိုးရဲ့... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ !”
ဟိုကောင်တွေကိစ္စကို မေးရင် အဖြေကို တိုက်ရိုက်မပြောတောင် ပြည်က အရိပ်အမြှက်လောက်တော့ ပြောလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မမေးပါဘူး။ အကုသိုလ် တက်မယ်ဆိုရင်လည်း တက်ပေစေ တော့ဗျာ၊ မတတ်နိုင်ဘူး။

“သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အခုထိ စိုးတို့ မိုးတို့ ခေါ်သလို “ဘဲဥ” လို့ မခေါ်တာလဲ ! အဲဒါကို သိချင်လို့ပါ။”
“အိုး...”
ပြည်က ရုတ်တရက် တအံ့တဩနဲ့ ခပ်တိုးတိုးကလေး အော်ပါ

တယ်။ ပြီးတော့မှ ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်တယ်။
“ကိုဝေမိုးလို့ ခေါ်တာကို မကြိုက်လို့လား !”

“ဟင့်အင်း... မကြိုက်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်... ဟိုလေ...”

ကျွန်တော် ဘာစကားကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်မလဲ ရွေးနေတာကို ကြည့်ပြီးတော့ ပြည် နည်းနည်း အာရုံစိုက်လာတယ်ခင်ဗျ။

“ဒီလိုလေ... စိုးနဲ့မိုးက ဘဲဥလို့ ခေါ်တာ ရင်းနှီးတယ် နွေးထွေးတယ်လို့ ခံစားရတယ်၊ ပြည်က... ကိုဝေမိုးလို့ ခေါ်တော့ သူစိမ်းဆန်နေသလိုပဲ၊ ပြည်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်မရင်းနှီးကြသလိုပဲ၊ အဲဒီလိုမျိုး ခံစားရလေ့ ရှိလို့ပါ။”

“မဟုတ်ဘူး... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုဝေမိုးကို ဘဲဥလို့ ခေါ်ကြတာ ခင်မင်တဲ့သဘောဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စတုရန်းကဲ့သို့ သဘောလည်း ပါနေတယ်၊ လူတစ်ယောက် ဘဲဥကြိုက်လို့ အဲဒီနာမည်ကို စပြီးခေါ်တာမျိုးကို ပြည်က နှုတ်မရဲလို့ပါ။ အဲဒီအကြောင်း ပြောတဲ့နေ့တစ်နေ့တောင် စကားများမလို့ ဖြစ်ကြသေးတယ်။”

“စိုးနဲ့ ဟုတ်လား !!”

ကျွန်တော် အရမ်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားမှန်း အသံက သိပ်သိသာနေတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်နောက်ကွယ်မှာ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူတို့တော့ ပြဿနာတွေဘာတွေ တက်တယ်ဆိုတော့... မအံ့သြဘဲ နေပါလား ! ကျွန်တော်က ထင်ကို ထင်မထားတာ။

“အဲဒီအဆင့်အထိတော့ မရောက်ပါဘူး။ ပြည်က တိုဝေမိုးကို စသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ မခေါ်ဖို့ ပြောတာ၊ သူတို့က ဒီလိုခေါ်ရတာပဲ ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြတာပါ။ သူတို့ကလည်း သူတို့ နှစ်သက်သလို ခေါ်တယ်၊ ပြည်ကလည်း ပြည် ယုံကြည်သလို ခေါ်တယ်... ဒီလောက်ပါပဲ။”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ... ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းသာနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့်

မယ့် ပြည့်က “ဘဲဥ” လို့ ခေါ်တာကို ခံချင်နေတယ်ဗျာ။

“ကျွန်တော်ကတော့ စတာ နောက်တာတွေကို သိပ်မခံစားရပါဘူး၊ စပြီး ခေါ်တာဆိုရင်လည်း ဘယ်လိုမှ မနေဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြေးကို နိုင်ဦးမောင်လို့ ခေါ်ရင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတတ်တယ်၊ အားမရဘူး၊ တခြားလူကို ခေါ်နေရသလိုပဲ၊ “အိမ်ပြေး” လို့ ခေါ်လိုက်ရမှ အားရတာ၊ အရသာ ရှိတာ”

“ဟင်... !! ကိုနိုင်ဦးမောင်တို့မှာလည်း နာမည်ပြောင်တွေ ရှိတယ်... ဟုတ်လား ! ”

သွားပြီ ကိုယ့်ဆရာရေး...။ ကျွန်တော်တော့ စည်းဖောက်သလို ဖြစ်သွားပြီ။ ဒီကိစ္စကတော့ တမင်ကြံစည်တွေးပြီး တမင်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားတာဆိုတာကို ကိုယ့်လူ ယုံမှာပါ။ သူတို့ မသိစေချင်တာကို ကျွန်တော် တမင်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။

“ကျန်တဲ့လူတွေရော နာမည်ပြောင်တွေ ရှိလား ! ရှိရင် ပြောပြပါလား... ပြည့် သိချင်လို့ပါ”

ပထမတော့ ကျွန်တော် ငြင်းဖို့ ကြံပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အရမ်း သိချင်နေတဲ့ ပြည့်မျက်နှာကလေးကို မြင်ရတော့... ပြည့်ကို ဆန္ဒပြည့်စေချင်နေတာနဲ့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီကောင်တွေအကြောင်းကို နားထောင်ရင်း ပြည့်က အားရပါးရကို ရယ်ပါတယ်။ ပြည့် ပျော်နေတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။

“ပြည့်... အဲဒီ နာမည်တွေကို သွားမခေါ်နဲ့နော်၊ ခေါ်တာနဲ့ ကျွန်တော် ပြောတယ်ဆိုတာ ဒီကောင်တွေ တန်းသိမှာ၊ သူတို့ နာမည်ပြောင်တွေကို ပြည့်တို့ သိမှာ အရမ်းကြောက်ကြတာ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ယောင်ပြီး မခေါ်မိဖို့ ခဏခဏ သတိပေးတယ်... အဲဒါကြောင့်ပါ၊ ကျွန်တော် အလကားနေရင်း ချွန်တယ် ဖြစ်မှာစိုးလို့၊ ကတိပေးနော် ပြည့်”

ပြည့်က ခေါင်းကလေး မော့ပြီး ခဏစဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့မှ ပြုံးရင်း ပြောသည်။

“စိတ်ချပါ၊ ဒီကိစ္စဟာ ကိုဝေမိုးနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်စေရပါဘူး”

“ပြည့်က ကျွန်တော့်ကို ဘဲဥလို့ မခေါ်တာ ကျွန်တော်က ပြည့်ကို မျက်ဝန်းလေးလို့ ပြန်ခေါ်မှာစိုးလို့လား ! ”

“အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဝေမိုးက အိမ်ပြေး ပေစိ နှုတ်ကျိုးနေသလို ပြည့်ကလည်း ကိုဝေမိုးလို့ နှုတ်ကျိုးနေပြီလေ၊ ကိုဝေမိုးကတော့ ပြည့်ကို စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်းသာ ခေါ်ပါ... ရပါတယ်”

ကျွန်တော် အရမ်းပျော်သွားတယ်။ မျက်ဝန်းကလေးလို့ ပြည့်ကို ခေါ်ခွင့်ရသွားပြီ မဟုတ်လား ! ဒါပေမယ့်... ပျော်ရတာက ခဏပါဗျာ၊ အိမ်ပြေးတို့ရှေ့မှာ ခေါ်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ! “မျက်ဝန်းလေး” ဆိုတဲ့ နာမည်က နာမည်ပြောင်မှ မဟုတ်တာ။ အမြတ်တစွဲ ခေါ်တဲ့ နာမည်မျိုး မဟုတ်လား ! ။

“သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတဲ့အချိန်ကျရင်တော့... မခေါ်ပါဘူး၊ ဟိုလေအခုလို နှစ်ယောက်တည်း ရှိရင်တော့... ခေါ်ချင်တယ်”

ပြည့်က ကျွန်တော့်ကို လူကြီးတစ်ယောက်က ကလေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသလို ပြုံးတယ်ခင်ဗျ။ ပြီးတော့မှ ဘာမှ အရေးမကြီးသလို ပြောပါတယ်။

“ကိုဝေမိုးကို ခေါ်ချင်သလို ခေါ်လို့ ခွင့်ပြုထားပြီးပြီပဲ၊ ကဲ... ခုလောက်ဆို စိုးနဲ့မိုး canteen ရောက်လောက်ရောပေါ့၊ သွားကြရအောင်နော်”

ကျွန်တော် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကို ထရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တာဝန်ကြီးတစ်ခု ပြီးသွားသလိုပဲ၊ ကေးနပ်ပြီး ဆုတ်နေမိတယ် ကိုယ့်လူရေး...။



အခန်း(၉)

ဦးအလယ် ရောက်လာပြီဆိုထော့ မိုးရွာတာက ပုံမှန်လို ဖြစ်သွားပြီး မနက်ခင်းဆို နေသာ... ညနေခင်းဆို မိုးရွာပေါ့လေ။ တစ်ခါတစ်လေ နေ့ခင်း အုပ်တဲ့မိုးက ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ငြိမ်ပြီး ညနေအထိ ရောက်အောင် စောင့်နေတတ်တာ။ ညနေ ရွာပြီဆိုရင်တော့ ထီးဆိုတာ အလကား ဖြစ်တာပဲ။ ငယ်ထိပ်ကလေး မစိုရုံလောက်ပဲ တတ်နိုင်တော့တာ မဟုတ်လား ! ။

ကားပေါ် ရောက်တော့ရော... ရေစိုနေတဲ့လူတွေကို စုပြီး ကပ်ခိုင်းထားသလိုမျိုးဆိုတော့ အားလုံး ရေစိုနေတဲ့ ထန်းလျက်ခဲတွေလို ပူးကပ်ကုန်ကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ အဲဒီလို သွားရတာမျိုးဆိုလျှင် ပြည့် ငိုချင်လောက်အောင်ကို စိတ်ညစ်တတ်သည်။

ဒီနေ့ညနေကတော့ ကောင်းကင်မှာ တိမ်ငြိမ်ထု လေးငါးခုနဲ့ နေရောင်က တိမ်ထူက လွတ်လျှင် ပြည့်ဖြည့်ဝဝကြီးကို လန့်စက်နေသည်မို့ နည်းနည်း မှန်စပ်စပ်ကလေးတောင် ဖြစ်လို့။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဟိုးသစ်ပင်အုပ်တွေထဲက ကိုယ်လွတ်ရုန်း ထွက်ပြေးလာတတ်တဲ့ မိုးရေခဲ စွတ်ထားတတ်တဲ့ လေအေးလေး တစ်ချက်လောက် ရတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလေအေးအေးကလေး အဝေးကို လွင့်သွားတာ မမြင်ရပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ ခံစားလို့ ရနေသည် မဟုတ်လား ! ။

ပြည့် သူထိုင်နေကျ ခုံကလေးမှာ တစ်ဦးတည်း ထိုင်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလို တစ်ဦးတည်း ထိုင်ပြီး တွေးချင်တာကို ဦးတည်ရာမဲ့ တွေးရတာမျိုးကို ပြည့်က ငယ်ငယ်ကတည်းက သဘောကျသည်။ ဒီနေ့ စိုးနဲ့မိုးတို့ တမင်တကာ မပါခြင်း မဟုတ်၊ သူတို့ မေးထားသော ဝင်ခွင့် မေးခွန်းတွေကို ဟိုဘက်က အုပ်စုက ဖြေမှာမို့ ကဲနံတင်းမှာ စောင့်နေတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပြည့်ကတော့ မသွားချင်တော့။ ပြည့် မလာလည်း ပွဲက အလိုလို ပြီးသွားမှာပဲ မဟုတ်လား ! ပြည့်၏အဖြေကို စိုးနဲ့မိုး သိနေတာမို့ ပြည့် မသွားလည်း “ဝင်ခွင့်” ကိစ္စက ပြဿနာ မရှိပါ။

“ဝင်ခွင့်... ဝင်ခွင့်... ဝင်ခွင့်... တဲ့”

ပြည့် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးရင် ဝင်ခွင့် ဆိုသည့် စကားလေးကို ရွတ်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို မကျေနပ်သလိုလို ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ အပျိုဖြန်းကလေးလို စိတ်က ဟိုသိမ်းဒီတိမ်း ဖြစ်နေတာကိုလည်း ရယ်ချင်နေမိသည်။ ပြည့်... သူ့ကိုယ်သူ တကယ်ပဲ ရှက်ရယ် ရယ်ချလိုက်ရင်း ဝေမိုးအကြောင်းကို တွေးမိသည်။

ဝေမိုးသည် အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်းတော့ သူသိပါသည်။ ပြီးတော့ ဟန်ကလည်း မဆောင်တတ်၊ တစ်ခုခုမှားပြီး ကျုံ့ထွက်လာပြီးတော့မှ နောက်ကနေ လိုက်ဟန်ဆောင်နေတော့သူ ဟန်ဆောင်တာတွေက ဘယ်လိုလုပ် သဘာဝ ကျတော့မှာလဲ ! ။

ပြည့်မှာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတွေ့အကြုံ မရှိ၊

ကိုယ့်ဘက်က အနေအထိုင် မမှားရအောင် နေတတ်တတ်ရယ်။ ဘယ်လို အခြေအနေနဲ့ဆိုရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ရှောင်ရမယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် မှာ အတတ်နိုင်ဆုံး အပြစ်ကင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အောင် နေတတ် တာရယ်။ . . ဒီလောက်ပဲ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပါ။

ပြည့်ကို ချစ်ခင်ရတဲ့ ကြိုးစားသူတွေကို မှန်တန်း နေရင်း မိန်းက လေးတွေကို သဘာဝတရားက လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ သိက္ခာ၊ မာန၊ နှိုးညှဉ်ခြင်း . . . စတာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲခဲရင်းနဲ့ သာမန် အတွေ့အကြုံ မျိုးကိုပဲ ပြည့်က အသုံးပြုတတ်တာပါ။ အတွေ့အကြုံ သိပ်မရှိတဲ့ မိန်းက လေးဟု ဝေဖန်လာလျှင် ပြည့်က လိုလိုလားလား ဝန်ခံဖို့ အသင့်ရှိပါသည်။

အခြေအနေ အရိပ်အကဲကိုသာ အနည်းအကျဉ်း နားလည်ပြီး လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်ရင်တောင်မှ . . . ပြည့်ရော သူပါ အပြောအဆို လည်း လွတ်မည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သည်း နေနိုင်သည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုလျှင် ဘာမှ အထူးတလည် နေထိုင်ပြ နေစရာ မလို၊ ထုံးစံအတိုင်း နေလိုက်လျှင်ပင် ပြီးရဲ့သားနဲ့၊ ကိုရွှေဘဲဥက သာမန်ကိစ္စကလေးတစ်ခု လုပ်ပြီးတိုင်း ပြည့်ကိုမှ ရွေးပြီး အထူးတလည် လုပ်ပေးတာ မဟုတ်ကြောင်း အမြဲလုပ်ပြလေ့ ရှိသည်။ သူ အဲဒီလို လုပ် တော့မှပဲ . . . သူ စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဆိုတာကြီးက ပေါ်တော့တာ ဆိုတာ ကို အခုထိ မသိတာ တော်တော် အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်။

တစ်နေ့က ကိစ္စကိုပဲ ဥပမာ ပြောပြမယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး ကန်တင်းမှာ ထိုင်ကြတော့ . . . ဘဲဥက ပြည့်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ထုံးစံလို ဖြစ်နေပါပြီ။ တစ်ခါတစ်လေ အမှတ်တမဲ့ ထိုင်ကြရင်း ပြည့်နဲ့ ဘေးချင်းကပ်လျက် ထိုင်မိတဲ့အခါမျိုးဆိုရင် . . . ဆေးလိပ်မီးတို့သလိုလို . . . တစ်ဖက်ခွက်က သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားထပြော သလိုလို လုပ်ပြီး နေရာပြောင်းထိုင်လိုက်ရော။ ပြည့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေပေမယ့် . . . အမြဲတမ်း သတိထားနေမိပြီး ဒေါသဖြစ်တဲ့ စိတ်မျိုး တစ်ခါနှစ်ခါတော့ ဖြစ်ခဲ့မိဖူးပါတယ်။

အဲဒီနေ့ကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သူက ထိုင်ပါတယ်။ ပြည့် မှာထားတဲ့ နွားနို့မရောက်သေးခင် ရေနွေးကြမ်း သောက်ချင်တာနဲ့ ကြည့် တော့ ပြည့်အရှေ့မှာ ရေနွေးကြမ်းခွက်က မရှိဘဲ သူ့ရှေ့ကို ရောက်နေတာ နဲ့ လှမ်းတောင်းပါတယ်။

ဘဲဥက သူ့ရှေ့က ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ယူပြီး ရေနွေးကြမ်း နည်းနည်းထည့်၊ အသေအချာ ကျင်းပြီးမှ လှမ်းပေးတယ်။ ဒါကို မြင်သွားတဲ့ စိုးက . . . “ဟုတ်တယ်နော် . . . ဒီဆိုင်က ရေနွေးကြမ်းခွက်တွေက ညစ် ပတ်တယ်၊ အမှန်ဆိုရင် ပလတ်စတစ် ရေခွက်ကလေးနဲ့ စိမ်းထားပေးဖို့ ကောင်းတယ်” လို့ ပြောတယ်။

စိုးပြောတဲ့လေသံက သူ ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ဆေးတာ မြင်လို့ သဘောရိုးနဲ့ ပြောတဲ့ လေသံမျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာ တစ်ချက် ရဲကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ရေနွေးကြမ်းခွက်တွေကို အားလုံး ရေနဲ့ လျှောက်ကျင်း တော့မှ အခြေအနေကို တစ်ဝိုင်းလုံး သိတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားရော . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ့ရေနွေးကြမ်းတွေ ဘာဖြစ်လို့ သွန်တာလဲကွ! အခုမှ ငွေထားတဲ့ဟာကို . . .”

“ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်တွေက ညစ်ပတ်နေလို့ပေါ့ကွ !”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ . . . အဲဒီလိုပဲ သောက်လာခဲ့တာ ဘွဲ့ပဲ ရတော့မယ်”

“စေတနာနဲ့ ကျင်းပေးတာပဲကွာ . . . မင်းကလည်း !”

နားမလည် ဖြစ်ပြီး မကျေမနပ်နဲ့ ပြောနေတဲ့ ပေစီကို မိက အသာ တံတောင်နဲ့ တွတ်ပြီး တားရတယ်။ နောက်နေ့ သူမရှိတော့ . . . အဲဒီကိစ္စကို ပြောပြောပြီး ရယ်ကြရော . . . ပြည့်ကိုလည်း ဝိုင်းစကြရော။ ဒီလို စတာ မျိုးကို ပြည့်က သူ့ဘက်က လိုက်ပြီးကာနေရင် . . . ပြည့်ပါ ဒုက္ခရောက် သွားမှာပေါ့။

“သူ လုပ်တုန်းကတော့ သဘောရိုးနဲ့ လုပ်တာပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ သိသွားတော့မှ ရှက်ရမ်းရမ်းတာပါ”

“အင်း... ဒါဆို စိုးနဲ့ တစ်နေ့လောက် ဘဲဥဆီက ရေနွေးခွက် တောင်းကြည့်ဦးမယ်၊ တို့ကိုတော့ ကျင်းပေးမယ် မထင်ပါဘူး။”

အဲဒီလို စကားရောက်လာရင်တော့ ပြည့်က ဘာမှ ဆက်ပြောလေ့ မရှိတော့။ သူ အနေအထိုင် မတတ်ပုံကို တွေးပြီး စိတ်ထဲက “ငတ်” လို့ ဆီခွဲခွဲကလေး ခေါ်ပစ်လိုက်တာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

အခုလည်း သူ့သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကို ဝိုင်းထဲ ဆွဲသွင်းလာပြန် သည်။ သူတို့ဝိုင်းက မိန်းကလေးတွေကလည်း စိတ်ကြိုက်မတွေ့လို့သာ ရည်းစားမထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေ သင်မပေးရသော ပညာက အပြည့်ရှိပြီးသားမို့... ပြဿနာမရှိ... ရှိတာက ထုံးစံအတိုင်း ဘဲဥပင် ဖြစ်၏။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ကိုယ့်လူကိုယ် အကြည့်နှင့် အနေအထိုင်နှင့် ကပ်ကြသည်။ အားလုံး ခန့်မှန်းချက်အရဆိုလျှင် ပြည့်ထံသို့ လာမည်လူ သည် အိမ်ပြေး ဖြစ်ဖို့များသည်။

“ဟဲ့... အဲဒါဆိုရင် ဘဲဥကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ! ”

“အဲမယ်... သူ့ကို ပြည့်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ! သူက ဘာမှမှ မဟုတ်တာ”

ပြည့်စကားကို မိုးက ဟက်ကနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ ထိုအရယ်က ဘဲဥ နင့်ကို ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ ငါတို့အားလုံး သိပါတယ် ဆိုတဲ့ သဘော မျိုး...။

“ဘဲဥ သနားပါတယ်ဟာ၊ ဟိုကောင်တွေက သူ့ကို ပေါ်တင် ဖွင့် ပြောထားပုံ ရတယ်ဟာ၊ အခု... သူ နင့်ကို မသိမသာ ရှောင်ရှောင်နေ တယ် ပြည့်ရ”

“မသိမသာ မဟုတ်ပါဘူး စိုးရာ... သိသိသာသာပါ၊ ဘဲဥ ဆိုတဲ့ ငနဲက ဘယ်တုန်းက ခပ်ပါးပါးလေး လုပ်တတ်လို့လဲ ! ”

စိုးနဲ့မိုး ပြောနေသည့်စကားတွေကို ပြည့် ဘာမှ မငြင်းနိုင်ခဲ့။ ဘဲဥကိုလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စိတ်တိုနေခဲ့သည်။

“ဒီလိုလုပ်မလား ပြည့်၊ ဘဲဥကို ကိုယ် နည်းနည်း တီးခေါက်ကြည့် လိုက်မယ်လေ”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့လေ စိုးရဲ့၊ ဒီလို သွားမေးရင် ပြည့်ဘက်က အရမ်း သိက္ခာကျသွားမှာပေါ့၊ ပြည့်ကလည်း သူ့ကို ခင်ခင်မင်မင် ရှိတာက လွဲလို့ အဲဒီလောက်အထိ တစ်ခါမှ မတွေးမိသေးပါဘူး။”

ပြည့်ရဲ့စကားက ရင့်ရင့်သီးသီး စကားလုံးတွေ မပါပေမယ့်... လေသံ နည်းနည်းမာသွားတာကိုတော့ ပြည့်ကိုယ်တိုင် သတိထားမိပါ သည်။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်၊ ပြည့်သည် ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို အထိခိုက်ခံတတ်သော မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါ။

“စိုးက သဘောရိုးနဲ့ပါ၊ ဘဲဥကလေး သနားပါတယ်ကွာ၊ စိုးသာ ဆိုရင် ကြိုက်လိုက်တယ်”

စိုးစကားကြောင့် ခဏတော့ ပြည့် အံ့ဩသွားသည်ကို ဝန်ခံပါ သည်။ ဒါပေမယ့် စိုးပြောတာက ဘဲဥသည် ရိုးသားသော၊ အပြစ်မရှိသော၊ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ဖြူစင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုတာကို ယုံကြည်သင့်ကြောင်း အလွန်အကျွံ ထောက်ခံခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ပြည့်အနေနှင့် ဘဲဥကို မနှစ်သက်သော စိတ်ဓါတ် သိပ်မရှိပါ။ ဘဲဥသည် အချို့ မိန်းကလေး အတော်များများ ဦးစားပေး ရွေးတတ်သော ရုပ်ရည်၊ ငွေကြေး၊ ပညာ၊ မျိုးရိုး၊ အနေအထိုင်၊ ခန့်ငြား သပ်ရပ်ခြင်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါ။

ဘဲဥသည် ရိုးရိုးနေပြီး သူ့အတွေးကလေးနှင့် သူ့ဘဝကို ကျေနပ် နေတတ်သည့်လူမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ပြည့် ထင်သည်။ သူ့မှာ တရားတကြီး ကိစ္စ မရှိ။ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် စတိုင်ကောင်းကောင်း ထုတ်တာ မရှိ။ ဖြစ်နိုင် တာ မဖြစ်ရလို့ ပူလောင်နေတာမျိုး မရှိ။ တစ်နေ့ကျရင် ငါ ဒီလိုဖြစ်ရမယ် ဆိုသည့် ရည်မှန်းချက် ကြီးမားသော အာသာဆန္ဒမျိုးလည်း မရှိ။

သူ့မှာ ရှိတာ သူ မသိစေချင်သည့် ခံစားချက်ကို မလုပ်လှူဘောင် အတင်း လိုက်ဖုံးနေခြင်းနှင့် ရွံ့တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရွံ့တတ်တာကို

တော့ ပြည် မကြိုက်ပါ။ ရွဲ့ခြင်းသည် မာနမထားရဲခြင်း၊ သတ္တိကြောင်ခြင်း တစ်မျိုးဟုပင် ပြည့်က ထင်ချင်သေးသည်။

ပြီးတော့ ဘဲဥက အတင်းလုပ်ယူခြင်း မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေအရ ဖြစ်လာသော အခွင့်အရေးကိုလည်း အရမယူတတ်၊ အသုံးမချတတ်။ ဖွေးနေ့တုန်းက သူလုပ်ကျွေးတဲ့ ပြောင်းဖူးတုတ်ထိုးကင်ကလေးကို ပြည့် တော်တော်ကြိုက်သည်ဆိုတာ အားလုံး အမြင်မှာ သိသာပါသည်။ စိုးနှင့် လုပ်ငန်း စားရသည် မဟုတ်လား !

ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကိုရွှေဘဲဥတို့က ပါးပါးနပ်နပ် မရှိ၊ ထုံးစံ အတိုင်း မရှိပဲ။ “ပြည့် အရမ်းကြိုက်လားဟင် ! စားချင်သေးလား ! ထပ်လုပ်ပေးရဦးမလား ! နောက်နေ့ လုပ်လာခဲ့မယ်နော်၊ ဒါက ကမန်းက တန်း လုပ်ရတာမို့ အိမ်က သေသေချာချာလုပ်လာရင် ဒီထက် ပိုကောင်း တာပေါ့၊ ပြည့်အားမနာနဲ့လေ . . စားချင်တဲ့နေ့ပြော” . . . စသည်ဖြင့် တစ်ခွန်းမှ မလား။ သူ ကျွေးသော ပြောင်းဖူးသီကင်ကလေးတွေ ပြည့် စားနေတာကို ဖားပြုတ်တစ်ကောင် မျက်လုံးပြူးသလို ပြူးကြည့်ရင်း ကျေနပ်ရသည် ဆိုလျှင် ပြီးပြီ။

သူ့ကို ချဉ်းကပ်နေသည့် အောင်စံသိန်းလို လူမျိုးသာဆိုလျှင် ပြီးပြီ။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးသာ ကြုံလျှင် . . ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် အမှတ်ပြည့် ယူပြီး ပြည့် ရုန်းထွက်မရနိုင်လောက်အောင်၊ မလိုက်လျောဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် အလိုက်သိစွာဖြင့် ပြည့် မလုပ်နိုင်အောင် ချဉ် နှောင်သွားမှာ သေချာသည်။

အေးလေ . . ဒါကြောင့်မို့လည်း ဘဲဥနဲ့ စကားပြောရ၊ အတူနေရ ထိုင်ရတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေတာပေါ့။ ဘာကိုမှ သတိထားစရာ မလိုဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပျော်ခွင့်ရတာပေါ့။ အောင်စံသိန်းနှင့် တွေ့လျှင် ပြည့်အနားမှာ အလိုလိုနေရင်း အောက်စီဂျင် ရှားသွားတတ်လေ့ ရှိ၏။

အင်း . . ငါလည်း ဘာကြောင့် သူ့အကြောင်း ဒီလောက် တွေး နေရတာလဲဟု တွေးမိတော့ နည်းနည်း ရှက်သွားပြီး မနက်ဖြန် ဖြေရမည့်

practical paper(4) နည်းနည်းနွေးဖို့ စာအုပ်ကို ထုတ်ရသည်။ စိတ်တော့ မပါပေမယ့် . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ . . . ဟု သဘောထားရ၏။ သစ်ရည် ကြောတွေရဲ့ အသံထွက်ကို အခုထိ ကျက်ရတာ ခက်နေတုန်းပါလား။

“ဟာ . . ကန်တင်းကို မသွားဘူးလား . . . ! ကန်တင်းလေ . .

ဒီ . . ဒီနေ့ လူရွေးပွဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား ! ”

အထိတ်တလန့် အနားကပ်အော်သံကြောင့် ပြည့် အတော်ကြီး လန့်သွားပြီးမှ ဘဲဥမှန်း သိတော့ စိတ်ပါ တိုသွားသည်။

“လန့်လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ! ”

“ဟာ . . ဝင်ခွင့်ဖြေပွဲလေ”

ထုံးစံအတိုင်း ပျာရီပျာယာပုံစံကြောင့် ပြည့် ရယ်ချင်သွားပေမယ့် မရယ်လိုက်ပါ။ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက် ဆွဲဆန့်ပြီး ခေါင်းကို ယမ်းရင်း . .

“ပြည့် မသွားလည်း . . ဖြစ်ပါတယ်”

ပြည့် ဖြေလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်ဓါတ် ကျသွားတယ်ဗျာ။ ဟိုကောင်တွေသာ ကြားရင် . . သူတို့ ဦးနှောက် သွေးကြောတွေ (၃)ခါစီလောက် ပြတ်ထွက်ကုန်မှာ သေချာတယ်။ ဒီကောင်တွေက ဒီမေးခွန်းတွေကို ဖြေဖို့ စီစဉ်နေပုံက TOFEL ဖြေမယ့် ကျောင်းသားထက်တောင် ဝီရိယ ကောင်းနေသေး။ တုန်လှုပ်နေသေးတယ်။

ပြည့် ပြန်ဖြေတဲ့ပုံစံက သိပ်စိတ်ပါပုံ မရဘူး ခင်ဗျ။ စာအုပ်ကို ကြည့်ပြီး စာကျက်သလို လုပ်နေပေမယ့် စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ သိသာပါ တယ်ဗျာ။ မိန်းကလေးတွေ အဲဒီလို လုပ်ရင် သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ! ကျွန်တော့်အမေနဲ့ ကျွန်တော့်အစ်မလည်း တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီလိုမျိုး လုပ်တတ်တာကို ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ်။ သူတို့အကျင့်ပဲ နေမှာပေါ့။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဝင်ခွင့်ဖြေဖို့ ကိစ္စကို ဒီကောင်တွေ တော်တော် လေး အလေးအနက် ထားကြတာ၊ အိမ်ပြေးဆို ညက-တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူး၊ ပါးစပ်ကလည်း နတ်ဝင်သလိုပဲ တတွတ်တွတ်နဲ့၊ စိတ်လည်း

တော်တော် ညစ်နေတဲ့ပုံပဲ။ သေချင်တယ် သေချင်တယ်နဲ့ ညည်းတာ ခဏ ခဏပဲ”

ကျွန်တော်လည်း ကြုံတုန်းကို ပိုပိုသာသာကလေး လှိမ့်ပေးလိုက်တယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာက ဒါမျိုးပြောရင် ကြိုက်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား ! အမှန်တော့ ကျွန်တော် ပြောသလို ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ... အိမ်ပြေးဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကိုမှ အလေးအနက် ထားတတ်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ အားအားနေ သူ့လက်သည်းသူ့ကိုက်နေရရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ကောင်မျိုး ခင်ဗျ။ ညတုန်းက သူ့လက်သည်း သူ့ကိုက်ပြီး ဝတ္ထုစာအုပ် ဖတ်နေတာ။

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖြေက လွယ်လွယ်ကလေးပါ”

ပြည်က တစ်ချက် စဉ်းစားပြီးတော့ ပြောတယ်။ မျက်နှာကလည်း ခုနကထက်စာရင် တည်ငြိမ်သွားတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် လှိမ့်လိုက်တာကို ယုံသွားပုံ ရတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဒီလိုမျိုး ညာရတာ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုပြောတာပဲ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား ! ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေထဲမှာ ပြောသလိုပေါ့လေ...။

“ကျွန်တော်ကတော့ သွားစေ့ချင်တယ်ဗျာ၊ အိမ်ပြေး ဖြေတဲ့အခါ ကျတော့ မျက်ဝန်းကလေး ရှိနေတာ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီကောင် ဖြေတာ မှားရင် အဖြေမှန်ကို မျက်ဝန်းလေးက...။”

“အိုး... အဖြေမှန်ကို စိုးတို့က သိပြီးသားပါ။ သူတို့ ပြောမှာပေါ့”

ပြည်က သူ့ဘေးက မြက်တွေကို ဆွဲနှုတ်ရင်း ပြန်ဖြေတယ် ခင်ဗျ။ သူ့ပုံစံ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို မသွားဘူးလို့ ငြင်းနေရတာကို သဘောကျနေပုံပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ ပိုသဘောကျအောင် သွားဖို့ ထပ်တိုက်တွန်းရတာပေါ့။

“ကာယကံရှင် ရှိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒီပဟေဠိကိုလည်း မျက်ဝန်းလေးကိုယ်တိုင် ဝှက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား ! မှားမှားမှန်မှန် မျက်ဝန်းလေး ရှိတော့ ဒီကောင် ပိုအားရှိတာပေါ့။ ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့”

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးတော့ ပြည်က မျက်မှောင်ကို ကန့်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာကို သိပ်မရှင်းတဲ့ ပုံစံမျိုးလားတော့ မသိဘူး။

“အဲဒီအမေးအဖြေတွေမှာ ပြည့်အတွက် ဘာပျော်ရွှင်မှုမှ မရှိဘူး”

“ဒါကတော့... ဒီလိုလေ... စိုးနဲ့စိုးတို့က ပြည် မလာတော့ လူမစုံဘူးဆိုပြီး ဒီကောင်တွေကို ထပ်ညှင်း...”

“ဒီမှာ ကိုဝေမိုး၊ ရှင်က သိပ်သွားစေ့ချင်နေလား ! ကဲ... ဒါဆို သွားကြရအောင်... လာ !!”

ပြည် ဒေါသထွက်သွားတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်သလို... ခေါင်းကုတ်ဘာလုပ်နဲ့ နေလိုက်ရတယ်။ အခု ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲကနဲ့ နည်းနည်း တူနေတယ်လို့ ထင်နေမိတယ်။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ တူတာလဲဆိုတော့... တစ်ခါတစ်လေ အပြင်မှာ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စက အိပ်မက်ထဲမှာ မက်ဖူးပါတယ်လို့ ထင်မိသလိုမျိုး...။

“လာလေ... သွားမယ်ဆို... လာ”

“အာ... ကျွန်တော် လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ အတူသွားလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ! ကျွန်တော်က ခဏနေပြီးမှ လာတာ ပိုကောင်း...”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးခင် ပြည်က လှည့်ထွက်သွားတယ်ဗျာ။ ဒါရိုက်တာ မောင်ဝဏ္ဏ ရိုက်တဲ့ ‘ပန်းတွေနဲ့ဝေ’ ရုပ်ရှင်ကားထဲက ခင်သန်းနုက ညွန့်ဝင်းကို ကြည့်ပြီး ထွက်သွားသလိုမျိုးနဲ့ တော်တော် တူတယ်။

အမှန်ဆို ကျွန်တော်က သူ့ကို ကန်တင်းသွားဖို့ အတင်း မတိုက်တွန်းဘဲ ဒီမှာ အတူထိုင်ရင် ပိုကောင်းမှာ... ကိုယ်က တစ်ခါနှစ်ခါ ပြောလို့ တာဝန်ကျေပြီပဲ။ သူ မသွားတာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ... မဟုတ်ဘူးလား ! ကျွန်တော် ကန်ထဲကို ခဲနဲ့ ပေါက်ဖို့ စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရှင်ထဲကနဲ့ တူမှာစိုးလို့ မပေါက်ဖြစ်တော့ဘူး။

ကျွန်တော် မိနစ်(၂၀)လောက် ခြားပြီးတော့မှ ကန်တင်းကို လိုက်သွားတော့ ကန်တင်းထဲမှာ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ စကားပိုင်းကလေးက ပျော်စရာကောင်းလို့... ပြည်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အခုမှ တွေ့သလို

လုပ်ထားတယ်။

“ပွဲက ပြီးသွားပြီလား !”

“ဘယ်ကလာ... စတောင် မစရသေးဘူး၊ အခုမှ လူက စုံတာ ကို... က... ကျွန်တော်တို့ မဖြေခင် တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေနဲ့၊ ပဟေဠိ တို့ ဖြေနိုင်နိုင် မဖြေနိုင်နိုင် ကျွန်တော်တို့ကို သူငယ်ချင်းအ...”

“ဟာ... ဒါတော့ မရဘူးလေ၊ ကတိအတိုင်းပဲပေါ့... မရဘူး”

အိမ်ပြေးရဲ့ ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်းနဲ့ အငိုက်ဖမ်းတဲ့ စကားကို မျက်ဝန်း လေးက အပြတ်ကို ငြင်းပါတယ်။ မျက်ဝန်းကလေး ပုံစံက ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျစ်တိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မကျေနပ်မှု ကြောင့်များလားလို့တောင် တွေးနေမိတာ။ ဒါပေမယ့်... ခဏပါပဲ။

ဟိုကောင်တွေလည်း ခေါင်းချင်းဆိုင်ရင်း တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက် တိုင်ပင်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့်... အဲဒီတိုင်ပင်မှုထဲမှာ ကျွန်တော်တော့ မပါဘူးခင်ဗျ။ သူတို့ပုံစံက ကျွန်တော့်ကို ဟိုဘက်ထဲကို ထည့်ထားကြပုံ ရတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်က ဘယ်ဘက်ကမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ဘက်ကတောင်မှ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ စိုးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးပြီး နှာခေါင်းကို တွန့်ပြီး ပြောင်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ဟိုကောင်တွေကို မေးငေါ့ပြရင်းနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော် ကတော့ ပြုံးပြလိုက်ပါတယ်။

ပေစီတို့အဖွဲ့ကို ကြည့်ရတာ ကမ္ဘာ့ဖလားမှာ ဘောလုံးအသင်း တစ်သင်း ပွဲမစခင် ဆုတောင်းနေသလိုပဲ။ ခဏကြာတော့ ပူးကပ်နေတဲ့ ခေါင်းတွေ လွင့်ခနဲ ကွာသွားကြတယ်။ ပေစီက...

“အဟမ်း... ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ညှိနှိုင်းပြီး သဘောတူညီမှု အရ ကျွန်တော်က အရင် စပြောပါမယ်”

ပေစီ ပြောနေပုံက တကယ့် အတည်ပေါက်ကြီးပါ။ မျက်လှည့်ပွဲ တစ်ပွဲ မစခင် ကြေငြာသလိုမျိုးနဲ့ တူပါတယ်။ ပြီးတော့... အိမ်ပြေးက အသက်ကို ဝဝတစ်ချက် ချသွင်းလိုက်ရင်း မျက်နှာကို တည်ငြိမ်ပစ်လိုက်ပါ

တယ်။ သူ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံး အချိန်လိုမျိုးပါပဲ။ ပြည်တို့ကို ကြည့် တော့ အားလုံး သက်တောင့်သက်သာပါပဲ။

“ထုတ်ပေါ် ခွက်ဖင်... အဲ... ကြွက်တင်ကြွက်တိုး... တောက် !! ခဏလေး... ခဏလေးနော်၊ ထုတ်ပေါ် ခွက်တင် ခွက်ဖင်ခွက်လဲ ကြွက်လဲ ခွက်...”

တိဗ္ဗီကြော်ငြာ တစ်ခုစာလောက် ရယ်သံတွေ ထွက်ကျလာလို့ ပေစီ ဆက်ပြီး “ခွက်ဖင်” မလုပ်တော့ပါဘူး။ မျက်နှာကတော့ အကြီး အကျယ် ပျက်လို့ပေါ့လေ...။ အိမ်ပြေးနဲ့ ဗလကြီးလည်း ရယ်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တောင် ဝင်ရယ်မိသေးတယ်။ ကို့ရဲ့ကားရား၊ စကားတွေကို အရေးတကြီး ပုံစံမျိုးနဲ့ အလောတကြီး ဖြေပုံနဲ့ ထွက်လာတဲ့ စကားတွေ ကြောင့် မရယ်တဲ့လူ သိပ်မရှိပါဘူး။ မိုးဆို ဗိုက်ကလေးကို နှိပ်နှိပ်ပြီးကို ရယ်တာ...။

“ကဲ... ကဲ... တော်ပါတော့ ကိုပေစီရယ်၊ ကြာရင် အူတွေ ပြတ် ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ ဘတ်လပ်ကြီး ကျကုန်တော့မှာပဲ၊ ကိုပေစီ... ရှင် ဝင်ခွင့် ကျပြီ”

ထပ်ဆိုဖို့ အားယူနေတဲ့ ပေစီမျက်နှာကြီးဟာ ချက်ချင်း အံ့ဩမှု တွေနဲ့ ပြည့်သွားတာ ပေါက်ထွက်တော့မလား ထင်ရတယ်ဗျာ။

“ပေ... ပေ... ပေစီ ဟုတ်လား ! မိုး... ဒါ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာ လဲ !”

“ဪ... ကိုပေစီပါဆိုမှ ကိုပေစီကို ခေါ်တာပေါ့”

မိုးက ဂရုမစိုက်သလို ပြောလိုက်တဲ့စကား ဆုံးတော့ ပေစီက ကျွန်တော့်ကို စားတော့ဝါးတော့မလိုကြီး လှမ်းကြည့်ပါတယ်။

“ဒီ... ဒီနာမည်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ ! ဘယ်သူ ဒီနာမည်ကို”

“ကဲပါ... ပေစီဆိုတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ! ဒါဆို ငြိမ်ငြိမ်က လေး နေနော်၊ လိမ္မာရဲ့သားနဲ့... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ! ဒီမှာ တခြား လူတွေ ဖြေရဦးမှာ၊ ကဲ... မိုး မင်းမေးတော့”

စိုးက ပေစိကို ချောရင်း မိုးကို အလှည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီကောင်တွေပုံစံက ပွဲဦးထွက် မျက်နှာပန်း မလှတာရယ်၊ ပေစိဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့် ဒေါသဖြစ်တာရယ်နဲ့ ရယ်ဖို့လည်း ကောင်း၊ သနားဖို့လည်း ကောင်းတယ်လို့ တွေးမိသွားပြီး ကျွန်တော် နာမည်ပြောင်တွေ သွားပြောမိတာကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတယ်။ ပြည့်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မဲတယ်။ မှတ်ပြီလား ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ကျွန်တော်သူ့ကို ပြောပြထားတဲ့ နာမည်တွေကို သူက ပြန်ပြောပြထားပြီးသားကို ခင်ဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ သူရှောင်နေတာကိုး။

“ကဲ... ကိုဗလကြီးရှင့်၊ စိုးက အဖြေကို စောင့်နေပါတယ် ကိုဗလကြီးရှင့် !”

စကားဆုံးတော့ စိုးက မေးစရာကလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ထောက်ရင်း လက်ချောင်းကလေးတွေကို ပါးပြန့်ပေါ်မှာ ခေါက်ရင်း ဆော့နေတယ်။ ဗလကြီးလည်း မျက်နှာကြီး နီပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်၊ ရှေ့က ရေခွေးကြမ်းခွက်ထဲ ရေခွေးငဲ့ထည့်၊ ပြီးတော့ သောက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။

“ကဲ... ကိုရွှေဗလ... !!”

စိုးက စိတ်မရှည် ဖြစ်ပြီး အော်တော့မှ ဗလကြီး လူနဲ့သွားတယ်။ လန့်တာမှ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားအောင်ကို လန့်တာ။ စိုးက ရယ်ရော။

“ဟို... ဟိုရွှေ... မြေကပ်ပန်း”

“ဟွန်း... မေးခွန်းမှာကတည်းက အမြင့်ကြီးမှာ ပေါက်ပါတယ် ဆိုနေမှ...”

“အင်း... အင်း... ဒါဆို မိန်းကလေးတွေ ခေါင်းပေါ်က ကြွေချတဲ့ ပန်း”

“ဟာ... မိန်းကလေး ခေါင်းက ဘယ်လောက် မြင့်လို့လဲ ! မိုးကိုပဲ ကြည့်ပါဦး”

စိုးရဲ့စကား ဆုံးတော့ ဗလကြီးက မိုးကို စိုက်ပြီးကြည့်နေပြီး ဘာကိုမှ မပြောတော့ဘူး။ ကြာတော့ မိုးလည်း ဘယ်နေတတ်တော့မှာလဲ။

“ရှင်... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကြည့်နေတာလဲ ! ပေါ်တင်ကြီး”

“ဟို... စိုးက မိုးကိုကြည့် ဆိုလို့ပါ”

“ကျွတ် !! တော်တော် အူတာပဲ၊ ကိုရိုးယားကားတွေထဲကလို ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့၊ မိုးကိုကြည့်ဆိုတာ ဥပမာ ပေးတာ၊ ကဲ... ဖြေစရာရှိတာကို ဖြေ...”

ဒီလိုကြီး ဖြစ်တာကိုတော့ လွန်တယ်ဗျာလို့ ပြောတဲ့လူ ရှိလည်း ကျွန်တော်ကတော့ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပဲဗျာ၊ ဒီလောက်တော့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ သဘာဝ မကျဘူးလို့ ပြောချင်ပြောမှာပေါ့။ ဝါပေမယ့် ဖြစ်တာကတော့ တကယ်ဖြစ်တာပါ။ ဗလကြီးက နည်းနည်း ထူတာရယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းပြီး ယောင်တိယောင်ကန်း ဖြစ်နေတာရယ် ကြောင့်ပါ။

“ကဲ... ဖြေလေ”

“ဟို... ပိတောက်ပန်း”

“ပိတောက်ပန်းက အပင်ပေါ် တက်ခူးလို့ ရတာပဲ၊ မှားတယ်” ဗလကြီး ပုံက မျက်နှာသေကလေးနဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့မှာ ဖြေစရာလည်း သိပ်မရှိတော့ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။

“ပန်းတော့ ပေးပြီဗျာ... ဘာပန်းလဲဟင် !”

“ပန်းတော့ ပေးပြီဆိုလို့ မရဘူးလေ၊ ပေးရင် ယေတယ်ပဲ၊ နှစ်ခွဲ မလုပ်နဲ့...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းပေးပြီးမှ ကျွန်တော် ထင်တဲ့ပန်း ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့...”

“ရှင် တော်တော် အူတာပဲ၊ ဘာပန်းဖြစ်ဖြစ် ပြောကြည့်ပေါ့၊ နှစ်ကို မပြောရဘူးလို့ ဘယ်သူက တားနေလို့လဲ !”

“သခွပ်ပန်း...”

“ရုပ်ရှင်နဲ့ မှားနေပြီ၊ မဟုတ်ဘူး”

“အနွှဲပေးတယ်ဗျာ... ဘာပန်းလဲဟင် ! ”

“ခရေ... ပန်း”

“ခရေပန်း... ခရေပန်းတဲ့”

ဗလကြီးက တီးတိုး ရေရွတ်ရင်းနဲ့ မိုးကို လှမ်းကြည့်ပါသေးတယ်။ သူ အရမ်း ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်ဆိုတာကို... မိုး သိအောင် အသံတိတ် ပြောတာ နေမှာပေါ့။ မိုးကတော့ ခပ်အေးအေးပါပဲ။

“ကဲ... နောက်ဆုံးလူ ကိုနိုင်ဦးမောင် အလှည့်နော်၊ ကျွန်မ မေးတဲ့ရေက ဘယ်က ရေလဲဆိုတာ... ဖြေပါဦး... ကိုနိုင်ဦးမောင်!”

အိမ်ပြေးမျက်နှာ တော်တော်ကြည်လင်သွားတယ်။ သူ့ကို အိမ်ပြေး လို့ မခေါ်ဘဲနဲ့ နိုင်ဦးမောင်လို့ ပြည့်က ခေါ်တာရယ်၊ ပြီးတော့... ပြည့်က လိုလိုလားလားနဲ့ မေးတာရယ်ကြောင့် နေမှာပါ။ ဒီကောင်ပုံစံက နည်းနည်း မြောက်သွားရင် ဖြစ်လေဖြစ်စေ ရှိတဲ့ အမူအရာအတိုင်း ခါးကို မတ်ပြီး မျက်နှာကို တည်လိုက်တယ်။ အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စကြီးကို လုပ်ရတော့မယ် ပေါ့လေ...။

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှတော့ စဉ်းစားထားတာပါပဲ၊ မှန်တာ မမှန်တာထက် ကျွန်တော် ဒီမေးခွန်းကို အလေးထားပြီး ဂရုတစိုက် ဖြေဖို့ ကြိုးစားထားတယ်ဆိုတာကို သိစေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုနိုင်ဦးမောင် ရမ်းသန်းဖြေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်မတို့ ယုံထားပါမယ်”

ပြည့်စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းက တိတ်သွားတယ် ခင်ဗျ။ တကယ့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုလို့မျိုး ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ တော့ မသိဘူးခင်ဗျ။

“ရေဆိုး ရေမြောင်းတွေထဲက ရေ...”

“မဟုတ်ဘူးရှင်... အဲဒီရေက H₂O ရေသန့်သန့်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မှားပါတယ်”

အိမ်ပြေး... နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်တယ်။ ပထမ တတ်ကန် တော့ လွဲသွားပြီပေါ့လေ...။

“မိုးရွာထဲမှာ ထီးမဆောင်းဘဲ သွားလို့ စိုနေတဲ့ မိန်းကလေးဆံပင် က ရေ”

“အင်း... တော်တော်လေးကို စဉ်းစားထားတာပဲ၊ ချီးကျူးပါ တယ်၊ အဖြေကတော့ မမှန်သေးဘူး၊ အဲဒီရေက မိန်းကလေးချင်းဆို သောက်မှာပေါ့၊ မှားပါသေးတယ်”

အိမ်ပြေး တော်တော် စဉ်းစားရ ကျပ်သွားပုံ ပေါ်ပါတယ်။

“ကဲ... ကိုနိုင်ဦးမောင်က တော်တော်ကြီးကို စဉ်းစားထားတာ ဆိုတော့ အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးမယ်၊ ယူမလား ! သဲလွန်စကလေး ဆိုပါ တော့...”

အိမ်ပြေးက ခဏ စဉ်းစားပြီးတော့မှ...

“ယူမယ်ဗျာ...”

“ဖြေရမယ့်အဖြေထဲမှာ ရှင်ကို ခေါ်တဲ့ “အိမ်ပြေး” ဆိုတဲ့နာမည်ထဲ က စကားလုံး တစ်လုံး ပါတယ်”

ပြည့် စကားဆုံးတော့ အိမ်ပြေးဆိုတဲ့ကောင် မျက်နှာ အကြီး အကျယ် ပျက်သွားပြီး ဒေါသဖြစ်သွားပုံ ရတယ်ခင်ဗျ။ ဒီကောင်က သူ့ နာမည်ပြောင်ကို ပြည့်တို့ မသိဘူးလို့ ထင်ထားတာကိုး...။

“အိမ်ပြေး... !! အဲဒီ အိမ်ပြေးဆိုတဲ့နာမည်ကို ဘယ်သူ ပြောတာ လဲ ပြည့်”

ဒီကောင်ပုံစံက ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နဲ့ တော် တော် တူတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တဲ့ မျက်လုံးက အဲဒီလို မျက်လုံး မျိုး။

“ဒီလိုပဲ စုံစမ်းရတာပေါ့”

“တောက် !! တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်ပြီး အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမ လို့ မိန်းမရတွေလည်း ရှိသေးတာကိုး”

“ဒီမှာ ကိုအိမ်ပြေး၊ ဟောဒီကျောင်းက လူတစ်ဝက်လောက်ဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ သိတယ်ဆိုတာကိုလည်း သတိထားဦးမှပေါ့”

ပြည်စကားကြောင့် ဒီကောင် အမေးအဖြေပေါ်တို့ စိတ်ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုနကလို ဆရာကြီးစတိုင်တော့ သိပ်မရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

“အိမ်ပြေးဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံး ပါတယ်ဆိုတော့... ”

အိမ်ပြေး ရွတ်တဲ့အသံကြောင့် စိုးနဲ့မိုးဆီက တခွီခွီ ရယ်သံတွေ ကြိတ်ပြီး ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့... တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး... မထိန်းနိုင်တော့သလို တဟားဟား ရယ်ကြတယ်။ အိမ်ပြေးလည်း ဘာဖြေလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့သလိုပဲ။ ကြောင်ပြီး ငေးနေတယ်။ အံ့ကြီးကိုလည်း ကြိတ်လိုခင်ဗျ။

“စိုးနဲ့မိုး... အနှောင့်အယှက် ပေးတဲ့အထိတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

ပြည် တားတော့မှ စိုးနဲ့မိုးလည်း မျက်နှာပိုး သတ်သွားတယ်။ အိမ်ပြေး နဖူးကြောကြီး ထောင်လာအောင် စဉ်းစားနေလေ... အခြေအနေက ပိုပြီး တင်းမာလာလေပဲ။

စိုး စပြီး ပေစိနာမည်ကို ပြောလိုက်ကတည်းက ဒီကိစ္စဟာ ပြဿနာ တက်ကို တက်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်အလေးအနက်ကြီး မထားခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ အခု ပြည် လုပ်လိုက်တော့မှ... ပြဿနာက ထင်ထားတာထက် ဆိုးသွားပြီ ဆိုတာ နားလည်လိုက်တယ် ကိုယ့်ဆရာရေ...။ တကယ်တော့ ပြည် ဝှက်ထားတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ အဖြေကို ကျွန်တော် မသိတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ပြေး နာမည်တစ်လုံး ပါတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် သွားပြီပေါ့။ သူတို့ အခက်တွေ့အောင် လုပ်တဲ့ထဲမှာ ကျွန်တော် ပါတယ်လို့ ဒီကောင်တွေ တထစ်ချ ယုံသွားကြမှာ အမှန်ပါပဲ။

အိမ်ပြေးက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း... မချီတင်ကဲ အသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော် အရှုံးပေးပြီ ပြည်၊ အဖြေကိုတော့ ပြောပါ”

“ပြောရမှာပေါ့... ဘယ်သူမှ မသောက်တဲ့ ရေစစ်စစ်က အိမ်သာထဲမှာ သုံးဖို့ ထားတဲ့ရေလေ...”

“ဟာ... နိုင်ငံခြားမှာဆို သောက်တာပဲ”

“ကျွန်မတို့အားလုံးက ရန်ကုန်မြို့မှာ နေတဲ့ မြန်မာတွေပါ”

အိမ်ပြေး ငြိမ်သွားပြီး ခေါင်းကို ငုံ့ချထားတယ်။ ခဏနေတော့မှ ရှေ့က စားပွဲကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆတ်ခနဲ ရိုက်ရင်း ထရပ်တယ်။

“ဒါ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ! ”

“ကျွန်တော်တို့ ရှုံးသွားပြီပဲ”

“ခဏနေပါဦး... နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ်”

ပြည် စကားကြောင့် အိမ်ပြေးက မျက်မှောင်ကျုံ့တယ်။ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး ရှိသေးတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်လည်း မသိလို့ သိချင်နေတယ်ဗျာ။ ပြည်ကပဲ ဦးဆောင်ပြီး ဒီပွဲကို လုပ်နေတာ ကျွန်တော် သွားဖို့ ပြောတုန်းကတော့ သူ မရှိလည်း ပြီးတယ်တဲ့။ အခုတော့ ဆရာကြီးက သူလုပ်နေတာ၊ မိန်းကလေးတွေဟာ တော်တော်ကို နားလည်ရ ခက်တယ်ဗျာ။

“ဟုတ်ကဲ့... ဘယ်လို အခွင့်အရေးမျိုးလဲ ပြည်၊ ပြောပါ”

ပြည်က ပြုံးပြီး စိုးနဲ့မိုးကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့... သူ့လက်ဝဲ တလေးကို လှန်ပြီး စိုးနဲ့မိုးကို ပေးတယ်။ သူတို့သုံးယောက် လက်ဝဲချင်း ရိုက်လိုက်ကြတယ်ဗျာ။ သူတို့ ဒီပွဲကို နိုင်သွားပြီပေါ့လေ။

“အားလုံး ကျွန်မတို့ကို ခင်ချင်ရင် လိုက်လျောနိုင်မယ့်ကိစ္စပါ ဘာလဲဆိုတော့...”

ပြည်က စကားကို ခဏရပ်ပြီး ပြုံးနေတယ်။ ပြည်ဟာ ပြုံးခဲလို့လား မသိဘူး... ပြုံးရင် အရမ်းလှတာပဲ။ ကိုယ့်ဆရာကို တစ်ခါလောက်တော့ ပြထားချင်တယ်။ ပြည် ပြုံးနေတဲ့အချိန်ဟာ ဘာလဲဆိုတာကို အသိချင်ဆုံး

အချိန်ပေါ့။

“ခုနက ကျွန်မတို့ ခေါ်ခဲ့တဲ့ နာမည်ပြောင်တွေကို လိုလိုချင်ချင် ခင်ခင်မင်မင် ခေါ်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင်... ဝင်ခွင့်အောင်ပြီ၊ မခေါ်စေချင် တဲ့ လူကတော့ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းပါပဲ...”

ဟိုကောင်တွေ... တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြည့်နေကြ တော့မှ သူ သက်ပြင်းချနိုင်၏။ ဒီလိုဆိုတော့... ဒီကောင်တွေ နာမည် ပြောင်တွေကို သူ ပြောထားတာကပဲ ပိုကောင်းနေသလိုလို ဖြစ်နေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ... အိမ်ပြေးက မျက်နှာခပ်တင်းတင်းနဲ့ အသံကို မြှင့်ပြီး ပြောပါတယ်။

“အဲဒီနာမည်တွေကို ဘယ်သူပြောတာလဲဆိုတာ သိချင်တယ်၊ အဲဒါ သိပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မယ်”

အိမ်ပြေးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးတော့ ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် မတုန်လှုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ အားနာတာပေါ့ လေ...။ ပြည့်ကို အဲဒီစိတ်ကလေးနဲ့ လှမ်းကြည့်တော့ ပြည့်က ပြီးနေ တယ်။

“ကောင်းပြီလေ... ပြောရတာပေါ့”

ပြည့်ဆီက စကားကို ကြားလိုက်ရတော့... ကျွန်တော် နည်းနည်း စိုးရိမ်သွားတယ်။ ပြည့်ကို အခု မပြောဖို့ သတိပေးချင်ပေမယ့် လူချင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုတော့ ခြေထောက် တက်နင်းတာတို့ ဘာတို့လည်း လုပ်လို့မရဘူးလေ...။ ပြီးတော့... အိမ်ပြေးက ကျွန်တော့်ကို အဆက် မပြတ် အကဲခတ်နေတာကလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား ! ကျွန်တော် လည်း သူတို့လိုပဲ သိချင်စိတ်နဲ့ ပြည့်ကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော် သိချင်တာက ပြည့်က ခုနက စိတ်ဆိုးထားတာကို မပြေဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖော်ကောင် လုပ်တော့မှာလား... ! ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ! ပေါ့လေ။

“ဟေ့... ဟေ့... ဟိုမောင်လေး... ဟိုမောင်လေး ခဏလာဦး။

လာ... ခဏ”

ပြည့်က ဆိုင်က စားပွဲထိုးကလေးကို လှမ်းခေါ်တာပါ။ စားပွဲထိုး လေး ရောက်လာတော့ ပခုံးကို ကိုင်ထားရင်း...

“ကဲ... မောင်လေး၊ ဒီအစ်ကိုကြီးတွေရဲ့နာမည်တွေကို မမကို ခေါ်ပြစမ်း၊ မှန်အောင် ခေါ်နော်”

စားပွဲထိုးကလေးက ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပါတယ်။ ပြီးတော့...

“သူက ပေစီ၊ ဒါက အိမ်ပြေးနဲ့ ဗလကြီး၊ သူက ဘဲဥ”

စားပွဲထိုးကလေးက လက်ညှိုးထိုးပြီး အထစ်အငေါ့ မရှိ ပြောချ သွားတော့... ကျွန်တော် အံ့သြလွန်းလို့ အားရပါးရကို ရယ်မိတယ်။ စားပွဲထိုးကလေးကို မဟုတ်ပါဘူး။ ပြဿနာ မတက်ရအောင် သေသေ သပ်သပ် စီစဉ်သွားတဲ့ ပြည့်ကိုပါ။ တကယ်ပဲဗျာ။ ဒီတော့မှ ပြည့်က ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ရင်ခွန်အောင် အံ့သြအောင် လုပ်နိုင်တယ်ပေါ့လေ။

ဒီတော့မှ အိမ်ပြေးမျက်နှာလည်း ကြည်သွားတယ်။ ရှက်ပြီး ပြီး ရင်း စားပွဲထိုးကလေးရဲ့ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ ထူပြီး ပြောပါတယ်။

“မင်းက တယ်သွက်ပါလားကွ၊ ဒီနာမည်တွေ... မင်းကို ဘယ်သူ ပြောထားတာလဲ ! ”

“ကျွန်တော့်ဘာသာ သိတာပေါ့၊ ဦးတို့က လာရင် ဒီနာမည်တွေပဲ ခေါ်ခေါ်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟား... ကိုင်း... ဟုတ်ပါပြီဗျာ... ဟုတ်ပါပြီ၊ အမှန်ပေါ့ပြီ၊ ပြည့်တို့ ခေါ်ချင်သလိုသာ ခေါ်ပါတော့၊ ခင်မင်ခွင့် ရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

“ကျန်သေးတယ်ရှင်... ဒီနေ့ စားသမျှကို ရှင်တို့ သုံးယောက် စုရှင်းရဦးမှာ...”

“ကဲ... ဒေါ်ရွှေမိုးရေ၊ သဘောပဲဗျာ... သဘောပဲ၊ ဒါနဲ့ အိပ်ခဲ တော့ မေးရဦးမယ်၊ စုရှင်းရမယ့်ထဲမှာ... ဒီကောင်ကျတော့ မပါဘူး

လား ! "

အိမ်ပြေးက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးသည်။

"သူ့ဆီက "ဘဲဥ" ဆိုတဲ့ နာမည်အတွက် တစ်ပွဲ စားပြီးပြီလေ၊ ပြီးတော့... သူက ဝင်ခွင့်အောင်ပြီးသားပဲဟာ..."

စိုးရဲ့စကားကြောင့် အားလုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောလိုက်ကြရင်း စားစရာတွေ မှာကြတယ်။ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း ဘဲဥဟင်းပဲ စားမယ် ဆိုတော့... စိုးက အတင်း တခြားဟင်း စားရမတဲ့။ မျက်ဝန်းလေးက တော့ ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပြီးပြီး ကြည့်နေလေရဲ့။



အခန်း(၁၀)

ခင်မင်ခွင့် ရပြီးတဲ့ နောက်နေ့ရက်တွေကတော့ ဟော်စရာ ကောင်းတာတွေချည်းပဲခင်ဗျ။ ခင်မင်ခြင်းဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ အုပ်စု (၂)ခု အတွက် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ နားလည်မှုတစ်ခုပါ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာကို ကိုယ့်ဆရာ သဘောပေါက်ရဲ့လားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်က သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူတို့ ကြေငြာထားတဲ့အတိုင်း သူတို့လူကို သူတို့ ပြောင်ကပ်ကြတာပဲခင်ဗျ။

ဟိုဘက်ကလည်း သိပြီးသားဆိုတော့ လိုက်လျောတန်တာ မှီရင် လိုက်လျောလိုက်ကြ၊ နည်းနည်းလွန်လာရင် ရှောင်လိုက်ကြနဲ့၊ လက်တွေ့ သမားတွေ ပထမအချို့မှာ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အကဲခမ်းပြီး ထိုးနေကြတာ နဲ့ တော်တော် တူတယ်ဗျာ။ အဆုတ်အတက်လေးတွေနဲ့ပေါ့လေ။ သိသိသာသာ ကိစ္စတစ်ခုက ဣန္ဒြေရရ ဖြစ်နေတာကိုပဲ အိမ်ပြေးတို့ အုပ်စုက အခြေအနေ ကောင်းနေပြီလို့ တွက်ကြတယ်။

"အခြေအနေ ကောင်းတယ်ဆိုတိုင်း သိပ်အခွင့်အရေးမယူနဲ့ဦးကွ"

တချို့ကိစ္စတွေက ထောင်ချောက်တွေ ပါတယ်။ ငါတို့ကို တမင်တကာ စမ်းနေတာ”

ပေစိကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာကြီးလေးနဲ့ ပြောတာကို အရင် တုန်းကဆိုရင် ဘယ်သူကမှ သည်းမခံတတ်ကြပေမယ့်... အခုတော့ OK လို့ ခင်ဗျ။

“ဟုတ်တယ်... အခုဆို တို့ဘက်က သိသိသာသာ ချဉ်းကပ်နေတာပဲ။ တချို့ကိစ္စတွေကို သူတို့လည်း တို့လိုပဲ တိုင်ပင်ကြမှာပဲ။ ငါတို့မင်းက တုံးတယ်၊ သတိထား၊ စကားဆင်မေးရင် လွတ်အောင် ရှောင်နော်၊ အဲဒါကို သတိထား”

အားလုံးထဲမှာ စကားအနည်းဆုံးနဲ့ အထူဆုံး ငါတို့မင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကောင်တွေကို ကြည့်ပြီး ဟားချင်နေတာပါပဲ။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကို... ကိုယ်ချဉ်းကပ်နေတာနဲ့ မတူဘူး။ ရန်သူကို သူ့လျှို့လုပ်နေရသလိုမျိုးကြီး ဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် သဘာဝ ကျတော့မှာလဲ !

“ဟေ့ကောင်... ဝေမိုး၊ မင်းလည်း သတိထားဦးနော်၊ ငါတို့ဘက်က မရရင် မင်းဘက်က လှည့်လာချင်လာမှာ၊ ငါတို့ နာမည်ပြောင်တွေကို တောင် စားပွဲထိုးကလေးဆီကနေ နှိုက်သွားတာတွေလား ! သူတို့နဲ့ စကားပြောရင် မင်းလည်း မပေါ့နဲ့ ဝေမိုး”

အိမ်ပြေးက သိပ်မကျေနပ်ပုံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်ကို ပြောတော့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ခပ်ချဉ်ချဉ် ရှိတာနဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်တယ်။

မျက်ဝန်းလေးတို့ကိစ္စကို ဒီကောင်တွေ ပြောနေကြ တိုင်ပင်နေကြတာ ကြားရရင် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှု(၂)ခု ဖြစ်တယ်ဗျာ။ တစ်ခုက ရယ်ချင်တာဗျ။ သူတို့ကသာ အရေးတကြီးတွေ ပြောနေကြ တိုင်ပင်နေကြတာ၊ ဟိုဘက်က သူတို့ကို သိပ်အရေးတကြီး ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

ကျွန်တော်က သိနေတာကိုး။ နောက်တစ်ခုက... မကျေနပ်တာခင်ဗျ။ အိမ်ပြေးက မျက်ဝန်းလေးကို ကြိုက်နေတာကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး ဖြစ်နေတာ။ ဒီလိုစိတ်မျိုး မထားကောင်းဘူး ဆိုတာ သိပေမယ့် ဖျောက်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။

ဒီကောင်တွေက မင်း အဲဒီအုပ်စုထဲက ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်သလဲလို့ ပြောင်မေးတုန်းက ကျွန်တော်က ရွဲ့ပြီး တစ်ယောက်မှ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ဖြေခဲ့တာပါ။ မိန်းကလေးဆုံးယောက်ကို ဝိုင်းကြိုက်နေကြတာကို ကြည့်မရလို့ ရွဲ့လိုက်တာ၊ မင်းတို့ပဲ ကြိုက်၊ ငါကတော့ sorry ပဲပေါ့လေ။ အမှန်ဆို အဲဒီကတည်းက “မျက်ဝန်းလေးကိုတော့ ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်” လို့ လုပ်ထားရမှာ...။ အခု ပြောရင်လည်း ရတာပါပဲ... ဘာဖြစ်လဲ... ဒီကောင်တွေ မကျေနပ်စရာ မရှိပါဘူး။ ကဲ... ဒီကောင်တွေကို ဖွင့်ပြောတာတွေဘာတွေ မလုပ်ဘဲ စိတ်ဝင်စားတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲဗျာ။ မဟုတ်ဘူးလား ! အဲဒီတော့ ဖွင့်ပြောမနေတော့ပါဘူး။

ခဏနေတော့ ပြည့်တို့အုပ်စု ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဟာ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ တစ်ခုခုက ချုပ်တည်းလိုက်သလိုမျိုး နေရထိုင်ရတာ အသင့်အနေအထား ဖြစ်နေကြတယ်။ ပြည့်တို့ စားစရာတွေဘာတွေ မှာပြီးတော့မှ ကျွန်တော်က စသတိပြုမိတာပါ။ စိုးနဲ့ ခေါင်းမှာ ခရေပန်း လေးငါးကုံးကို ဘေးတိုက် တွဲလဲချပြီး ကလစ်ကလေးနဲ့ ညှပ်ပြီး ပန်ထားတာကိုပါ။ ခရေပန်းက ဗလကြီးကို စိုးက ဖွက်ခဲ့တဲ့ ပဟေဠိ မဟုတ်လား !

“အံ့မယ်... စိုးက ခရေပန်းတွေဘာတွေနဲ့ပါလား ! မတရား မလုပ်ရဘူး စိုးရဲ့၊ လှတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ပန်းကို စစ်ကူမတောင်းရဘူး”

“အံ့မယ်... ဘယ်သူက စစ်ကူတောင်းလို့လဲ၊ ပေးတဲ့သူ မှီလို့ ပန်တာပေါ့”

“ဘယ်သူ ပေးတာလဲ ဟင် ! ”

“ဗလကြီး... ပေါ့၊ ဘယ်သူ ရှိရဦးမှာလဲ ! ”

စကားပိုင်းက ရှုတ်တရက် တိတ်သွားတယ်ခင်ဗျ။ ဗလကြီးကို ပိုင်းကြည့်တော့ ဗလကြီးက မနေတတ်သလို၊ ရှက်သလို၊ တစ်ခုခုကိုပဲ ပြောချင်သလို လုပ်နေတယ်ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင့်ထုံးစံအတိုင်း အဲဒီ အပြုအမူကလွဲပြီး ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး။

“တယ်ဟုတ်ပါလား ! ဟေ့ကောင် . . ဗလကြီး၊ မင်းက ရှိထားတယ် ပေါ့လေ . . .”

ပေစိစကားကြောင့် ဗလကြီးက မျက်နှာပျက်ပြီး ခေါင်းကို ကုတ် တယ်။ ပြီးတော့ ရေခွေးတစ်ခွက် ငဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီရေခွေးကို သောက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မိုးကို ကြည့်တော့ မိုးက အေးဆေးပါပဲ။ ပေစိက ဗလကြီး အမူအရာကြောင့် နည်းနည်းတော့ “ဖု” သွားဟန် တူတယ်။

“စိုးက ပန်းပန်တာ ဝါသနာ ပါလို့လား ! ပန်းကြိုက်လား”

“ပေးတဲ့သူ ရှိလို့ ပန်တာပါဆိုမှ . . . နွားနို့ကလည်း ကြာလိုက်တာ”
စိုးက စိတ်တိုသလိုလေး ငြီးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပခုံးကို လှမ်းကိုင်ရင်း . . .

“နွားနို့ရပြီလား ! အော်ပေးဟာ . . . ကြာနေပြီဟ”

“ခုနကမှ မှာတဲ့ဟာကို”

“အော်ဆို အော်ဟာ . . .”

စိုးက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် တင်ထားတဲ့လက်ကို ပြန်မရပ်ဘဲ ပြောပါ တယ်။ ကျွန်တော် အော်ပေးတော့မှ စိုးက ပါးချိုင့်ကလေးတွေ ခွက်သွား အောင် ပြုံးရင်း “ဒါမှ . . . တို့ဘဲဥ” လို့ ပြောရင်း ခေါင်းကို လက်သီးဆုပ် ကလေးနဲ့ ထုတယ်။ “ဘာမှမဆိုင်ဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ စိုးက “ချစ်လို့ ထုတာပေါ့ ဘဲ . . . ဥ . . . ရဲ့” လို့ ပြောင်ပြီး ပြောတော့ တစ်ပိုင်းလုံးက တစ်မျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ စိုးကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ နင် ငါတို့အိမ်နားက အပျိုကြီးနဲ့ သတ်ရလိမ့် မယ်”

“အံ့မယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ !”

“သူကလည်း . . . ငါ့ကို ချစ်လို့တဲ့”

“အောင်မာ . . . သူက စိုးလောက် ချောလို့လား !”

“ဒါတော့ . . . ဘယ်ချောမှာလဲဟ”

“နင်ကရော . . . ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲ၊ အပျိုကြီးကိုလား . . . စိုးကို လား”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စကားတွေကို တစ်ပိုင်းလုံး နားထောင် နေကြတယ်။ ပြည့်နဲ့ စိုးကတော့ ပုံမှန် နားထောင်တာပါ။

“ဟ . . . ကိုယ်မခံရအောင် စဉ်းစားပြီး ချစ်ရမယ်ဆို စိုးကိုပဲ ချစ်ရ မှာပေါ့”

“အောင်မယ် . . . အောင်မယ် . . . ဘာဖြစ်လို့ . . .”

“ချစ်လို့ အထူးချစ်မယ်ဆိုရင် . . . စိုးနဲ့က ကျောင်းကျမှ တွေ့တာ၊ တစ်ခါတစ်လေဆို မတွေ့တဲ့နေ့တောင် ရှိသေး၊ ဟိုအပျိုကြီးက အိမ်နား နီးနီးလေး၊ နေ့တိုင်း တွေ့နေတာ . . . သေရောပေါ့”

“အော . . . တွက်ကိန်းနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား ! ကဲ . . . တွက်ဦး ကိန်းဦး ကိန်းဦး တွက်ဦး”

စိုးက ကျွန်တော့်ကို လက်သီးကလေးနဲ့ ထပ်ထုပြီး ရယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရယ်ပါတယ်။ ရယ်ကြတာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တည်းပါပဲ။ နည်းနည်း ကြောင်စီစီတော့ ဖြစ်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူတို့ လိုက်မရယ်ကြတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရွဲ့ပြီး . . . တော်တော် ရယ်ပစ်လိုက်တယ်။ အမှန်ဆို ကျွန်တော့်ဟာသက ရယ်တို့ မရယ်ရတာ . . .

စားစရာတွေ ရောက်လာကြတော့ ဘာစကားမှ မပြောတာကို သဘာဝ ကျအောင် ပေစိတို့ အစားကို ဖိစားနေပုံက တော်တော် ရယ် တယ်။ ပေစိ မှာတာက ပသျှူထမင်းကြော်ခင်ဗျ။ ထမင်းကြော် ဆိုတာ ဇွန်းလေး၊ ခက်ရင်းကလေးနဲ့၊ အေးအေးလူလူ စားရတာမျိုး မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ပေစိ စားပုံက အသက်တောင် ရှူရဲ့လား မသိဘူး။ အိမ်ပြင်က

လည်း မုန့်ဟင်းခါးကို နားထင်မှာ သေနတ်နဲ့ အထောက်ခံထားရသလို အတင်းစားနေတယ်။ ငလကြီးကတော့ စံချိန်တင်ပဲ။ နန်းကြီးလုတ်ကို ဇွန်းလေးကြိမ်မြောက်နဲ့ နောက်ကောက်ချလိုက်တာ နံဘေးနားက ဟင်းရည်ခမ္ဘာ လှုပ်တောင် မလှုပ်နိုင်စွာဘူး။ ပြည့်နဲ့ မိုးကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။

အဲဒီမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ မရွှေစိုးပဲဗျာ။ သူ့နွားနို့တွေကို ကျွန်တော် ထမင်းသုတ်ထဲ လိုက်လိုက်ထည့်နေတယ်။ နွားနို့နဲ့ ထမင်းသုတ်နဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ။ ကျွန်တော်က ထမင်းပန်းကန်ကို မြှောက်ထားရတာပေါ့။ သူက ကလေးတစ်ယောက် ဆော့သလို မျိုးကို ဆော့နေတာ။ သူ့နွားနို့ဇွန်းကို ကျွန်တော် ရှောင်နေရတာကိုပဲ သဘောတွေ ကျနေတာ။

“မလုပ်ပါနဲ့ စိုးရာ၊ ငါ ဗိုက်တွေ ဆာနေလို့ပါ”
“ဒါဆိုရင် နင် ကောင်းကောင်း စားပေါ့”
“ငါက ကောင်းကောင်း စားတာပဲ၊ နင်က လိုက်နောက်နေတာ”
“မဟုတ်ဘူး၊ ထမင်းသုတ်ဆိုတာ ကြက်ဥ ဟက်ဖရိုက်နဲ့မှ လိုက်တာ၊ နင်က ဒီအတိုင်းကြီး စားနေတာကိုး.. .”

“ငါမှ ကြက်ဥမကြိုက်တာ”
“ကြက်ဥကြိုက်သော ဘဲဥလုပ်မနေနဲ့၊ စားကို စားရမယ်၊ အန်တီအေးရေ... ဒီကို ကြက်ဥတစ်ဝက်ကျက် ပေးပါ”
သူငယ်ချင်းအုပ်ထဲမှာ စိုးနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ဆူညံနေတာကိုက သဘာဝ မကျတာပါ။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ... သူ့ဘာသာ ဖြစ်နေတာ။ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ !

“နင်... ကြက်ဥ ဟက်ဖရိုက်နဲ့ စားချင်နေတာ မဟုတ်လား”
“စိတ်ညစ်လွန်းလို့”
“နင်စားချင်ပါတယ်”
“မစားချင်ပါဘူးဆို... ”
စိုးက မျက်စောင်းထိုးတယ်၊ ပြီးတော့ လူကို ဘုကြည့်လည်း ကြည့်

တယ်။ ဆိတ်လည်း ဆွဲတယ်။

“နင် စားချင်နေပါတယ် ဘဲဥရာ”
ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲကို ခပ်အေးအေးပဲ ဝင်လာတဲ့သူက မိုးပါ။ သူက... ကော်ဖီကို ဇိမ်ခံသောက်ရင်းနဲ့ ဆက်ပြောပါတယ်။
“နင့်ပုံစံက ငါတို့အဖိုး အိမ်သာတက်ချင်သလို ဖြစ်နေတယ်”
“မညစ်ပတ်နဲ့ဟာ... ”
“ဟာ... ပြောပြော... မိုး ဒါမျိုးပြောရင် သိပ်ရယ်ရတာပဲ၊ ပြောမိုး”

ကျွန်တော် ကန့်ကွက်တာကို စိုးက လက်တွေ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေအောင် ဝှေ့ယမ်းရင်း အတင်းပြောခိုင်းနေတယ်။ မိုးက မခိုင်းလည်း ပြောမှာပါ။

“ဒီလိုဟာ... ငါတို့အဖိုးက လူပျိုဘဝတုန်းက သူသဘောကျတဲ့ မယ်အေးဆိုတဲ့ အပျိုတစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့၊ အဖိုးက ယောင်ထုံးနဲ့ ပတ်ပေါင်းနဲ့ဆို ယဉ်စေ့နဲ့ အတော် ဂိုက်ကောင်းဆိုပဲ”

“ဘာလဲဟာ... ပတ်ပေါင်းဆိုတာ... ”
“ငါလည်း မသိဘူးဟာ၊ ပတ်ပြီး ပေါင်းရတာမျိုး ထင်ပါတယ်”
“ရှင်းပါတယ်၊ ရှင်းတယ်... ဆက်ပါဦး”
ကျွန်တော် ဝင်ရွံ့တာကို ပြည့်က တစ်ချက် ပြုံးပါတယ်။
“မယ်အေးကလည်း ကွမ်းအဝါ၊မပျက်ဘဲ ရေအိုးရွက်တဲ့နေရာမှာ အတော်ကြည့်လှဆိုပဲ”

“နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြပေါ့ဟာ... ထားပါတော့”
“အေးပေါ့... တစ်နေ့တော့ ငါ့အဖိုးက အဲဒီမယ်အေးကို လူပျိုလှည့် သွားသတဲ့၊ မယ်အေးက အိမ်ဘေးအဖီမှာ ဆေးလိပ်လိပ်ရင်း ရေနဲ့ တစ်အိုးနဲ့... ဟိုဟိုဒီဒီ ပြောသတဲ့၊ မယ်အေးကလည်း အလိုက်အထိုက်ပေါ့လေ... အဲဒီအချိန်မှာ တို့အဖိုးက အိမ်သာတက်ချင်ရောတဲ့ဟာ... ”
မိုးက မျက်လုံးကလေး ပြူးပြီး ပြောတော့... အားလုံး ခပ်ပြီး

တော့ ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ။ စိုးက နဂိုကတည်းက ရယ်ချင်နေတာဆိုတော့ ရယ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားရင်းက...

“လူပျိုလှည့် စကားက တော်တော် ခရီးရောက်နေပြီလား !”

“မရောက်သေးဘူးဟာ၊ ဒီနေ့... နေသာတော့ ကျီးအာတာပေါ့တို့၊ ဖွားမှီသမီး မယ်ဖော့ ရေစပ်က ချော်ကျလို့တဲ့တော့... ဆိုတာလောက် မှီသေးတာတဲ့၊ အဖိုးက အိမ်သာတက်ချင်တယ်လို့ ပြောဖို့ကို လူပျိုပီပီ ရှက်နေတော့ ဒုက္ခက ဖြစ်နေတယ်”

“အိမ်သာတက်ချင်တာပဲဟယ်... ရှက်ရတယ်လို့”

စိုးက ဝင်ထောက်တော့ မိုးက ရန်တွေ့သလို ပြန်ဖြေတယ်။

“ရိုးရိုးလာတာဆို ဘာဟုတ်သေးလဲ၊ ပြောရုံပေါ့၊ အခုဟာက လူပျို သာလှည့်တာကိုးဟဲ့၊ ရှက်တာပေါ့... လူပျိုလည်း လှည့်သေး၊ ဟိုဟာလည်း ပြုသေးဆိုတော့...”

“အေး... ထားတော့ဟာ၊ အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ တို့အဖိုးက အိမ်သာဘက် စကားလှည့်ရတော့တာပေါ့၊ အိမ်သာက အဖိုက လှမ်းကြည့်နေရင် မြင်နေရတာကိုး၊ ဒီတော့ စကား လှည့်ရတော့တာပေါ့”

“အင်း... မနေ့က သာကြိုင်နဲ့ အပုတို့ လင်မယား စကားများပြီး ဆုကြ၊ ကုတ်ကြ၊ ကိုက်ကြ ဖြစ်သတဲ့ မယ်အေးရဲ့...”

“အို... ဟုတ်ကဲ့လား ! ဘယ်နှယ့် ဖြစ်ပါလိမ့်တော်၊ ဒီလင်မယားက အခြားလို ကဲကဲဆတ်လည်း မဟုတ်ရပါကလား !”

“ဒါကြောင့်မို့ ပြောတာပေါ့၊ အရေးရှိတော့လည်း ဒါမျိုးဆိုတာက ဖြစ်တတ်ကြတာကိုးဗျ”

“ဘာအရေးတဲ့ဟုန်းရှင်၊ အင်း... ကိုသာကြိုင်က ယောင်လေး အသသနဲ့ ဆိုတော့...”

“အိုး... ယောင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျ”

“အကြောင်းစုံ မသိလို့ ထင်ကြေး ရှိတာပါတော်၊ တော်က

ဘယ်နှယ့် ဒေါကြီးလို့ပါလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ... တက်တက်စင် လွဲနေလို့ အလျင်စလို ဆိုမိတာပါပဲ၊ ငွေမထားပါနဲ့တော့...”

“ကျုပ်လည်း စိတ်ထဲ ရှိလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးတော်၊ နို့ ဘာကိစ္စတဲ့ဟုန်း”

“အိမ်သာ... ကိစ္စတဲ့”

“အိမ်သာကိစ္စ !!! ဘယ်နှယ့် ကြံကြံမန်မန်တော်၊ မသိရဘူးလားရှင်၊ ဆန်းလွန်းလို့ပါ”

ကျွန်တော်က မိုး ပြောသလို မဟုတ်တော့ဘဲ အချီအချပ်နဲ့ပဲ ပြောပြတာပါ၊ ဒါက ပိုပြီးခရီးရောက်တယ် မဟုတ်လား ! ။

“အမလေး... နင့်ဘကြီးကလည်း အိမ်သာတက်ချင်တာတို့ ဒီလောက် ထိန်းထားနိုင်မှတော့ ငါဆို ငါ့အိမ် ငါပြန်ပြီ”

စိုးက စိတ်မရှည်သလို ဝင်ပြောတယ်ခင်ဗျ။ ဒီလိုပါပဲ၊ စိုးက နေရာ တကာ စိတ်မြန်လက်မြန် သိပ်ရှိတာ... သူသိချင်လှပြီလေ။

“စိုးကလည်း... ဒီမှာက အိမ်သာကို မြင်နေရပြီကိုး၊ ပြီးတော့ လူပျိုစကားကလည်း မစရသေးဘူးလေ”

“အဲဒီတော့...”

“ငါ ဆုံးအောင် ပြောသွားမယ်ဟာ၊ နင်တို့ ဝင်မပြောနဲ့”

“အေး... မပြောဘူးဟာ... ပြော”

“အမလေး... ဖြစ်ကြောင်း သိရင် ဒီထက် ဆန်းထယ် ထင်ဦး မယ်”

“ပြောပါတော့ရှင်”

“ဒီလိုတဲ့လဟာ၊ သာကြိုင်က သူ့အိမ်ကို မြို့က ဧည့်သည်တွေ လာမှာမို့ ကျန်တာတွေ အဆင်ပြေပေမယ့် အိမ်သာကို သူက စိတ်တိုင်းဟာ ဘူးတဲ့ဟာ၊ မြို့ဧည့်သည်ကလည်း တစ်ပတ်ဆယ်ရက် နေမယ်ဆိုတော့ အိမ်သာကို ပြင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်တဲ့၊ သူ့အိမ်သာက တိုးယှိပ်ပါကကို...”

လဟ”

“အင်းပေါ့လေ... ဒါမျိုးဆိုတော့လည်း ရှက်မှာပေါ့တော်၊ လာလည်တဲ့အထဲမှာ အပျိုတွေရော ပါသေးသလား ! ”

“ပါသပေါ့ဟ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ၊ သာကြိုက်က အိမ်သာကို လုံလုံနဲ့ ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်ကြီး ဆောက်ချင်တယ်၊ အပုကလည်း တော်ရုံဆို ပြီးချင်တယ်၊ မလိုအပ်တဲ့ကိစ္စမှာ ငွေအကုန်မခံချင်ဘူးပေါ့လေ၊ ထမင်းနဲ့ဟင်း ကြိုက်သလိုစား၊ စိတ်တိုင်းကျ ချက်ကျွေးမယ်၊ ဒါတော့ ငွေအကုန်မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး “ဘူး” ခံတော့တာကိုးဟ...”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်သလဲတော့...”

“ဟိုလို ဆောက်မယ် ဒီလိုဆောက်မယ်နဲ့ စကားများကြရာက အော်တဲ့အဆင့် ရောက်၊ နောက်ဆုံးတော့ ကုတ်ကြဖွဲကြတာပေါ့၊ မယ်အေးရ”

“အံ့ပါရှင်... အိမ်သာဆောက်ရေး မဆောက်ရေး ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့၊ နို့... နေပါဦး၊ အဲဒါနဲ့ တော်က...”

“ဒီလို မယ်အေးရဲ့၊ အိမ်သာ ပြဿနာ သူကြီးဆီ ရောက်တော့ သူကြီး ဆုံးဖြတ်သမျှ ခံကြရတာပေါ့လက္ခာ၊ ဟိုသူ့အိမ်က အိမ်သာပုံ၊ ဒီလူ့အိမ်က အိမ်သာပုံနဲ့ လူကယက်ကာ ပြောကြတော့ သူကြီးက နောက်ဆုံး တစ်လောကမှ ဆောက်တဲ့ အမိတို့ အိမ်သာ သင့်တော်တယ်... သွားကြည့်ချေဆိုလို့ လာခဲ့ကြတာပဲ”

“အလိုလေးတော်... ကိုဖိုးခင်ရဲ့၊ တော်က ကျုပ်တို့ဆီ အိမ်သာ ကြည့်ဖို့ လာသတဲ့လား ! ကိုင်း... ဒါဆိုလည်း ကြည့်ပါတော် ကြည့်ပါ... တကတည်း...”

မိုး စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ခဏရပ်နေလို့ အားလုံးက သိချင်နေကြတာ အတော်ကြီးကို ထင်ရှားတယ်။ ဇာတ်ကောင်းတုန်း မိုးက တမင်တကာ ရပ်ထားမှန်း ကိုယ့်ဆရာလည်း ခိုလှုံမိမှာပေါ့။

မိုးက ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ရေနွေးဖြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြောတယ်။

“မယ်အေးက တမင်ငေါ့ပြီး ပြောတာကို တို့အဖိုးက သိတော့ ရုတ်တရက် ထမသွားဝံ့သေးဘူးတဲ့၊ သူ့တမင်လာကြည့်တယ် ထင်နေတာ၊ အိမ်သာ လာကြည့်တယ်ဆိုတော့... ဒါနဲ့ အဖိုးက ထပ်ကွန့်ရတယ်၊ အဖိုးအိမ်သာကို အရမ်းသွားချင်နေပြီနော်၊ နင်တို့ ကြံဖူးမှာပေါ့၊ ဟိုတစ်ခါ ဘဲဥ ရေနွေးပူလောင်တုန်းကလိုပေါ့... ဟိုဟိ...”

ဒီကိစ္စက အားလုံး သိပြီးကြပြီဆိုတော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ပေါ်တင်ကြီးပြောတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ! မဟုတ်ဘူးလား !

“အဲဒါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဆက်ပြောဟာ...”

“အဲ... အဖိုးက ထပ်ကွန့်ရတာပေါ့၊ သူကြီးကတော့ တခြားလူတွေကို သွားကြည့်ခိုင်းတာပေါ့၊ ကျုပ်က မယ်အေးတို့အိမ် သွားမှာဆိုတော့ ကျုပ်ပဲ ကြည့်ခဲ့မယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့တာမို့ပါ၊ ကဲ... ကြည့်ပါရစေတော့...”

“စကားဆုံးတော့ အဖိုးက အဖီကနေ သတိနဲ့ ဆင်းပြီး အိမ်သာဆီ သွားတာပေါ့၊ ဘဲဥ သွားတဲ့ပုံစံနဲ့ တစ်ထောရာတည်းပဲ၊ ခပ်သွတ်သွတ် မလှုပ်ရဲဘူး၊ မဖွယ်မရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့”

မိုးက စကားရပ်ပြီး ရေနွေးကြမ်း သောက်ပါတယ်။

“နင့်ဟာ ဒါပဲလား ! ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဟ၊ မယ်အေးက ဆေးလိပ်လိပ်ရင်း အဖိုးကို စောင့်တယ်တဲ့၊ တော်တော် ကြာတဲ့အထိ အဖိုး ပြန်ထွက်မလာတော့ မယ်အေးက ကိုဖိုးခင်နယ် ကြာလှရန်ကောဆိုပြီး စိတ်မြန်လက်မြန်နဲ့ အိမ်သာထဲ ဘာများ ဒီလောက် ကြည့်နေရသလဲဆိုပြီး တံခါးကို ဖွင့်ချလိုက်တော့ အဖိုးကို ငုတ်တုတ်ကြီး မိတာကိုး...”

အားလုံး ရယ်ကြပါတယ်။ မိုးက အမူအရာကလေးနဲ့ပါ လုပ်ပြတော့ ပိုပြီးရယ်ရတာပေါ့။

“နင်တို့အဖိုးကလည်း... အိမ်သာတံခါးလေးဘာလေး ပိတ်ပြီးမှ ကိစ္စမရှင်းဘူးလား ! ”

“အဖိုးတို့ခေတ်က တောအိမ်သာတွေမှာ အတွင်းက ဂျက်မရှိဘူး”

ဟ၊ အပြင်မှာဆိုလည်း သံရိုက်ထားတဲ့ သစ်ချောင်းကလေးလောက်ပဲ ရှိတာ..."

စိုးစကားကို စိတ်ကူးထဲ ပြန်တွေးပြီး စိုးက ရယ်ပါတယ်။ ဒီလို ရယ်တိုင်းလည်း စိုးက ကျွန်တော့်ပန်းကို ထုတ်တတ်တယ်။ ဒါကို ပေစီ မကြည် မှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ရယ်ရတယ် ကိုယ့်ဆရာရေ... သူ့ပုံစံက လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန်၊ စိုးလုပ်ပုံကို ဘယ်လိုမှ မနေတဲ့ပုံစံလည်း ပြချင်၊ မျက်စိရှေ့မှာဆိုတော့ မြင်လည်း မမြင်ချင်နဲ့ မိုးပြောပြတဲ့ ဘကြီး ကိုဖိုးခင် အိမ်သာဝင်ချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးလို့ ကျွန်တော် ထင်တာ...။

"အဲဒီကတည်းက ငါတို့အဖိုးရဲ့ ရွာမှာ စကားတစ်ခွန်း တွင်သတဲ့၊ ပြဿနာ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ တိတိကျကျ သိချင်ကြတဲ့အခါမျိုးဆိုရင် 'ဟေ့... ဖိုးခင်မင်း မယ်အေး မြင်သလို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းကွာ' လို့ ပြောကြသတဲ့..."

ဒီတော့မှ အားလုံး အားရပါးရ ရယ်ကြတာပါ။ စိုးကတော့ လက် မောင်းကို ထုရင်းထုရင်းကို ရယ်တာ...။

"မိုးရယ်... နင်က သိပ်အပြောကောင်းတာပဲ သိလား ! နင် ပြောရင် ရယ်ကို ရယ်ရတယ်၊ ငါလေ နင့်လို အပြောကောင်းချင်တယ် သိလား !"

"မင်းက စကားမပြောတတ်ပေမယ့် နေတတ်ပါတယ်၊ မင်းကို ကြိတ်ကြိတ်တဲ့သူသာ ရှိရင်... မင်းနေပုံက အဲဒီလူ ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်စရာ ပဲ"

ဒီစကားကတော့ တိုက်ရိုက်ထိတဲ့ စကားပဲ၊ ဟိုကောင် ပေစီ မျက်နှာကို ဝင်းသွားတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ထွယ်ပြီပေါ့လေ။

"ကောင်းတာပေါ့ဟ၊ ငါက သူ ကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့ ပါရမီ ဖြည့်ပေးတဲ့ အတွက် ငါလည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်... ငါ အဲဒီလို နေတာ ခံရတဲ့ ကောင်လေးကို ကြိတ်ကြိတ်နေတဲ့ ကောင်မလေး ရှိရင်သာ ငါ ငရဲကြီးမှာ... မဟုတ်ဘူးလားနော်... ငဘဲဥ"

ပွဲကတော့ မထင်မှတ်ဘဲ တော်တော် ကြမ်းကုန်တယ်ဗျာ။ ကျွန်

တော်လည်း အားနာပြီး မျက်ဝန်းလေးကို လှမ်းကြည့်မိတယ်။ မျက်ဝန်း လေးကတော့... တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ...။

"ငဘဲဥ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားလို့ စိုး မေးနေတာ၊ ဘာလဲ... ထပ်အထုခံချင်လို့လား !"

"အေး... ဟုတ်တာပေါ့ဟ၊ ဒါပေမယ့် နင့်ပုံစံက အထင်လွဲချင် စရာ မကောင်းပါဘူး။ အနိုင်ကျင့်ခံနေရရှာတယ်ဆိုပြီး ဟိုက သနားရင် တောင် သနားဦးမှာ"

"ကောင်မာ... ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း"

စိုးက ကျွန်တော့်ကို ထပ်ထုပြန်ရော ခင်ဗျ။ မျက်ဝန်းလေးကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ စိုးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမို့ ဂုဏ်ယူပြီး အသားယူပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တဲ့ စကားက အဲဒီအဖြစ်အပျက်အတွက် တော်တော်ကို သေသေသပ်သပ်နဲ့ ထိထိမိမိ ရှိပါတယ်။

အဲဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က စိုးနဲ့ကျွန်တော်ရဲ့ ရိုးသားမှုကိုလည်း ပေါ်စေတယ်။ မျက်ဝန်းကလေးကိုလည်း ရှင်းပြပြီးသား ဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား ! အရင်ဆို ကျွန်တော် ဒီလိုမပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီအချိန် မှာ စားပွဲထိုးကလေး ရောက်လာတယ်။

"အစ်ကို... အစ်ကို မှာတဲ့ ကြက်ဥက ကျက်သွားတယ်"

"အေး... မင်းကြက်ဥလည်း ကျက်သွားပြီ၊ ထမင်းသုတ်လည်း ကုန်သွားပြီ၊ ပုံပြင်လည်း ပြီးသွားပြီ၊ အားလုံး OK ပဲ"

"ဘယ်ကလာ ပုံပြင်က ပြီးရဦးမှာလဲ ! ငါ့အဖိုးနဲ့ မယ်အေးက မညားကြဘူးဟ"

"ဟုတ်လား ! ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် !"

စိုးက စိတ်ဝင်စားဟန်နဲ့ မေးပါတယ်။ ဝိုင်းရယ်ကြပြန်ရော။

"မင်းပဲ သွားမေးကြည့်ပေါ့... ဟုတ်တယ်၊ တို့ရွာမှာ ကိုယ့်တို့ လာရစ်တဲ့ငနဲကို မကြိုက်ရင် 'အိမ်သာကြည့်ခိုင်းလိုက်' ဆိုတဲ့ ဘန်းစကား

အပျိုတွေကြားမှာ ရေပန်းစား ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်တဲ့”

“ဟာ... ဒါဆို နင်တို့အိမ်ကို လာလို့ အိမ်သာတက်ချင်ရင် ဒုက္ခပေါ့...”

“ငါ့အဖိုးလို အချိန်ဆွဲမနေနဲ့၊ မြန်မြန်တက်ပစ်လိုက်ပေါ့၊ စိတ်မပူပါနဲ့... ငါတို့အိမ်သာက ဘိုထိုင်ပါ။ အတွင်းက လျက်လည်း ပါပါတယ်”

“ဪ... ကြက်ဥပြုတ်တစ်လုံးကို အရင်းပြုပြီး နောက်ဆုံးတော့ သူ့အိမ်က အိမ်သာသည် ဘိုထိုင်အိမ်သာ ဖြစ်ကြောင်းကို ကြားသွားတဲ့ ဒေါ်ဟေမာန်မိုးအား... ကျွန်တော်တို့ CNN သတင်းဌာနမှ အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်ခင်ဗျား”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့... ဘယ်သူမှ မရယ်ပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း စိုးက ကျွန်တော့်ကို ကျောထုတာပဲခင်ဗျ။ ဒါကို “မိုး”က ဝင်ပြီး ပြဿနာ ရှာတယ်။

“ဟေ့... စိုး၊ ဒါ မိုးကို ပြောတာလေ၊ မိုးက သူ့ကို ထုရမှာ”

“ဘယ်သူ့ကိုပဲပြောပြော... အသင် ငဘဲဥအား ကျွန်ုပ်မှ အပြစ်ပေး၍ ထုလိုက်သည်...”

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ကျောမနာဘဲ မျက်နှာပဲ နာနေတယ်။ ပေစိပုံက သိပ်မရွှင်ဘူးခင်ဗျ။ စိုး တမင်တကာ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်။

အေးလေ... ကာယကံရှင်ဆိုတာမျိုး ဆိုတာက ဘေးလူ မြင်သလို ဘယ်မြင်ပါ့မလဲ ! ။

ဘေးလူ တွေးသလို ဘယ်တွေးပါ့မလဲ ! ။

အဲဒီနေ့ canteen ထိုင်ချိန်ဟာ ပျော်စရာ ကောင်းမလို့လို့နဲ့ ပျော်စရာ မကောင်းခဲ့ဘူးခင်ဗျ။

အဲဒါတော့ အမှန်ပါပဲ။

အခန်း(၁၁)

အဲဒီနေ့က အဆောင်ကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တာ နောက်ကျပါတယ်။ အရင်လို ဒီကောင်တွေနဲ့ အတူတူ မပြန်ဖြစ်တာက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့နေတဲ့ ကြီးဒေါ်က ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပိုက်ဆံ လူကြီး ပို့လိုက်တယ်ဆိုလို့ သွားယူနေရလို့ပါ။

အဆောင်နံဘေးအထိ ခပ်သဲ့သဲ့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အားတက်သရော ပြောနေကြတဲ့အသံတွေဟာ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ရပ်သွားတယ်ခင်ဗျ။ ဒါမျိုးက ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတဲ့ ကိစ္စမျိုးပါ... ကိုယ့်လူလည်း ကြုံဖူးမှာပေါ့။ လူတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာရင် ပြောလက်စ စကားရပ်သွားမယ်... ပြီးတော့ ဆက်ပြောကြမယ်... ဒါပုံမှန် မဟုတ်လား ! ။

အခု အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရလို့ ရပ်သွားတဲ့

စကားဝိုင်းဟာ ပြန်မဆက်ဘူး။ ပေစိက ခပ်ကြောင်ကြောင်အသံနဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ထဆိုတယ်။ ဗလကြီးက ဟိုလိုဒီလိုနဲ့ သူ့အင်္ကျီက ဇစ်ကို ဆွဲချလိုက် ပြန်တင်လိုက် လုပ်နေတယ်။ အိမ်ပြေးက အသိသာဆုံးပဲ။ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေပြီး... ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ် လုပ်နေပြီးတော့မှ ကုတင်ပေါ် သွားလှဲနေတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း အာရုံစိုက်ပြီး လာတာ မဟုတ်တော့... အခန်းထဲမှာ သူတို့ ဘာပြောနေတယ် ဆိုတာကို သတိမထားမိတော့ ဘာမှ တိတိကျကျ မသိလိုက်ပါဘူး။ စကားပြောသံဆိုတာကိုပဲ သိတာပါ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်းထုပ်တွေ ချ၊ သိမ်းသင့်တာတွေသိမ်း၊ ထားသင့်တာတွေကို ထားနဲ့ လုပ်နေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ကုတင်အောက်ထဲ ပစ္စည်းတွေ ထည့်တော့ ကြွက်တစ်ကောင် ထွက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော် အော်ဟစ် ခြောက်လှန့်ပြီး ထုတ်တော့လည်း ဒီကောင်တွေက ဘာမှ မထူးခြားသလိုပဲ ကိုယ့်ဘာသာ နေနေကြတယ်။ အရင်တုန်းကဆို သူတို့ ကုတင်အောက် ဝင်မလာအောင် ထ၊မောင်းတာတို့... အသံပေးပြီး လှန့်တာတို့ လုပ်လေ့ ရှိပါတယ်။

“ခွေးမသားကြွက်... ဒီလောက် လုပ်နေတဲ့ ကြားထဲက... တောက် !! ”

ကျွန်တော် ဘာကိုမှန်း မသိဘဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာနဲ့ ကြွက်ကို ဆဲပြီး သေတ္တာကို သုံးလေးချက် ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်ပြီးတော့မှ ဗလကြီး မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်တော့... ဒီကောင် မျက်နှာမထားတတ် ဖြစ်နေတယ် ခင်ဗျ။

ဒါဆို ဒီဝတ်တွေ ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောနေကြတာ သေချာပြီပေါ့ဗျာ။ ပြောစရာကလည်း ဘာရှိလို့လဲ... ကျွန်တော်နဲ့စိုးနဲ့ အခုတလော ဟီလာထတဲ့အကြောင်းပဲ နေမှာပေါ့။ ဒီကိစ္စကို ဒီကောင်တွေ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ ကြာပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေက မိုးရိုးသားသား ရှင်းဖို့ မကြိုးစားဘဲ... ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ ရှောင်

တာတို့၊ ခပ်တည်တည် လုပ်နေတာတို့၊ မျက်ဝန်းကလေးတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချို့သတင်းမျိုးတွေကို မပြောတာတို့ လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလို ယောက်ျားမပီသတာကို အမှန်းဆုံးပဲ။ နဂိုစိတ်ခံကလည်း ရွဲတတ်တော့ sorry ပဲပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ စိုးနဲ့ ပျော်ပျော်နေတာကို တမင်မလျှော့ဘဲ ဒီအတိုင်း နေလိုက်တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော် ပြောတာကို ကိုယ့်ဆရာကတော့ သဘောပေါက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က စပြီးတော့ ဟီလာထဖို့... စဖို့ နောက်ဖို့ကို ဘယ်တော့မှ စပြီးမဖန်တီးဘူး။ စိုးက သူ့သဘောနဲ့သူ လုပ်လာတာတွေတို့... ရုတ်တရက် ဖြစ်တာကို ထလုပ်တာမျိုးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က ရှောင်မနေတူးပေါ့ဗျာ။

စိုးကို ကျွန်တော်က ဟိုသွားဖို့ ဒီသွားဖို့ အုပ်စုထဲကနေ ခွဲပြီး ဘယ်တော့မှ မခေါ်ဘူး။ အေး... စိုးက ခေါ်ရင်လည်း... လုံးဝမငြင်းဘူး။ ငြင်းပြီးမှ ထလိုက်တာတို့ဘာတို့ ဆိုတာက ဝိနည်းရှောင်တာပါဗျာ... ရိုးသားမှု မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် ကိုယ့်ဆရာရေ။ “ငါငြင်းရက်နဲ့ သူက ခေါ်တာကို” ဆိုတဲ့စကားကို လိုချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို လုပ်ရမှာ ရှက်လွန်းလို့...။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဖက်အုပ်စုထဲမှာ စိုးက ကျွန်တော့်ကို အရေးအပေးဆုံး၊ ပြောဆိုဆက်ဆံတာ အများဆုံးဆိုတာ အားလုံး သိကြပါတယ်။ ဒါက ကြိုတင်လုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က တမင်ရင်းနီးအောင် နေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ နေရင်းနဲ့ သူ့ဘာသူ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လာတာပါ။

ကျွန်တော့်ကို စိုးက တစ်ခုခု ယုံကြည်ထားပုံတော့ ရပါတယ်။ စိုးက ကျွန်တော့်ကိုချည်းပဲ ဆက်ဆံနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားလူတွေနဲ့လည်း အလိုက်အထိုက် နေပါတယ်။ ပြောစရာရှိပြော၊ ရယ်စရာရှိရယ်... ပုံမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူတို့ထက်ပိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်ဆံတယ်ပေါ့ဗျာ။

ကဲ... ဒီနေ့ပဲကြည့်...။

စိုးက အိမ်ကနေ ကလေးတွေ ကစားတဲ့... ရေထည့်ပြီး အလုံ ပိတ်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ဗူးကလေးထဲမှာ ဝက်ဘာလေး ပါတယ်။ အဲဒီ ပလတ်စတစ်ဗူးကလေးထဲမှာ ပါတဲ့ သံဘောစေ့ကလေးတွေကို ဝက်ဘာက နေပြီး အလယ်ဗဟို စုရပ်ကို ရောက်အောင် ထည့်ပေးရတဲ့ ကစားနည်းပါ။ ရှစ်နှစ်ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးတွေ ကစားတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါ။ ဘာမှလည်း ထူးဆန်းတာ မဟုတ်ဘူး။

“ဟေ့... ငဘဲဥ၊ ဟောဒီမှာ တွေ့လား၊ နင် အလယ်ဗဟိုကို ဘောစေ့ငါးစေ့စလုံး ဝင်အောင် ထည့်နိုင်လား !”

“ဟာ... နင့်ဟာ ကလေး ကစားတဲ့ ကစားစရာကြီးပဲ...။”

“အောင်မာ... ကလေးကစားစရာကို ကစားတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘယ်သူ မြန်မြန်ဝင်အောင် ပို့နိုင်သလဲ ပြိုင်မလား !”

“ဟာ... မကစားချင်ပါဘူးဟာ... ဒါ ငါတို့အရွယ် ကစားတာ မှ မဟုတ်တာ”

ကျွန်တော် အတင်းငြင်းတော့ စိုး... ဒေါသတွေဘာတွေ ထွက် လာတယ်။

ကျွန်တော် ငြင်းတာကတော့ ဟန်ဆောင်ငြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် ငြင်းတာပါ။ ဘယ်နှယ့်ဗျာ... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ် ယောက်က ဒီလို ကစားနည်းမျိုး ကစားရမယ်လို့...။ ကစားရင် ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ စိုးက ကျွန်တော့်ကို ညှိလို့မရတော့ တခြားလူတွေကို ညှိပါသေးတယ်။ ဘယ်သူကမှ မကစားကြဘူး။ ပေစီကို ပြောတော့ ပေစီက...

“ကလေးကလားနိုင်လွန်းပါတယ် စိုးရာ၊ စိုး ကစားချင်ရင် Sony က ထုတ်တဲ့ ဓါတ်ခဲသုံး TV Game ကလေးတွေ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းဆီ မှာ ရှိတယ်...။ ယူလာခဲ့မယ်လေ၊ အဲဒါက ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... စိုးက စက်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ TV Game ကို မကြိုက်

ဘူး။ ဒီဟာက လူရဲ့စိတ်တည်ငြိမ်မှု၊ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စ၊ သည်းခံနိုင်မှု စိတ်ရှည်မှုတွေနဲ့ ကစားရတာ၊ ကလေးကစားစရာ ဆိုပေမယ့် စိုးက ဒီကစားနည်းကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ စိုး အရင်ကစားမယ်လေ... အချိန်မှတ် ထားပြီးတော့ ပေစီအလှည့်ပေါ့...။”

စိုးက လိုလိုလားလားကြီးကို ပြောတာပါ။ ဒီကောင်က စိုးကို ရည်ရွယ်ထားတဲ့ကောင်ပဲ။ တကယ်ဆိုရင် ကစားသင့်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပေစီက စကားဝိုင်းတွေမှာ... ယန်းပေါဆတ်(ထ)တို့၊ ဘာထရွန် ရာဆဲလ်တို့၊ ရှိပ်ပေါင်ဝါတို့၊ ဟေရာလိုက်ကပ်တို့ လုပ်ထားတော့... ကလေးကစား စရာကို ဝင်ကစားရမှာ ရှက်နေပုံရပါတယ်။ စိုးနဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုရင်တော့ ဒီကောင် ကစားချင် ကစားလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။

“ကျွန်တော် မကစားချင်လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ရတယ်လေ...။”

စိုးက ပြောပြောဆိုဆိုပဲ အဲဒီကစားစရာကလေးကို အားကုန် လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းက ထဖို့ ပြင်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကမန်းကတန်း သွားကောက်ပြီး စိုးကို တောင်းပန်ပြီး ကစားရတာပါ။ အဲဒါတောင် စိုးက ကျွန်တော့်ကို “ငဘဲဥ” ဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ဆိုးပြေ တဲ့အနေနဲ့ ကျောကို ထုသေးတယ်။

ကစားကြတော့လည်း ခဏပါပဲ။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ငြင်းကြ အော်ကြ ဟိလာထကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ပေစီက မျက်စိမျက်နှာ ဖျက်နေ ပြန်ရော... ဒီကောင် လိုချင်တဲ့ပုံစံက ဆရာကြီးအထာနဲ့ နေတဲ့ သူ့ကို စိုးက လေးစား၊ လေးစားရာက အားကိုး၊ အားကိုးရာကနေ ကြွေလာပေါ့ လေ။ အခု စိုးပုံစံက အဲဒီလိုမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

အဲဒီကိစ္စအပြင် တစ်လောက ဒီကောင်တွေ ကြုံခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ ကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်...။ အဲဒီကိစ္စတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော် ကိုယ့်လူကို မပြောရသေးဘူး။ အစကတော့ အရေးမကြီးဘူးထင်လို့ပါ။ အခုတော့ ဒီကိစ္စတွေက အရေးကြီးနေတယ်ခင်ဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်လူကို

ပြောပြတာပါ။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုက ပြည့်တို့အုပ်စုကို ချဉ်းကပ်ကြတော့ မဖြစ်နိုင်ဆုံး အတွဲလို ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားခဲ့ကြတဲ့ ဗလကြီးနဲ့ မိုးနဲ့က အရင်အဆင်ပြေသွားကြတယ်ခင်ဗျ။ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ ချစ်သူတွေဘာတွေဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတူသွားတယ် လာတယ်။ တိုင်ပင်စရာရှိရင် တိုင်ပင်တယ်။ ခိုင်းစရာရှိရင် ကူညီပါဆိုပြီး ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ တင်... ဟိုဟာမကြိုက်ဘူး... ဒီလိုနော... ဒီဟာ မလုပ်နဲ့ စသည်ဖြင့် သူမကြိုက်တာတွေကို ငြောင်ပြောတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ခပ်တည်တည်နဲ့ စရင်လည်း မိုးက ရှက်နေတာတို့ ရှောင်တာတို့ မရှိပါဘူး။ “ဟုတ်တယ်လေ... မကြိုက်လို့ မကြိုက်တာ ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ” တဲ့။

နောက်ဆုံး ဗလကြီးက မတောင်းဆိုရဘဲ မိုးကိုယ်တိုင်က ကျောင်းအပြန် လိုက်ပို့ပေးဖို့ ပြောတော့ အားလုံး OK ပြီပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဗလကြီးက ဖွင့်ပြောဖို့ကိစ္စကို အလျင်မလိုဘူး။ အခွင့်အရေး ယူတယ် ထင်မှာစိုးလို့တဲ့...။ ဒီလိုစိတ်ထားနိုင်တဲ့အတွက် ဗလကြီးကို ကျွန်တော် ချီးကျူးရမှာပဲ။

တစ်နေ့တော့... မိုးတို့အိမ် ရှိတဲ့ လမ်းထိပ်အထိ ပို့ပြီး အပြန်မှာ ဗလကြီး နောက်ကနေ လူလေးယောက် လိုက်လာတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဗလကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မသိဘူးပေါ့ဗျာ...။

“ဒီမှာ... ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ လမ်းထိပ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ !”

လိုက်လာတဲ့ အုပ်စုထဲက အသက်(၁၈)နှစ်လောက် ရှိတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်က ဗလကြီးရဲ့ ဗိုက်ကို ဆွဲလှည့်ပြီး မေးတာတဲ့။ ဟိုကောင်လေးက အရပ်ပုပု ခပ်ပိန်ပိန်တဲ့။ အရပ်(၅)ပေ(၁၁)လက်မ ရှိတဲ့ ဗလကြီးရဲ့ ပခုံးကို ဘယ်မှီမှာလဲ !

“ကျွန်တော်လား ! ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို လိုက်ပို့တာခင်ဗျ”

“အေး... နောက်နေ့ကို ခင်ဗျား မမစိုးသီရိမောင်ကို လိုက်ပို့စရာ မလိုဘူး... ကြားလား !”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြားပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် !!”

“ကျုပ် ခင်ဗျားမျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူး... ဒါပဲ၊ နောက်နေ့ ခင်ဗျားမျက်နှာကို မြင်ရရင် ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့... ဒါပဲ သွားတော့”

ဗလကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ရိုးရိုးပဲ ထွက်လာခဲ့တာတဲ့။ ကရာတေးကလည်း ခါးပတ်အနက်၊ တက္ကသိုလ် ချန်ပီယံ၊ အရပ်အမောင်းကလည်း ကောင်း၊ ဝိတ်ကလည်း Body Beauty ကစားထားတာဆိုတော့ ဒီကောင်လေး ငါးယောက်လောက်ကိုတော့ ဗလကြီးက ဘယ်မှမှာလဲ !

နောက်တစ်နေ့ မိုးကို ပြောပြတော့ မိုးက ဒေါက်နီတယ်တဲ့။ မျက်နှာအနေအထားနဲ့ ပုံစံကို မေးကြည့်တော့မှ သူ့မောင်ဝမ်းကွဲကလေးမှန်း သိတော့ ကောင်လေးက အရွယ်ရကာစ လူပျိုပေါက်ကလေးဆိုတော့ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး မိုက်သွေးကြွကာစ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒါနဲ့ မိုးက သူ့မောင်ဝမ်းကွဲကလေး ဖြစ်ကြောင်း၊ သူပြောထားမည်၊ ပြဿနာ မရှိကြောင်း ပြောပြီး ကြိုနေပို့နေကျအတိုင်း ခေါ်တာပဲခင်ဗျ။

သုံးလေးရက်လောက်ကျတော့ မိုးကို ပို့ပြီး ပြန်လာတဲ့ ဗလကြီးကို ဝိုင်းထိုးကြသတဲ့။ ဗလကြီးက ဘာမှ ပြန်မလုပ်ဘဲ ငုံ့ခဲနေတော့ ခံရတာဆို။ ဒါတောင်မှ တစ်ယောက်ကို ယောင်ပြီး ကန်မိတာ ငါးပေလောက် လွင့်ထွက်သွားတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီကန်ပုံကို မြင်ရတော့မှ သေသေချာချာ တုန်ထားတဲ့ တတ်တဲ့လူမှန်း သိပြီး ဟိုကောင်တွေက သိပ်မဝင်တော့တာတဲ့။ လူတွေ ဝင်ဆွဲတော့ ဗလကြီးက ခေါင်းကွဲနေပါပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖြစ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ဆက်တွဲကိစ္စတွေ ဆက်ဖြစ်ပြီး ဗလကြီးနဲ့မိုးနဲ့ အဆင်ပြေသွားတယ်ပေါ့ဗျာ။ တစ်ခုပဲ လွဲတာက ဗလကြီးကို ဝင်ထိုးကြရိုက်ကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ မိုးရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲလေး မပါဘူးတဲ့။ အဲဒါကို ဗလကြီးက ပါတယ်ထင်ပြီး အရိုက်ခံတာတဲ့။ အဲဒါကို သိတော့မှ မိုးက ကရုဏာနဲ့ ဗလကြီးကို ထပ်ကောတာ...။

“အံ့ပါရဲ့... မောင်လေးနဲ့ စကားပြောဖူးတာပဲ၊ မောင်လေး မပါမှန်း သိရင် ပြန်ချသင့်တာ ချပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ငဲ့ခံနေရတာလဲ !”

“သူတို့ ချတာကို ရှောင်နေရတာရယ်၊ တွေ့တဲ့နေ့ကလည်း အေးအေးဆေးဆေး တွေ့တာ မဟုတ်တော့ သေသေချာချာ မမှတ်မိလိုက်တာ ရယ်ကြောင့် မှားပြီး တီးလိုက်ရင် ခံရမှာ သက်သာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပါရဲ့၊ သားနဲ့ တီးမိရင် မိုးက... မိုးက... ဟိုလေ...”

“ကဲ... ဟုတ်ပါပြီရှင်... ကျုပ်က ရှင့်ကို မမုန်းပါဘူး၊ အနာကျက်အောင်လည်း လုပ်ဦး ကိုယ်တော်၊ ရှင့်မလည်း... အုတ်ခဲခဲ့ပြီလို့ လက်ကျိုးရတာနဲ့၊ မောင်နဲ့ မှားပြီး အရိုက်ခံရတာနဲ့၊ တော်သေးတာပေါ့ ဟိုက ခါးနဲ့ ထိုးမသွားလို့”

“အာ... ခါးနဲ့ ဆိုရင်တော့ ဘယ်ရမလဲ !”

“ပြန်တီးမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား !”

“အာ... တီးလို့မှ မရတာ၊ ပြေးရမှာပေါ့...”

အဲဒီလိုနဲ့ ရိုးရိုးပဲ ဗလကြီးက ခံရဟယ်။ ပြီးတော့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ တင်ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့ရဲ့ အချိန်ကို မြှင့်ပြီး ကြိုးစားကြတာပေါ့။ ပထမဦးဆုံး သူတို့ ကြိုးစားကြတာတော့ အိမ်လိုက်ပို့တာပါပဲ။ စိုးက ထုံးစံအတိုင်း ခြောင်ပဲ ငြင်းတယ်။ မျက်ဝန်းကလေးကတော့ မာယာ နည်းနည်းသုံးတယ်။ သူ့တည်ငြိမ်မှု၊ သူ့ပါးနပ်မှုတွေနဲ့ လွတ်အောင် ရှောင်တယ်ခင်ဗျ။

အဲ... တစ်နေ့ကျတော့ စိုးက ပေစိကို သူ့အိမ်ကို လိုက်ပို့ပါလို့ ပြောရောခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့တွေအားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာ ပြောတာဆိုတော့ ပေစိဟာ နှလုံးလေထိပြီး မတ်တတ်က ပြုလဲ သေပွဲမဝင်တာ ကံကောင်းပေါ့ဗျာ။

ပေစိ လိုက်ပို့ရတာတော့ မိန်းလမ်းမကြီးထိပ်အထိပဲတဲ့။ တစ်ခါတစ်လေ အဲဒီလမ်းထိပ်က ဆိုင်မှာ အအေးတွေဘာတွေတောင် သောက်

ကြတယ်ဆိုပဲ။ ဗလကြီးလို အိမ်ရှေ့အထိတော့ ပို့ခွင့် မရသေးဘူးတဲ့။ ဒီလောက်တင်ကိုပဲ ပေစိက အမြူးလှပါပြီ။ ခြေသည်းလက်သည်းတွေဆို ခဏခဏ ညှပ်ရလွန်းတော့ လက်သည်းပန်းကုံးနားက အသားကို ညှပ်မိပြီး လက်စွယ်ငုပ်သလို ပြည်တွေဘာတွေတောင် တည်တယ်ဆိုပဲ။

နောက်ပြီးတော့ စိုးက လိုက်ပို့ဖို့ ပြောပြီး နောက်နေ့တွေမှာ ဒီကောင် (၂)နာရီလောက်ဆိုရင် အဆောင်ကို ပြန်ပြီး ရေချိုးတယ်တဲ့ခင်ဗျ။ ပထမ ဒီကောင်က ကျွန်တော်တို့ကို မပြောပါဘူး။ အဆောင်ပိုင်ရှင် အဖွားကြီးက နေခင်း ရေပြန်ချိုးမယ်ဆိုရင် သော့ကို သူ့တူမအိမ် သွားမပေးတော့ဘဲနဲ့ နတ်စင် အင်တုံထဲမှာပဲ ထားဖို့ လာပြောမှ ဒီကောင်ကိစ္စက ပေါ်တာပါ။ လိုက်ပို့လို့ ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ ဒီကောင်က ပြဿနာ တက်တာခင်ဗျ။ ဒီကောင် ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက ဒီလိုဗျာ။

အဲဒီနေ့က စိုးက သူ့ကို အိမ်အထိ လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ ဒီကောင် အံ့သြပြီး ဝမ်းသာလို့ပေါ့။

“အိမ်ရောက်ရင် သိပ်မမေးနဲ့နော်၊ စိုး ပြောထားတာတွေနဲ့ လွဲကုန်မှာစိုးလို့... စိုးကိုလည်း အရမ်း အတင့်ရဲပြီး စကားတွေ မပြောနဲ့”

“စိုးက ကိုယ့်အကြောင်း အိမ်ကို ဘာတွေများ အသိပေးထားလို့လဲ !”

“အို... ဒီလိုပဲ ပြောထားရတာပေါ့၊ စိုးကို ခဏခဏ မမေးနဲ့နော်၊ အဲဒါ သတိထား သိလား !”

“စိတ်ချပါ”

ဒီလိုနဲ့ စိုးတို့လမ်းထဲ ရောက်တော့... စိုးက ရှေ့က အိမ်ထဲကို ဝင်တယ်တဲ့။ တံခါးဝနားမှာ မယောင်မလည် လုပ်နေတဲ့ ပေစိကို စိုးအဖဲ လှမ်းခေါ်တာတဲ့။

“လာလေ... ကိုပေစိ အိမ်ထဲ ဝင်လေ... လာပါ”

“ဟ... လာပါကွ၊ မင်းကလည်း ဘာအားနာစရာ ပြုလို့လဲ... လာ... ဝင်”

အိမ်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး ဘောလုံးကျန်နယ် ဖတ်နေတဲ့ အသက်(၅၀) လောက် ရှိတဲ့ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်တာတဲ့။ စိုးက အဲဒီ လူကြီးရှေ့မှာ ခေါင်းကလေး ငုံ့ပြီး ရှိရှိသေသေ သွားတော့ ပေစိလည်း ငိုရတာပေါ့။

“ကဲ... ထိုင်ကွာ၊ အမောလေးဘာလေး ဖြေပါဦး၊ ရာသီဥတုတွေ လည်း ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်လဲ မသိပါဘူးကွာ၊ မိုးရာသီတဲ့... မိုးရွာတာ တောင် အိုက်စပ်စစ်နဲ့၊ အခုလို မရွာတော့ နေလို့တောင် မရဘူး”

“အိုဇုန်းလွှာ ပေါက်တာရယ်၊ ဖန်လုံတိမ်က အာနီသင်ရဲ့ အကျိုး တွေကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ပိုပြီးပူနွေးလာမယ်တဲ့၊ (၂၀၂၀)ခုနှစ်လောက်ကျရင် နီထက် ပိုပူမှာတဲ့ အန်ကယ်ရဲ့”

“ဟ... (၂၀၂၀)လောက်ဆိုရင်တော့ တို့က လူ့ပြည်ရှိမယ် မထင် ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီတော့မှ ပူချင်လည်း ပူပေစေတော့”

အဲဒီအချိန်မှာ... စိုးက ဘာလီဖျော်ရည်တစ်ခွက် လာချပေး သတဲ့။ ပေစိနဲ့ သူ့အဖေ လေပေးဖြောင့်နေတာကိုလည်း ကျေနပ်နေပုံပဲတဲ့။ သူ့အဖေကြီးကလည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေနဲ့ FA Cup အကြောင်း၊ ပရီးမီးယား လိဂ်အကြောင်း၊ ချန်ပီယံလိဂ် အကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးနေတော့ နဂို ကတည်းက နေရာတကာ နှစ်စပ်ပါတယ်လို့ ကြားချင်နေတဲ့ ပေစိနဲ့ အဲကို ကိုက်လို့တဲ့။ တော်တော်လေး စကားပြောပြီးသွားတော့မှ အဲဒီလူကြီးက ခဏထသွားပြီး ပြန်လာတော့ ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်နဲ့ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ တစ်ထည် ယူပြီး ပြန်လာရင်း...

“အေး... စကားတော့ ပြောလို့ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မင်းလည်း အမောပြေရောပေါ့၊ ရော... မင်းအင်္ကျီတွေ လဲလိုက်၊ ပေရေကုန်ရင် မကောင်းဘူးကွ... ရော... ရော...”

ပေစိက ဘာမှန်း မသိတော့ ဦးလေးကြီး ပေးတဲ့ လုံချည်ကြမ်းနဲ့ သူ့ style ဘောင်းဘီကို လဲတယ်။ Arrow တံဆိပ် T ရှပ်နဲ့ စွပ်ကျယ်ကို လဲတယ်... လဲရင်းက ဘာကြောင့် အင်္ကျီတွေ သူ့ကို လဲခိုင်းတာလဲ ဆိုတာ

စဉ်းစားလို့ မရဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့... ဘောင်းဘီလဲပြီးတော့ အင်္ကျီလဲဖို့ကိုတော့ ငြင်းတယ်ခင်ဗျ။

“အင်္ကျီကတော့ ထားလိုက်ပါတော့ အန်ကယ်ရာ၊ ရပါတယ်”
“ဟာ... ဘယ်က ရရမှာတုန်းကွ၊ လဲလိုက်ပါကွာ... မင်းအင်္ကျီ က တော်တော် ကောင်းနေသေးတာပဲဟာ၊ ဘယ်ရမလဲ ! လဲ... လဲ... လဲလိုက်...”

ဒါနဲ့ ပေစိလည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လဲလိုက်ရတယ်တဲ့။ အင်္ကျီတွေ လဲပြီးသွားတော့မှ ဦးလေးကြီးက သူ့ကို အိမ်ရှေ့ပြန်ခေါ်သွားပြီး ပစ္စည်းတွေ ပေးတယ်တဲ့။ ပေးတဲ့ပစ္စည်းတွေက ပေါက်တူးရယ်၊ ဂေါ်ပြား ရယ်၊ ပဲကွတ်ရယ်၊ ကားတာယာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ရေပုံးတစ်ပုံးရယ် ပေးတာတဲ့ ခင်ဗျ။ ပေစိလည်း ကြောင်နေတာပေါ့။

“အန်ကယ်(လ်) ဒါတွေက...”
“အေးကွာ... ငါလည်း စုံအောင်တော့ ငှားထားတာပဲ၊ ပထမ ရေနဲ့ဗွက်တွေကို ပုံးနဲ့ အရင်ခပ်ပြီး မြောင်းအစပ်မှာ ပုံကွာ၊ ရေနဲ့ဗွက် ကုန်တော့မှ... မြောင်းဘေးနံရံတွေကို ငန်းပြားနဲ့ ဖဲ့ချပေါ့၊ အနက်တ လေးပေတွေဘာတွေ အတိအကျ လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ဘယ်သူမှလည်း လာတိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရေမြောင်းဆည်ထားတယ်၊ ဘေးနည်းနည်း ဘူးထားတယ်ဆို ပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ... ဆင်းဆင်း...”

“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်(လ်)၊ ကျွန်တော့်ကို စိုးသိရိမောင်က ဒါတွေ ပြောမထား...”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူက အသေးစိတ် သိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ခေါ်မယ် ပြောနေတာ ၃-၄ ရက် ရှိနေပြီ၊ သိပ်မကြာပါဘူးကွာ၊ ကဲ... ဆင်းဆင်း သတိတော့ထားဆင်းပေါ့၊ ရေက ညစ်နေတော့ အောက်မှာ ဘာမှီမှန်းတ မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

ဒါနဲ့ ပေစိလည်း ဘာမှ ငြင်းမရ ရှင်းမရတော့ဘဲ မြောင်းထဲ ရောက်ရောပေါ့ခင်ဗျ။ ရွှံ့တွေဗွက်တွေ ဆည်ရင်း ပေစိက ဒေါသထွက်ပြီး

စိုးကို မေးရင်းဆိုတော့ ဦးလေးကြီးက ဒေါသထွက်ပြီး ဟောက်ရောတဲ့...။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ခဏခဏ မိစိုးကို မေးမေးနေရတာလဲ ! ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရင် ပြီးရောပေါ့ကွ၊ ဟေ့ကောင်... အဲဒီနံးတွေ ကို ပြောင်အောင် ခြစ်ပြီး အသေချာ လုပ်ကွာ၊ ပြီးရင် တံတားကို ထောင်ပြီး တံတားအောက်က နံးကို ပိုသတိထားပြီး ပြောင်အောင် ခပ်ထုတ်ဟေ့၊ တံတားအောက်က လှန်ဖို့ သိပ်လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒီမှာ အန်ကယ်(လ်)၊ ကျွန်တော်က ဒါမျိုးလုပ်စားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ... စိုးက...”

“ဟ... လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ကွ၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒါလုပ်မစား ဘူး၊ ဟိုဟာ လုပ်မစားဘူးနဲ့ နေလို့ရမလားကွ၊ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ လုပ်ရင် ဘာပဲလုပ်လုပ် ဂုဏ်ရှိတာပဲ၊ တံတားကိုသာ ဂရုစိုက်ကွာ...”

အန်ကယ်(လ်)ကြီးက ပြောဆိုပြီး ဝင်သွားရောတဲ့ဗျာ။ ပေစိခမျာ အဖော်ကလည်း မပါ။ နေပူကြီးထဲမှာ နံစော်နေတဲ့ မြောင်းထဲက ညစ်ပတ် နံစော်နေတဲ့ ဗွက်တွေထဲမှာဆိုတော့... မျက်ရည်တောင် ဝဲမိတာတဲ့။ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါတယ် ကိုယ့်လူရယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ သူ့ကို စိုးက ပညာပေးသွားပြီဆိုတာ မသိသေးဘူးတဲ့။ စိုးက ပညာစမ်းနေတာပဲ၊ ဒီအန်ကယ်(လ်)ကြီးကိုလည်း စိုးရဲ့အဖေပဲလို့ ထင်နေတုန်းတဲ့။ ဒီတော့ ကြိုးစားပြီး လုပ်ပြတာပဲတဲ့။

အမှန်က စိုးတို့အိမ်က သူ အခု မြောင်းပေါက်နေရတဲ့အိမ်နဲ့ ဖင်ချင်းပေါက် ဟိုဘက်လမ်းမက အိမ်ပါ။ ဟိုဘက်အိမ် ဒီဘက်အိမ်က ခြံစည်းရိုးမှာ တံခါးပေါက်လေးတစ်ခု လုပ်ထားပြီး သူက ဖြတ်ဝင်ချင်လည်း ဝင်၊ ကိုယ်က ဝင်ချင်လည်း ဝင်ပေါ့လေ...။ အခု ပေစိကို ဒီအိမ်ထဲ ခေါ်လာ၊ ဘာလီရေတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်ထားခဲ့ပြီး စိုးက ဟိုဘက်က သူ့အိမ် အစစ်ဆီကို ကူးသွားပြီပေါ့။

စိုးက အဲဒီအိမ်က အန်ကယ်ကြီးက သူ့အိမ်ရှေ့ ရေမြောင်းဖော်ချင် လို့ ညည်းတော့... စိုးက သူ့မှာ မြောင်းပေါက်တဲ့ လူကြမ်းရှိတယ်၊ ခေါ်

လာခဲ့မယ်ဆိုပြီး နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက်သွားတာတဲ့ ခင်ဗျာ။

အဲဒါကို ဗလကြီးလိုပဲ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကြိုးစားလုပ်ပြီးသွားတော့ အန်ကယ်(လ်)ကြီးက အိမ်နောက်ဘေး အိမ်သာဘေးက မြက်ပင်တွေနဲ့ ပိန်းပန်းပင်တွေတောင် အပိုရှင်းခိုင်းလိုက်သေးသတဲ့။ ပေစိကတော့ လာ ထားပေါ့လေ။

အားလုံးပြီးတော့ ပေစိက ရေချိုးခွင့် တောင်းတယ်။ အန်ကယ်(လ်) ကြီးက ချိုးခွင့်ပေးပါတယ်။ ရေချိုးနေတုန်းကို အန်ကယ်(လ်)ကြီးက မြောင်း ပေါက်တဲ့ကြေးကို ပြောတာတဲ့။

“လူများဆိုရင်တော့ ရှစ်ရာတစ်ထောင် အများဆုံးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေ မယ့် မင်းက မိမိုး ခေါ်လာတာဆိုတော့ ပြောပါ၊ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ”

“နေပါစေ အန်ကယ်(လ်)၊ ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးသွား တယ်လို့ပဲ စိုးကို ပြောပေးပါ”

ပေစိကို ဘယ်လိုမှ ပိုက်ဆံပေးလို့ မရတော့ အန်ကယ်(လ်)ကြီးက ပုန်းရည်ကြီး အထုတ်ကြီးတစ်ထုတ် လက်ဆောင်ပေးလိုက်သတဲ့။ တစ်နေ့ ခင်းလုံး ပုန်းရေကြီးရောင် မြောင်းထဲမှာ နေခဲ့ရတဲ့ ပေစိက စိတ်နာနာနဲ့ အဲဒီပုန်းရည်ကြီးထုတ်တွေကို ရေမြောင်းထဲ လွှင့်ပစ်ခဲ့တယ်တဲ့။

နောက်ဆုံး လုံးလုံးကြီးကို ပညာစစ်စစ် ပေးသွားမှန်း သိတော့ ပေစိက ကျွန်တော့်ကို ဆဲတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုယ့်လူရယ်၊ သူတို့အဆိုအရ ကျွန်တော်က စိုးကို အဲဒီအကြံ ပေးတာတဲ့။ အေးလေ... ကျွန်တော်နဲ့စိုးနဲ့က သူတို့ မပါဘဲ တစ်ခါတစ်လေ နှစ်ယောက်ထဲ လက်ပတ် ရည်ဆိုင်တို့၊ ကျောင်းဝန်းထဲက ခုံတန်းမှာတို့ ထိုင်တတ်လေ့ ရှိတာကို...။

ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်က ရှင်းမနေတော့ပါဘူး။ ဟုတ်မှ မဟုတ်တဲ့ ဟာကို...။ အားလုံးကို သိသွားတော့ မျက်ဝန်းကလေးက ဒီကိစ္စကို ပေစိနဲ့ ရှင်းပြသင့်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလောက် မရွံ့နဲ့တဲ့။ ကျွန်တော် က ရွံ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မဟုတ်လို့ မရှင်းတာကိုမှ ရွံ့တယ် ထင်ရင်လည်း ရွံ့တယ်ပေါ့ခင်ဗျာ... မဟုတ်ဘူးလား ကိုယ့်လူရယ်။

အဲ... နောက်ဆုံး အိမ်ပြေး ချောက်ကျတဲ့ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကို ပါတာ။ ဖြစ်တာက မျက်ဝန်းကလေးတို့အမျိုး လုပ်တဲ့ အလှူ တစ်ခုမှာ ဖြစ်တာ။ ဒီကိစ္စကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပါတာဆိုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို စနစ်တကျကို သိတယ်ဗျာ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို ဗျ...။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ထိုင်နေကျ ကန်တင်းကို အရောက် နောက် ကျတယ်။ နောက်ကျတာကလည်း ဇာတ်လမ်းကလေးနဲ့ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် နဲ့ Pratical Table တစ်ခုတည်း ကျတဲ့ ကောင်မလေးက Pratical လုပ်နေ တုန်းကို ခေါင်းမူးတယ်... မူးတယ်... လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော်က သွား အမေးမှာ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ကျွန်တော့်ပခုံးကို ကိုင်ပြီး အန်ချပါလေ ရော ကိုယ့်လူရေ...။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ ! ဒါမျိုးက စိတ်ဆိုးလို့ရတဲ့ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာကိုး။ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးကို တက္ကသိုလ် ဆေးရုံမှို့ ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်ရေခိုးချိုးပြီး အကျီတွေဘာတွေ လဲပေါ့လေ။ ပထမတော့ ကျောင်းကို ပြန်မလာတော့ဘဲ နေဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့်... ကိုယ့် အုပ်စုနဲ့ကိုယ် ဖေးလားဝါးလား လုပ်ချင်တာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ သူတို့က ထဖို့ ပိုက်ဆံတောင် ရှင်းနေပြီခင်ဗျ။

“ငါ့ကို အဲဒီလိုတော့ မစကြနဲ့လေဟာ၊ ငါလည်း ရောက်ရော နင်တို့ ကလည်း ထရောဆိုတော့...”

“ဘဲဥက နောက်ကျနေတာကိုး”

ကျွန်တော်က နောက်ကျရတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြတော့ သူတို့ ရယ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ စိုးက ပြောတယ်။ “ဒါဆို... ပြည့်ရဲ့အလှူကို လိုက်သွားလေ”... တဲ့။ ကျွန်တော် ဘာမှန်းမသိလို့ ပြည့်ကို လှမ်းကြည့် တော့... ပြည့်က ပြုံးရင်းနဲ့...

“ဟုတ်တယ်... ဒီနေ့ (.....) ဘုရားနားက ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်မှာ ဦးလေးက အလှူရှိတယ်၊ အဲဒီကို သွားမလို့ အိမ်ပြေးကို ခေါ်နေတာ”

“အားလုံး လိုက်ကြမှာလား ! ”

“မဟုတ်ဘူး... ဒီကောင်တွေက မအားဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ အိမ်ပြေးကို ခေါ်တာ၊ ကိုဝေခိုး အားရင် လိုက်ခဲ့ပါလား ! ”

အိမ်ပြေးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်တယ်။ သူ ကြည့်ပုံ က ကျွန်တော့်ကို လိုက်စေချင်လား မလိုက်စေချင်လားဆိုတာ ကျွန်တော် မကွဲပြားဘူးခင်ဗျ။ ဥပမာ မျက်စိလေးတစ်ချက်လောက် မှိတ်ပြရင်တို ကျွန်တော် သဘောပေါက်နေပြီ။ အခုတော့ ဘာမှ မထူးခြားတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်လို့ သဘောတူပြီး စိုးကို ခေါ်ပါသေးတယ်။

“ဒီနေ့တော့ စိုး မအားဘူး ငဘဲဥရဲ့၊ ပေစီနဲ့ TOFEL သင်တန်း တက်ဖို့ကိစ္စ သွားဆွေးနွေးမလို့... မလိုက်တော့ဘူး”

ကျွန်တော့်ကောင်တွေ တယ်ဟုတ်နေပါလားလို့ ကျွန်တော်တောင် တွေးမိသေးတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ငါက ဘယ်လိုတုန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မေးမိပါတယ်။ ကျွန်တော်က မျက်ဝန်းကလေးကို ချစ်နေတာလေ။ မျက် ဝန်းကလေးနဲ့ အိမ်ပြေး ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ !

တကယ် မဟုတ်သေးမှန်း သိနေတော့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်အတုန်လှုပ် ကြီးလည်း မဖြစ်မိပါဘူး။ HIV ပိုးလိုပေါ့ဗျာ။ ကြောက်စရာ ကောင်းမှန်း သိပေမယ့် မဖြစ်သေးတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲပေါ့။

အလှူလုပ်မယ့် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားကြတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် လုံး အိမ်ပြေးကချည်းပဲ ဦးဆောင်နေတယ်။ သူ့ကိစ္စချည်းပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်က အလိုက်အထိုက် နေပေးရုံပဲ။ သူက “ကားငှားမယ်” လို့ ဆုံးဖြတ်တော့ မျက်ဝန်းကလေးက “လိုင်းကားနဲ့ပဲ သွားမယ်” ဆိုတာ တစ်ခုပဲ ကွဲပါတယ်။ ကျန်တာတွေက သူ့သဘော ဆိုပါတော့။ မျက်ဝန်း ကလေးကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။

ကားပေါ် ရောက်တော့ ထင်မှတ်မထားတဲ့ အဖြစ်ကလေး တစ်ခုနဲ့ တိုးသေးတယ်။ ရယ်စရာလို့ပဲ သဘောထားရင်လည်း ရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လေးနက်တယ်လို့ သဘောထားရင်လည်း ရပါတယ်။

၁၁၁

ကားပေါ်မှာ သုံးယောက်၊ မတ်တတ်ရပ်ကြတော့ မျက်ဝန်းလေးက အလယ်ကပါ။ အိမ်ပြေးကတော့ သူ့ဘဝရှေ့ရေအတွက် သူ့စိစဉ်ထားတာတွေကို ပြောလိုက်တာ စုံနေတာပဲ။ တောင်ငူက ခြံတွေနဲ့လယ်ကို ရောင်းပြီး Mini-market ကလေးတစ်ခု ဖွင့်ချင်တာတို့၊ စင်္ကာပူက သူ့ဦးလေးရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ ဟိုက ပစ္စည်းတွေ ဒီကိုတင်၊ ဒီက ပစ္စည်းတွေ ဟိုကိုပို့ လုပ်မှာတို့၊ Audio ပိုင်းဆိုင်ရာ စက်ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ တင်ပြီး သီးသန့် အရောင်းပြခန်း လုပ်နေတာတို့ တော်တော် စုံပါတယ်။ မျက်ဝန်းကလေးကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ သိချင်တာလေးတွေ ပြန်မေးပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ နံဘေးကနေ ငိုက်ရင်း အဆောင်မှာ အိပ်မနေဘဲ ထွက်လာ ခဲ့မိတာကို နောင်တရနေတယ်။ နို့မို့ဆို ခုချိန် ကုတင်ပေါ်မှာ ငိမ်ပဲ၊ ဒီမှာက မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေရတာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ရပ်နေတဲ့ ရွှေခုံက လူတစ်ယောက် ထပါတယ်။

“ပြည့်... ထိုင်လေ...” လို့ အိမ်ပြေးက ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အိပ်မက်တွေကို ဆက်ပြောနေတာပေါ့လေ။ အဲဒီမှာ မျက်ဝန်းကလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောတာ မဟုတ်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ညည်းတယ်။

“ကြက်သွန်ကြော်တွေကို ငဲပြာရည်ချက် ရလို့ ချပြီးမှ အပေါ်က ဖြူးလို့ မှာထားခဲ့တာ... သတိမှ ရရဲ့လား မသိဘူး”

ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုတော့ ဘာလိုက်ပြောရမှန်း မသိဘူးပေါ့။

“ပြည့်က သေသေချာချာ မှာခဲ့ရဲ့လား ! ”

“မှာတော့ မှာခဲ့တာပဲ၊ ထမင်းကျွေးတာဆိုတော့ မှာတာတွေက အရမ်းများ၊ လုပ်ရတာတွေက အရမ်းများပြီး ရှုပ်နေတာဆိုတော့ သတိရချင်မှရမှာ...”

“အလှူမှာ ထမင်းကျွေးတာ သိပ်ကရိကထ များတာ ပြည့်ရဲ့၊ Ready Made ကျွေးတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဥပမာ ဒံပေါက်တို့ဘာတို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုဝေမိုး၊ ဒါပေမယ့် ဦးလေးက မရဘူး၊ သူ့အခုလို လူတွေ ချက်ကြပြုတ်ကြ အော်ကြဟစ်ကြ ပြောကြဆိုကြ ရယ်ကြ မောကြနဲ့ ဆူညံနေမှ ကြိုက်တာ၊ ဒါမျိုးမှ အလှူတဲ့၊ ကုသိုလ် အတူရတာတုံး ဝယ်ကျွေးရင် ပျင်းစရာကြီးတဲ့”

ဟားတော့ ဟားရတယ် ကိုယ့်လူရေ... တစ်လျှောက်လုံး company တွေ၊ နိုင်ငံခြားတွေ၊ sponsor တွေ၊ Mini-mart တွေ လုပ်နေတဲ့ အိမ်ပြေးနဲ့ စကားလက်ဆုံ မကျဘဲ အလှူကိစ္စကို ဝင်မေးတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သွားလက်ဆုံကျတာကိုပါ။ အိမ်ပြေးက သူ့ရှေ့ရေ ဘဝစီမံကိန်းကြီးကို သွားရည်ကျအောင်/ပြောနေပေမယ့် မျက်ဝန်းကလေးစိတ်က သူ့အလှူမှာ ပဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတာကိုး။ ဟိုကောင်ရဲ့ Mini-mart ဟာ အပီရပ်သွားတာပေါ့။ ဟားရတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ သူတို့ အခု လုပ်နေတာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတတ်တယ်ဆိုတာ ဒီကောင် မသိဘူး။ ခဏ ကြာတော့ မျက်ဝန်းကလေးရဲ့ ဘေးက ထိုင်နေတဲ့ အဒေါ်ကြီးက ထပြန် ရော...။

မျက်ဝန်းကလေးက ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို တိုးပြီး နေရာရွှေ့သွားတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ထိုင်ခဲ့နေရာကြီး ကျန်ခဲ့ရော။ ကျွန်တော်က ဝင်မထိုင်ပါ။ ဟိုကောင် ထိုင်ပေစေပေါ့လေ။ ဒီကောင်က လည်း ဝင်မထိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မခန့်မှန်းတတ်ဘူး။ အခွင့်အရေး မယူတတ်ဘူးလို့ သူ့ကို မျက်ဝန်းလေးက ထင်စေချင်တာလား မသိဘူး ကိုယ့်လူရေ။ မျက်ဝန်းလေးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မောကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် “ဘယ်သူရေ... ထိုင်” လို့ သူကလည်း မပြောဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ပေစီလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငဲကြည့်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းထိုင် ငါထိုင် မပြောဖြစ်ကြဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို တွန်းပြီး လူတစ်ယောက်က ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ မျက်ဝန်းကလေးခမျာတော့တောင်ကို ကပ်ပြီး ပြားနေတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ထဲမှာ အခုမှ

ပေါ့ပါးသွားတယ်။ ပြဿနာကြီးတစ်ခုကနေ လွတ်မြောက်သွားသလိုမျိုးပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မထိုင်ဖြစ်တာလဲဆိုတာကို အပျင်းပြေ သွားစဉ်းစားမိသွားတယ်။ ကျွန်တော်သာ တစ်ယောက်တည်း (ဒါမှမဟုတ်)နံဘေးက လူဟာ အိမ်ပြေးကလွဲလို့ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ဆိုရင် ဝင်ထိုင်မိမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် အိမ်ပြေးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စကားလုံးနဲ့ ဖော်ပြလို့ မရတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခု၊ ခံစားမှုတစ်ခုကို မျက်ဝန်းလေးရှေ့မှာ အသံတိတ် အားပြိုင်မိတာပဲ ဆိုတာ ရိပ်မိသွားတယ်။ အင်း... ဒီကိစ္စဟာ အပျင်းပြေ စဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

ဒါနဲ့ အလှူရောက်ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ တရားနာတာက ပြီးကုန်းပါပြီ။ တရားနာပြီး အမျှတွေ သာဓုတွေ ခေါ်ပြီးတာနဲ့ အလုပ်က ရှုပ်ကြတော့တာပဲ။ လူများစွာဟာ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကြုံနေတဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စပေါင်းများစွာကို ဝင်လုပ်ကြရတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်ဆို ပျဉ်းကတိုး ထမင်းစားပွဲခုံအဝိုင်းကြီး လေးခုလောက် သယ်ပေးရတာနဲ့ မိသွားတယ်။ လူကို အိစလံဝေရောပဲ။ ပြီးတော့ လိုက်ပွဲတွေ၊ လှမ်းတောင်းတာတွေ၊ ရှေ့မှာ လိုအပ်တာတွေကို လုပ်ပေးရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ချင်းလည်း စကားမပြောဖြစ်ကြဘူး။ ခဏနေတော့ မျက်ဝန်းကလေး ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်ကို ပြောတယ်။

“ဘုန်းကြီးဝိုင်းတွေကို အချို့ပွဲ ချပေးပါ။ ပြည့် ပြင်ပေးမယ်၊ ပြည့်ကလည်နည်းနည်းဟိုက်တဲ့အင်္ကျီ ဖြစ်နေလို့”

“ရတယ်လေ”

ခဏကြာတော့ ဆန္ဒင်းမကင်းတို့၊ ကျောက်ကျောတို့၊ လက်ဖက်ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်၊ ကိတ်မုန့်၊ သစ်သီးအစုံ စတဲ့ အချို့ပွဲတွေ ချပေးရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးဇင်းတွေကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ အချို့ပွဲ ချပေးနေတာက ဒီအလှူရှင် မျက်ဝန်းကလေးတို့ ဦးလေးတဲ့။ မျက်ဝန်းကလေးက မိတ်ဆက်ပေးတာနဲ့ သိရတယ်။ ဦးဇင်းတွေ အချို့ပွဲ ဘုဉ်းပေးနေတုန်း အဲဒီဦးလေးနဲ့ ခဏရပ်ပြီး စကားပြောတုန်း အိမ်ပြေးကို တစ်ချက် တွေ့

လိုက်ရတယ်။ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလေးနဲ့ ဖြစ်နေပြီခင်ဗျ။ လက်ထဲမှာလည်း ထမင်းမွှေတဲ့ ရောမ ယောင်းမကြီးနဲ့၊ နောက်တစ်ခါ တွေ့တာက ခွဲခြမ်းထင်းကြီးတွေ သယ်လို့ရယ်။ အပေါ်က ပရိသတ် စားပွဲက စနေပြီလေ။

“ငါက ဒီလို လှူချင်နေတာ ကြာပြီကွ၊ အခုမှ အထမြောက်တာ”

“ဝမ်းသာပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ကူညီရတာကိုက ဝမ်းသာနေတာ”

ကျွန်တော်က သိပ်လည်း မမြောက်လွန်းတဲ့၊ သူ့သမ္ဘာစိတ်ကိုလည်း မထိခိုက်စေတဲ့ စကားမျိုးနဲ့ နောက်က လိုက်ပြောပေးနေရတယ်။ စကားပြောနေတုန်း အဲဒီဦးလေးကြီးက သူ့နာရီကို မြှောက်ကြည့်ရင်း...

“ကဲ... မင်း ဦးဇင်းတွေ လိုအပ်တာ ကြည့်၊ ဝတ်ဖြည့်ကွာ၊ ငါ ပလ္လင်သွားပင့်ဦးမယ်”

“ပလ္လင် ! ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဆရာတော့် တရားဟောပလ္လင်ကို ရွှေပိန်းပြန်ချပေးထားတာ၊ အဲဒါ သွားသယ်မလို့၊ ငါ စိတ်ချမယ်နော် ဧဟုကောင်”

“စိတ်ချ... ဦးလေး၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

အဲဒီစကားတွေကို ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီဦးလေးနှစ်ယောက် ကျောင်းလှေကားကို ဆင်းရင်းနဲ့ ပြောလာတာပါ။ လှေကားအောက် ရောက်တော့ ထမင်းလိုက်ပွဲ ဇလုံကြီးတွေ ထည့်တာ သယ်တာကို ညွှန်ကြားနေတဲ့ အိမ်ပြေးနဲ့ သွားတွေ့တယ်။ ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းရယ်ပြတော့ ဦးလေးကြီးက တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်ရင်းက...

“ကဲ... မောင်ရင်၊ ဦးဇင်းတွေကိစ္စ စိတ်ချမယ်နော်၊ ဟိုမောင်ရင် အားတယ် မဟုတ်လား၊ လာ... အန်ကယ်(လ်)နဲ့ လိုက်ခဲ့ကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့... အားပါတယ်”

အိမ်ပြေးက ဦးလေးကြီးနောက်ကို လိုက်သွားရင်း ကျွန်တော်တို့ တစ်ချက်ကြည့်သွားတယ်။ သူ့ကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲလို့တောင် ကျွန်တော် ထင်လိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မှတ်မှတ်သားသားကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ကိုယ့်လူရယ်။ ဦးလေးကြီး မောင်းထွက်သွားတဲ့ HiAce

အဖြူရောင် ပေါင်မုန့်ကားလေးကိုတောင် ငေးကြည့်နေမိသေးတယ်။ ကျန်
တာ ဆက်ဖြစ်တာကိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောမှ သိတာပါ။

မျက်ဝန်းလေးရဲ့ ဦးလေးက အိမ်ပြေးကို အခု သွားယူနေတဲ့
တရားဟောပလ္လင်အကြောင်းကို ရှင်းပြတယ်ဆိုပဲ။

“ဒီပလ္လင်က ထူးခြားတယ် မောင်ရင်၊ သစ်ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ သစ်
ကုန်သည်တွေကတောင်မှ ဒီပလ္လင်ကို ထုထားတဲ့အသားဟာ ဘာသစ်သား
ပါလို့ မပြောနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးကို မေးတော့
ဆရာတော်ကြီးက ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နေတယ်၊ ဘာမှ မမိန့်ဘူး၊ နောက်ဆုံး
မေးလွန်းမက မေးလွန်းတော့မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီလိုမိန့်သတဲ့..”

ဦးလေးကြီးက ကားကို ဂီယာချိန်း၊ သူ့မျက်မှန်ကို နေသားတကျ
ဖြစ်အောင် အသေအချာ ချိန်ပြီး ကားကို ဆက်မောင်းရင်းက ဆက်ပြော
တယ်။

“အဲဒီနေ့ ညက အချိန်မတော် (၂)နာရီနဲ့ (၃)နာရီကြား မိုးက
လုံလုံခြုံခြုံ အိပ်နေရတဲ့ ကျောင်းအခန်းထဲကတောင်မှ အသည်းတုန်အုတ်နဲ့
ဖြစ်လောက်အောင်ကို ရွာတာတဲ့ မောင်ရင်ရဲ့ လေကလည်း ကြမ်း၊ မိုးက
လည်း ပြင်းလွန်း၊ လျှပ်စီးတွေကလည်း ဝင်းလွန်းလင်းလွန်းပြီး မိုးကြိုးတွေက
လည်း ပစ်လိုက်တာ ဒရစပ်တဲ့ကွယ်၊ ဒါနဲ့ ကျောင်းမှာ အတူ သီတင်းသုံးတဲ့
ဦးဇင်း(၃)ပါးရယ်၊ ကိုရင်(၂)ပါးရယ်၊ ကျောင်းသားလေး (၃)ပါးရယ်၊
ကပ္ပိယကြီးရယ်ဟာ ကြောက်လွန်းလို့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် မနေနိုင်ဘဲ
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး အခန်းထဲ တိုးဝင်ပြီး... ကယ်ပါဦးဘုရား၊
ကြောက်လွန်းလို့ပါ ဘုရားနဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင် ကြောက်လန့်နေကြရောတဲ့”

ဦးလေးကြီးက စကားကို ခဏရပ်ပြီး ရှေ့က ဝါးလုံးတွေ တင်ထား
တဲ့ လှည်းနဲ့ စက်ဘီးသမားနှစ်ယောက်ကို သတိနဲ့ ရှောင်ပါတယ်။ အစတုန်း
က ပြည့်ကုပ် သတိရနေတဲ့ ပြည့်အနားမှာ ပြည့်ရှေ့မှာပဲ အလျှံက အလုပ်
တွေကို ကျုံးလုပ်ပြချင်နေလို့ သိပ်စိတ်မဝင်စားတဲ့ အိမ်ပြေးတောင် စိတ်ဝင်
စားလာတယ်။

“ဒီတော့မှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက ငါကပါ ထပ်ကြောက်ပြ
နေရင် ငါ့ကို မှီခိုနေရတဲ့သူတွေ ဘယ်နေရာနေရပါတော့မလဲ ! ကဲ...
ဝါသဝရဲ့၊ ကြောက်ခြင်းဆိုသော ကိလေသာ ကုန်ခန်းတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှေ့
မှာ တရားယူကြစို့တဲ့... လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမပြီး တပည့်တွေနဲ့အတူ
ဘုရားရှိခိုးပြီး တရားထိုင်တော့မှ ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်းတဲ့ မိုးကြိုးဟာ
တိတ်သွားသတဲ့”

“အချိန်တန်လို့ မိုးစဲသွားတာ မဟုတ်ဘူးလား ! ဦးလေးရဲ့”

“မင်းတို့ ခက်တာပဲ၊ မိုးက စဲသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ တိတ်သွားတာ၊
အပြင်းအထန် ရွာနေရာက တိခန့်ကို တိတ်သွားတာ၊ အဲဒါတင် မကသေး
ဘူး၊ ဒီထက် စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့ ခေတ်လူငယ်တွေ
ဒါမျိုးကို လိုက်မမှီပါဘူးကွယ်၊ ဆုံးအောင်သာ နားထောင်စမ်းပါ၊ နောက်
ကိစ္စတွေကျရင် ပိုတောင် ဆိုးဦးမှာ၊ ဒီပလ္လင်ရဲ့တန်ခိုးကို ပြောပြနေရတာက
မင်းနဲ့ငါက ဒီပလ္လင်ကို သယ်ကြရမှာဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်း
တွေဘာတွေ ရှိနေမှာစိုးလို့ မောင်ရင်ရဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

“အေး... ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မုန်တိုင်းကြီး စဲတော့မှပဲ
အားလုံးလည်း အသီးသီး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ကျိန်းသူကျိန်း၊ အိပ်သူက
အိပ်ကြတော့ အင်မတန် မွေးတဲ့ မွေးရနံ့ကို အားလုံး ရကြသတဲ့၊ အာရုံစိုက်
လေ ပိုမွေးလေမို့ အာရုံစိုက်ရင်းက နဂိုကြောက်စိတ် ပေါ်လာပြီး ဆရာ
တော်ထံ ပြေးကြပြန်ရောပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“ဒီတော့ ဆရာတော်ဘုရားက ကိုင်း... မွေးရနံ့ကြောင့် ပြေးလာ
ကြပြန်တာ မဟုတ်လား၊ မကြောက်ကြနဲ့တော့ကွယ်၊ မွေးရနံ့ဆိုတာ ကောင်း
မြတ်တဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ ဒီတော့ ငါတို့အားလုံး ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်ကို ရွတ်ဆို
ပြီး အမျှပေးဝေကြစို့... ဆိုပြီး အမျှပေးတော့ မွေးရနံ့ဟာ အနီးအနားမှာ
တည်ပြီး ပက်ဖြန်းနေသလိုကို မွေးလာတာတဲ့ကွယ်”

“ထူးဆန်းတယ်နော် ဦးလေး... ဒါနဲ့ ဒီပလ္လင်က...”

“မလောနဲ့ မောင်ရင်ရဲ့ ဒီလိုနဲ့ မိုးသောက်တော့မှ အမွှေးနံ့လည်း ပျောက်ကွယ်သွားသတဲ့၊ ဒါနဲ့ အာရုဏ်ဘုဉ်း မပေးမီ ဆရာတော်ဘုရားက ပြုနေကျအတိုင်း ကျောင်းဝင်းထဲမှာ တည်ထားတဲ့ ထုံးဖြူစေတီကလေးကို တံမြက်စည်းလှည်း၊ ဝတ်ပြုဖို့ ဆင်းတော့ ညက လေကြီးမိုးကြီးကြောင့် အမှိုက်သစ်ရွက် များမှာပဲ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မနိုင် ဆိုပြီး ကျောင်းသား နှစ်ယောက်နဲ့ ဆင်းသတဲ့၊ ဆင်းလို့ မြေပေါ် ရောက်တော့ မြေကြီးဟာ တစ်စုံတစ်ရာ မိုးရွာထားတာ မရှိဘဲ ပကတိ ပုံမှန်မြေပြင် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့၊ ကျောင်းဝန်းကျောင်းပြင် ဘယ်နေရာမှာမှ မိုးရွာထားတဲ့ လက္ခဏာကို မတွေ့ရဘူးတဲ့၊ ကိုင်း... ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ မောင်ရင်”

“အမှန်ဆိုရင်တော့... ပြောမပြတတ်အောင်၊ မှတ်ချက် ပေးမရ အောင် ဆန်းတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ မိုးကြီးလေကြီး ကျတာလည်း ဆရာတော် ဘုရား တစ်ပါးတည်း သိတာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်ကျောင်းလုံးက လူတွေ တွေ့ကြသိကြတာပဲ၊ နောက်ပြီး မွေးရနံ့ကိုလည်း ရကြတာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ မောင်ရင်ရဲ့၊ အဲဒါကို ပြောနေတာ”

ဦးလေးကြီးက အိမ်ပြေး မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ၊ အဖြေမရအောင် ထူးဆန်းနေတာကို ကျေနပ်နေပုံ ရပါတယ်။

“ကိုင်း... တိုတိုပြောကြစို့ကွာ၊ ထုံးစေတီလေးထဲ ရောက်တော့ ငါတို့ အခု သွားပင့်မယ့် ပလ္လင်ကို တွေ့တာပဲ၊ ပလ္လင်က စနေထောင့်ဘက် မှာ အပ်ကျမတ်ကျ လူတစ်ယောက် ချထားသလို စံနေသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဆရာ တော်တို့လည်း ပလ္လင်တော်ကို ရှိခိုးကြတာပဲတဲ့၊ ကျောင်းပေါ် ပင့်တော့ မမရဘူးတဲ့၊ ခက်ကြပြီပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရွာထဲကို ပြေးအကြောင်းကြားပြီး ခေါ် တော့ လူတွေ လိုက်လာကြပြီး ညက မိုးကြီးရွာသံ ကြားရပုံ၊ မွေးရနံ့တွေကို ရပုံကို ဆရာတော်ကို လျှောက်ကြသတဲ့၊ ဒီတော့ ဆရာတော်က ဒီပလ္လင်ရဲ့ တန်ခိုးပဲဆိုတော့ ရှိခိုးကြပေါ့လေ၊ နောက်ဆုံး ရွာသားတွေ ဝိုင်းမတော့ လည်း မကြဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ ရွာထဲက ရွာသူရွာသားတွေက သစ္စာအဓိဌာန်

အမျိုးမျိုးနဲ့ မကြတာ မရဘဲ အောင်စည်ဆိုတဲ့ ဆယ့်တစ်နှစ်သားတလေး မတော့မှ ကြွလာသတဲ့၊ အောင်စည် တစ်ယောက်တည်း အဲဒီလောက် ကြီးတဲ့ ပလ္လင်ကြီးကို မပြီး ကျောင်းပေါ် တက်ပြီး ဆရာတော် မိန့်တဲ့နေရာ ချတော့ ချမရပြန်ဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဆရာတော်က သင့်ရာမှာ စံတော်မူပါဆိုပြီး အောင်စည်ကို နေရာပေါင်းစုံ လျှောက်ခိုင်းတော့ ကျောင်းမှာ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုရားဆင်းတုတော်ရဲ့ ညာဘက်မှာကျမှ ချလို့ ရတော့သတဲ့...”

“တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ၊ ကျွန်တော်တောင် ဖူးချင်လာပြီ”

“ဖူးရမှာပေါ့ကွာ၊ ဟိုရောက်ရင် မင်းနဲ့ငါပဲ သယ်ရမှာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ပလ္လင်က သစ်သားမှာ ဘာရွှေမှ ချမထားဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားက ရွာထဲက... ရွှေပိန်းချတဲ့လူကို ခေါ်ပြီး ရွှေပိန်းချတယ်၊ နောက်နေ့ မနက် လင်းတော့... ချထားတဲ့ရွှေ လုံးလုံးမရှိဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ တွေ့ရသတဲ့၊ ပလ္လင် ရဲ့ ညာဘက်က ကနုတ်ချွန်ကလေးတစ်ခု ကျိုးနေတာကို ပြန်စွပ်တာလည်း စွပ်မရဘူးတဲ့၊ ဒီပလ္လင်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ကျောင်း ဟာ နာမည်ကျော်သွားလိုက်တာ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က လူတွေ လာ လိုက်ကြတာ... အစားအသောက်၊ ပစ္စည်းပစ္စယ၊ ပန်းရေချမ်း စတာတွေ ရောင်းရင်းနဲ့ အဲဒီရွာ လူတွေလည်း စီးပွားတက်လိုက်ကြတာ ရွာလုံးကျွတ် သူဌေးပဲတဲ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့လည်း ဖူးရဓာ ကံကောင်းလို့ပေါ့နော် ဦးလေး”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ အခုမှ ငါတို့ကိုစွဲက ရောက်တာဟေ့၊ ဆရာတော်ဘုရား က ဒီပလ္လင်ကို သူ ပျံလွန်တော်မမူခင် ရွှေချထားတဲ့အဆင်းနဲ့ ပူဇော်သွား ချင်စိတ် အရမ်းပြင်းပြသတဲ့၊ ပလ္လင်ပေါ်မှာက ရှိခိုးစရာ ဘုရားကလည်း မရှိဆိုတော့ ဆရာတော်ဘုရားမှာ စိတ်မချမ်းသာဘူးတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ တစ်ယောက်တည်း... ဆရာတော်ဘုရား အိပ်မက်ရရောဟေ့၊ အိပ်မက်က ပလ္လင်ပေါ် မှာ ဘုရားတစ်ဆူနဲ့... ပလ္လင်ကလည်း ရွှေပိန်း ချအပြီး ဝင်းပြီး အိလိုတဲ့ ဒါနဲ့ ဆရာတော်က အိပ်မက်ကို ပြောတော့ ရွာထဲက အိမ်တိုင်းက သူတို့

အိမ်တွေက ဘုရားဆင်းတုတွေကို ပင့်ပြီး ပလ္လင်ပေါ် ပူဇော်ကြသတဲ့၊ ဘယ်ဘုရားဆင်းတုမှ တင်မရဘူး၊ ခဏနေ လဲရက် တွေ့တာပဲတဲ့၊ နောက်ဆုံး မုဆိုးမကြီး ဒေါ်မျှင်ရဲ့ ဘုရားကျမှ စံပါယ်တော်မူသတဲ့၊ ရွှေပိန်းချစ်ကို တော့ လာဖူးသမျှ ဘုရားဖူးတွေနဲ့ ခြာထဲက လူတွေ ရည်စူးပြီး မကြတာ မရဘဲ... ငါ့ကျမှ ကြလို့ ဒီကို ပင့်ပြီး ဆိုင်မှာ ရွှေပိန်းမချဘဲ အိမ်ရဲ့ မြတ်တဲ့နေရာ ဘုရားဆင်းတုရဲ့ ညာဘက်မှာ စံပါယ်ပြီး ရွှေချရတာ၊ ရွှေချပြီးလို့ ဆရာတော် အပြန် ကပ်လိုက်ဖို့ ပလ္လင်လာပင့်တာပဲကွ၊ ငါ ပထမ ကျောင်းပေါ်မှာ အချို့ပွဲ ကပ်တဲ့ လူငယ်ကလေးကို ကြည့်ရင်း သူ့ကို ခေါ်သွားဖို့ အကြံဖြစ်ပေမယ့် ငါ့စိတ်က သူ့ကို ကြည့်ရင်း သိပ်မရွှင်မပျ ဖြစ်လာတယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ အောက်ဆင်းလို့ မင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့မှ စိတ်က ကြည်သွားတာနဲ့ မင်းခေါ်လာခဲ့တာပဲ... မင်းကံပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် အရမ်းကြည်ညိုပြီး ရှိလည်း ခိုးချင်၊ တွေ့လည်း တွေ့ချင်နေပါပြီ ဦးလေး”

“အေး... အဲဒါ အဲဒီပလ္လင်တော်ရဲ့ ထူးခြားမှုပဲကွ၊ ဒီအကြောင်း ကို ကြားပြီးတဲ့သူဟာ မရှိခိုး မပူဇော်ချင်တဲ့သူ မရှိဘူး၊ ဘုန်းလဲရှိ၊ လာဘ်လဲ ရှိတဲ့ ပလ္လင်တော်ပေါ့ကွာ၊ သယ်ရင်တော့ သတိထား မောင်ရင်ရေ”

“စိတ်ချပါ ဦးလေး... စိတ်ချပါ”

အိမ်သို့ ရောက်ပြီး ရွှေချထားတဲ့ ပလ္လင်ကြီးကို တွေ့တော့ အိမ်ပြေး ရဲ့စိတ်ထဲမှာ တခြားပလ္လင်တွေနဲ့ ကြီးတာကလွဲလို့ သိပ်မကွာလှဘူး ထင်နေ တယ်။ ဦးလေးကြီးကတော့... “ဟောဒီမှာ ကျိုးသွားတဲ့ ကနုတ်ချွန်နေရာ” ဘာညာ ပြပြီး ပလ္လင်ချည်းသက်သက် ရှိခိုးကြ၊ ဆုတောင်းကြတယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ ပလ္လင်ကြီးကို ပင့်မဖို့ ခွင့်တောင်းပြီး HiAce ကားလေးပေါ်ကို ပင့်မကြတော့မှ ပလ္လင်ကြီးက တော်တော် လေးတာကို အိမ်ပြေး သတိထား မိတာတဲ့။ ကားလေးပေါ်မှာ ပလ္လင် တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက် ပွန်းပဲ့တာ မဖြစ်ရအောင် နှစ်ယောက်ထိုင် လယ်သာဆိုဖာ အဖြူရောင်ကြီးတစ်ခု တင်ထားတာဆိုတော့ ပလ္လင်ကို ဆိုဖာပေါ် တင်ပြီး အိမ်ပြေးက ပလ္လင်ကို

ထိန်းကိုင်ပြီး လိုက်ရမှာ... အိမ်ပြေးက အရမ်းဝေးတဲ့ လမ်းခရီးအတွက် စိုးရိမ်ပြီး ပလ္လင်ကြီးကို ကားနောက်ဘက်က သံတိုင်နဲ့ ကြိုးချည်ဖို့ အကြံပေး ပါတယ်။

“ဟာ... မရဘူးကွ၊ လူပဲ ထိန်းရမှာ၊ ပလ္လင်က ကြိုးတွေ ဘာတွေနဲ့ ချည်တာကို ကြိုက်ပုံမရဘူးဆိုရင် ဒုက္ခများလိမ့်မယ်၊ မောင်ရင် အသာထိန်း ကိုင်ထားကွာ၊ ငါလည်း ရှေ့ကနေ ဖြည်းဖြည်းပဲ သတိနဲ့ မောင်းတာပေါ့၊ လာပို့တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ လာတာပဲဟာ... ရပါတယ်ကွ”

အိမ်ပြေးလည်း... ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးဘူးဆိုပြီး သဘောတူလိုက် ပါတယ်။ HiAce ကားနောက်ပိုင်း အမိုးနဲ့အကာကို အနက်ရောင် လယ်သာ စနဲ့ အုပ်ထားတယ်။ ပလ္လင်ကို ကားအရှေ့ဘက်ပိုင်းက ဘယ်ဘက်ကို ကျောကပ်ပြီး အိမ်ပြေးက ထိန်းထားရတာ။ ကားရှေ့ခန်း နောက်ဖက်ကို ကျောကပ်လို့ မရဘူး။ ပလ္လင်က အမြဲတမ်း မြောက်ဘက်ကိုပဲ မျက်နှာမူ တာတဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့... ကားကို ဖြေးဖြေးမောင်းပြီး လာကြတော့ ခုနက ဦးလေးကြီး ပြောပြထားတဲ့အကြောင်းတွေက အိမ်ပြေး စိတ်ထဲမှာ နှိမ့် တုန်းပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတာ ဒီလို တန်ခိုးအာနိသင်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ယုံလွယ်တာရယ်၊ အမှားပြုမိမှာရယ်ကို စိုးရိမ်တတ်တာရယ်ဟာ သဘာဝ ကျပါတယ်။ သိပ်တန်ခိုးကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့ ပလ္လင်ကြီးနဲ့ သူတစ်ယောက် တည်း ကားနောက်ခန်းမှာဆိုတော့... အိမ်ပြေး စိတ်ထဲက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာတယ်တဲ့။ ကားအမိုးကို နောက်က ပိတ်ထားတော့ ကားထဲမှာက လည်း မှောင်နေတော့ အိမ်ပြေး ရင်တွေဘာတွေ ခုန်လာတယ်။ ဒီပလ္လင် ကြီးကို တွေ့ကာစက တခြားပလ္လင်တွေထက် ကြီးတာကလွဲပြီး ဘာမှ ထူး ခြားပါဘူးလို့ တွေးမိတာကို မှားပြီ၊ နောက် မတွေ့တော့ဘူးလို့ သတိရတာ မှ အဲဒါကိုပဲ ထပ်ထပ်တွေးမိနေလို့ ချွေးတွေဘာတွေ စိုလာတော့... အိမ်ပြေးက သိချင်းကို အကြောက်ပြေ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပလ္လင်ကြီး ထဲက အသံတစ်ခုခု ထွက်လာသလို ထင်ရလို့ ငြိမ်ပြီး ဆုတောင်းတော့

ညည်းညူသံကြီးလို ကြားရတာနဲ့ အိမ်ပြေး ကြောက်လန့်ပြီး ချွေးသီးတွေ ဘာတွေ ထွက်လာနေရောတဲ့ဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကားနောက်က ဖုံးချထားတဲ့ တာလပတ်စကြီး 'ဝုန်း' ဆို ပွင့်ထွက်သွားတော့ အိမ်ပြေး လန့်ဖျတ်ပြီး "အမလေးဗျ" လို့ အကြီး အကျယ် အော်မိပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နတ်ကျသလို တုန်နေရောတဲ့။

"မလန့်ပါနဲ့ကွ မောင်ရင်ရ၊ မင်း အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ လာကြည့် တာပါ။ ရှေ့မှာ လမ်းနည်းနည်းဆိုတယ်၊ ငါ ထိန်းမောင်းမယ်၊ မင်း ပလ္လင်ကို သတိထား ကိုင်ထား၊ မယိုင်စေ မလဲစေနဲ့ကွာ၊ ဒီပလ္လင် တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ မရဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်"

"ဦးလေး... ကားအမိုးကို တင်လိုက်ပါလား ဦးလေးရာ၊ နေလည်း သာနေတာပဲ၊ အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ ဒီပလ္လင်ကို ထိန်းရတာ ခက်နေမှာ စိုးလို့ပါ၊ တင်လိုက်ပါ ဦးလေးရာ"

ကြောက်တဲ့လူတိုင်းဟာ အလင်းရောင်ကို မြင်ချင်ကြတာ သဘာဝ ပဲ မဟုတ်လား ! အိမ်ပြေးစိတ်ထဲမှာလည်း အဲဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့။ ဦးလေးကြီး က ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့ နေက ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလို့တဲ့။ ဒါနဲ့ ဦးလေးကြီးက ကားဘေးက လယ်သာ ဘေးကားတွေကို တင်ပေးပါ တယ်။ အိမ်ပြေးက ပါ၊ ဝိုင်းကူမယ် လုပ်တော့...

"ဟာ... မလုပ်နဲ့ မောင်ရင် မလုပ်နဲ့၊ ကျုပ် လုပ်ပါမယ်၊ ပလ္လင်ကို သာ ကိုင်ထားစမ်းပါ၊ လမ်းမှာလည်း ပြောထားခဲ့ရဲ့သားနဲ့၊ ကျုပ်လုပ်ပါမယ်၊ အားမနာပါနဲ့"

ဆိုပြီး ပျာပျာသလဲ တားသတဲ့။ ဒါနဲ့ အိမ်ပြေးလည်း ပလ္လင်ကိုပဲ ဝရစိုက်ရတော့တာပေါ့။ အလင်းရောင်လည်း ရပြီး ဘေးရော ရှေ့ရော နောက်ကော မြင်နေရပြီဆိုတော့ အိမ်ပြေးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေတော့ ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီပလ္လင်ကြီးဟာ ဒီပြင်ပလ္လင်တွေထက် မထူးပါဘူးဆိုတဲ့ စိတ်က မတွေ့ပါဘူးဆိုမှ ဆက်တိုက်ဆိုသလိုကြီး တွေးနေမိတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ အိမ်ပြေးလည်း ဘေးက လယ်ကွင်းတွေ၊ ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့ ကားတွေ၊

ကျော်တက်သွားတဲ့ကားတွေကို ကြည့်ရင်း ပလ္လင်ကြီးကို ထိန်းရင်း လိုက် လာသတဲ့ဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ... ခုနက ကြည်လင်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးဟာ ရုတ်တရက်ကြီးကို မိုးတွေ ညို့တက်လာရောတဲ့။ အိမ်ပြေးလည်း နေပူလည်း သက်သာ၊ လေကလေးကလည်း တိုက်ဆိုတော့ စိတ်ကြိုက် ဖြစ်နေတုန်း ဖြုန်းဆို ကားထိုးရပ်ပြီး ဦးလေးကြီး ဆင်းလာတယ်။ မျက်နှာကလည်း ပျက်လို့တဲ့ခင်ဗျ။

"ငါပြောသားပဲ၊ ဒီပလ္လင်က အပြင်နေရောင် ခံမရဘူးဆိုတာ ကိုင်း... အခုကြည့်စမ်း၊ ဘေးက ဖွင့်တာ ဘယ်လောက် ကြာသေးလို့လဲ၊ မိုးတွေကို ချက်ချင်းကို မဲတက်လာတာ"

ဒါနဲ့ အိမ်ပြေး ခေါင်းထွက်ကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ ကောင်း ကင်မှာ မိုးသားတွေက အခုပဲ ပြိုကျလာတော့မယ့်ပုံကို ဖြစ်နေတာတဲ့။

"မင်းတို့ ခေတ်ကာလ ကလေးတွေ... ခက်တယ်... ခက်တယ်"

ဦးလေးကြီးက ဒေါသနဲ့ ပြောရင်း ဘေးကားတွေ ပြန်ချပြီး ကြီး ချည်တာပဲတဲ့။ အိမ်ပြေးလည်း လန့်ပြီး ဘာမှမပြောရဲဘူးတဲ့။ သူတို့ဘာကြီးကိုး။ ဒါပေမယ့်... မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲမှာ ပြန်နေရဦးမယ် ဆိုတာ တွေးမိပြီး မျက်ရည်တောင် လည်ချင်လာတယ်။

ကားပြန်ထွက်တော့... အိမ်ပြေး လန့်စရာက နှစ်ခုဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ မသိလို့ စိတ်ထဲက ပစ်မှားမိတာ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ... ဘာညာ တတ်သမျှ စိတ်ထဲက တောင်းပန်ရှာပါတယ်။ လမ်းဆို့က လွတ်ဖို့ကလည်း တော်တော် လိုသေးတာဆိုတော့ အိမ်ပြေး မျက်စိ စုံမှိတ်ပြီး ပလ္လင်ကြီးကို ကိုင်လာတဲ့အခါ... သူ့စိတ်ထဲမှာ ပလ္လင်အစွန်း နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်ဟာ ရာဘာလို ပျော့လာနေသတဲ့။ ပြီးတော့ အသားရဲ့ အထိ အတွေ့မျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ရဲ့ အထိအတွေ့လိုမျိုး ဖြစ်လာသလို ခံစားရတယ်တဲ့ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ မျက်လုံးကို မရဲတခဲ ဖွင့်ကြည့် တော့... လက်က သူ့လက်အတိုင်းပဲ... ခုနက ခံစားမလည်း မရှိတော့

ဘူးတဲ့။ အိမ်ပြေး တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွှဲနစ်နေတာပဲတဲ့ခင်ဗျာ။ ကြောက်လွန်းတော့... သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ဂါးသက်ခါးသက်တောင် ဖြစ်လာရောတဲ့။ ဒါနဲ့... ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပေစေကွာ၊ ဒီပလ္လင်ကြီးကို မကိုင်ပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိရောကိုဗျ။ ဆုတောင်းပြီးလို့ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ ဝုန်း.. ဒိုင်.. ဒိန်းဒိန်း ဆိုတဲ့အသံတွေနဲ့ ကားက လမ်းဘေးကို ထိုးကျသွားရော ခင်ဗျ။

ပလ္လင်ကြီးက ခုန်ယိမ်းပြီး စောင်းကျလာလို့ အိမ်ပြေး မနည်းထိန်းပြီး တွန်းထားရသတဲ့။ ကားရှေ့ခန်းက ဦးလေးကြီး ဆင်းလာပြီး... သူ့ပလ္လင်ကို တက်ကြည့်ပြီးတော့... “မင်း ဘာတွေ ပေါက်ကရ စိတ်ကူးနေတာလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲကွာ၊ ရှေ့ဘီး ပေါက်သွားပြီကွ” လို့ သိပ်မကျေနပ်တဲ့ပုံစံနဲ့ ပြောတော့... အိမ်ပြေး မျက်လုံးကို ပြူးရော... တဲ့။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဦးလေး”
 “ဘီးအပိုက ပါတယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့်... ဘီးချွတ်စရာ ဘာပစ္စည်းမှ ပါမလာဘူး၊ ဒုက္ခပဲကွာ... ဒီလိုနေရာမှ လာဖြစ်ရတယ်လို့...”

“အငှားကားတစ်စင်း ငှားပြီးတော့...”
 “ဟဟ... ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်အငှားကားက ရှိမှာလဲကွ”
 သူတို့ ကားဘီးပေါက်တဲ့နေရာက ရန်ကုန်ပြည် ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဖြစ်နေတာကိုး...။

“သေသေချာချာ ကိုင်ထားနော်၊ ကားက လမ်းဘေး ထိုးကျတာဆိုတော့ ညာဘက်ကို စောင်းနေတာ၊ ပလ္လင် လျှော့ကျမယ်”

“စိတ်ချပါ ဦးလေး၊ မကျစေရပါဘူး၊ အုတ်ကားအလွတ်တို့ ဘာတို့လား... တား ဦးလေးရာ၊ ရွှေသယ်လို့ ရအောင်...”

“မရဘူးကွ၊ ကားလာရင် မင်းကိုယ်တိုင် မကြည့်၊ ပလ္လင်က ကြွကို ကြွမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အုတ်ကားက အမိုးတွေဘာတွေ မပါတော့မှီးရွာရင် ရေထိခံလို့ မရဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဦးလေး”

“နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ငါလည်း စဉ်းစားနေပါတယ်”
 ခဏကြာတော့ ဦးလေးကြီးက ပလ္လင်ဘေးမှ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လက်အုပ်ချီပြီး ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ပြီး ရှိခိုးပါတယ်။ ရှိခိုးပြီး ခဏပဲ ကြာတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စင်း ထိုးရပ်ပြီး ဘာဖြစ်သလဲ မေးတော့တာပါပဲတဲ့။

“ဟာ... ဒါဆိုရင် ရွှေညောင်ပင်မှာ ဘီးပြင်တဲ့ဆိုင်တွေ အများကြီးပဲ၊ ဦးလေး လိုက်ခဲ့လေ၊ ကူညီရမှာပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း ပစ္စည်းက အစုံမပါလို့ပါ”

“ရပါတယ်ကွာ... အဲဒီသာ ပို့ပေးပါ၊ ကဲ... မောင်ရင်၊ သေသေချာချာ ထိန်းကိုင်ထားနှင့်နော်၊ ငါလိုက်သွားမယ်၊ ဘေးကားတွေ မချနဲ့နော်၊ ပလ္လင်ကို သေသေချာချာ တွန်းထား၊ အထိအခိုက်တော့ လုံးဝ ဖြစ်လို့ မရတာနော်... ငါ သိပ်ကြာမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဦးလေးကြီး ထွက်သွားတော့ ကားနောက်ပိုင်း အမှောင်ထဲမှာ စောင်းနေတဲ့ ပလ္လင်ကြီးကို ခြေကန် တွန်းရင်း ကျန်ခဲ့တော့ အိမ်ပြေးအားငယ်သွားလိုက်တာ မျက်ရည်တွေဘာတွေတောင် ဝဲလာတယ်၊

ကားအနောက်ဘက်က လယ်သာ အဖုံးစကိုတောင်မှ ဖွင့်ပေးမသွားဘူးဆိုတော့ ကားထဲမှာ လုံးလုံးကြီးကို မှောင်နေတာပေါ့။ ပလ္လင်ကို ခဏထားပြီး နောက်က ကားအဖုံးကို သွားလှန်ဖို့ကျတော့လည်း အနောက်ဘက် ကားဘောင်ကို ခြေစုံပစ်ပြီးတော့ကို ပလ္လင်မလဲအောင် ကိုယ်နဲ့ ထောက်ထားရတာဆိုတော့... အခြေအနေက လုံးဝကို လှုပ်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတာကိုးခင်ဗျ။

လမ်းပေါ်မှာ တခုံးခုံးနဲ့ ကားဖြတ်သွားတာ၊ ဟာ... ဒီကားက ဘာဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူးကွ၊ ဟာ... ဘီးပေါက်နေတာဟေ့... ဆိုတဲ့ လူသံတွေကို ကြားရရင် ခဏအားရှိသွားပြီး တိတ်သွားရင် ပြန်အားငယ်သွားပြန်ရော...။ ဒီမှာတင် ကြောက်ကြောက်နဲ့ စဉ်းစားတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ကို စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ကားနားကို လူဖြတ်သွားရင် လှမ်းခေါ်ပြီး အကူအညီ တောင်းလို့ ရတယ်။ အနောက်ဘက်က

အဖုံးကို ဖွင့်ပေးထားခဲ့ဖို့ ပြောလိုရတယ် မဟုတ်လား ! ဒီတစ်ခါ လူဖြတ်ရင် အသံပေးဖို့ သူဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

အဲဒီလိုလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးရော... ပလ္လင်ကြီးဆီက စကားပြောသံ တွေလိုလို... မသံမကွသံတွေ ကြားရပြန်ရောတဲ့...။ လှိုက်ခေါင်းထဲက စကားပြောသံတွေလို အသံတွေက လုံးပြီး မသံကွဘူးတဲ့။ သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံကိုလည်း ကြားသလိုပဲတဲ့...။

အိမ်ပြေး... လက်တွေ အေးစက်၊ ခူးတွေတုန်၊ ချွေးစေးတွေ ပြန်နေတုန်း ကားနောက်ဖက် အဖုံးကြီး ဝန်းခနဲ ပွင့်ပြီး ရုတ်တရက် ဓါတ်မီး တွေနဲ့ ဝိုင်းထိုးတာရယ်၊ ဟေ့ကောင် !! မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ! ဆိုတဲ့ အသံကြီးရယ်လည်း ကြားရော... အိမ်ပြေး ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး မေ့လျော့သွားရောတဲ့။

ဓါတ်မီးနဲ့ ထိုးမေးတဲ့သူတွေက ရဲတွေပါ။ ကားကြီး ရပ်ပြီး လူမရှိ တော့ မသင်္ကာလို့ စစ်နေတုန်း ကားထဲက အသံသဲ့သဲ့ ကြားလို့ နောက်ဖုံးဖွင့် ပြီး အော်မေးတာပါ။

အိမ်ပြေးက မေ့သွားတော့... ဘာမှ မေးမရလို့ ရဲစခန်း ခေါ် သွားရတယ်။ ဝလ္လင်ကြီးကိုလည်း သက်သေခံပစ္စည်းအနေနဲ့ သိမ်းပေါ့လေ။ အစောင့်ရဲသားလေးကို ထားခဲ့တော့ ဦးလေးကြီးလည်း ပြန်ရောက်ရော အဖြစ်မှန်ကို သိပြီး စခန်းကိုလိုက်၊ ပလ္လင်ကို ပြန်ပင့်၊ ဆရာတော်အမိ ပြန်မောင်းပြီး နောက်နေ့ကျမှ အိမ်ပြေးကို အာမခံနဲ့ ထုတ်ရလို့ ဒီကောင် တစ်ညအိပ်လိုက်ရတာပေါ့။

အဲဒီကိစ္စတွေအပြီးမှာ ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံတာ ဖုံးကွယ်ပြောင်းကုန်ကြတာပါ။ တစ်ချို့ကိစ္စတွေမှာ ဟိုအရင်ကလိုအတိုင်း ဆက်ဆံပေမယ့်... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာက ဟန်ဆောင်ပြီး ဆက်ဆံနေ တယ်လို့ ထင်နေပြီ၊ စွဲနေပြီ။ သူတို့ အဆင်မပြေတဲ့ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်က ဖန်တီးတာပါဆိုတာတော့ မတရား သူတို့ဘက်က ချတဲ့ ကောက်ချက်ပဲ မဟုတ်လား ကိုယ့်လူရယ်...။

ဒါမျိုးဆိုရင် အစကတည်းက မုန်းပြီး ရွဲချင်တဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်ရွဲရွဲပဲ။ သူတို့ကို ဘာမှ ရှင်းမနေတော့ဘဲ... ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ပဲ နေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်မဖြစ်ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့်... ငြိမ်းချမ်း ရေးလည်း မရှိဘူး။



အခန်း(၁၂)

ကျွန်တော်ကတော့ အခုတလော ကန်တင်း ထိုင်ရတာ ဟိုး...
တွေ့ကာစ အရင်တုန်း ရက်တွေတုန်းကလို ပျော်စရာ မကောင်းတော့ဘူး
ကိုယ့်လူရေ...။

ဟိုးအရင်တုန်းကဆို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နောက်ကြ စကြ
ရယ်ကြမောကြ၊ ကျွန်တော်ကလည်း မျက်ဝန်းကလေးကို ခိုးကြည့်တဲ့
အကြည့်ကို မျက်ဝန်းလေးက (၂)ခါလောက် မိလိုက်ရင် အဲဒီနေ့အတွက်
ကျေနပ်လို့...။ ဟိုကောင်တွေကလည်း သူတို့လူတွေ အသီးသီးပေါ်
ချဉ်းကပ်တာတွေကို ပြောပြီး စိတ်တွေ စောလိုက်၊ စိတ်တွေ မောလိုက်၊
ကျေနပ်လိုက်နဲ့ တော်ကြာ အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်ကြ၊ ပြီးရင် ပြန်ပြေလည်ကြနဲ့၊
ဘာမှ မဟုတ်တာမှာ အသက်ကို ဝင်လို့...။

တစ်လောက ဖြစ်တဲ့အဖြစ်ကိုပဲကြည့် ကိုယ့်လူရယ်...။

“ဘဲ... မနက်ဖြန် ငါ့မွေးနေ့ ရှိတယ်၊ မနက်ကိုးနာရီ ထိုင်နေကျ
ခုံမှာပဲ”

“မနက်ဖြန်...!! အေး... ငါအားသားပဲ၊ ပြီးတော့ အတူတူ
သွားကြမှာပဲဟာ...”

“ငါတို့(၂)ယောက်က (၇)နာရီ လက်တွေ့ရှိတယ်၊ အောင်မြတ်စိုးက
ငါ့မှာထားတဲ့ Birthday Cake သွားယူရမှာမို့ ငါတို့ (၇)မထိုးခင် ထွက်ကြ
မှာ...”

“ဪ... မင်းကလည်း ကြိုပြီးမပြောဘူး၊ ငါ လက်ဆောင်တွေ
ဘာတွေတောင် စဉ်းစားချိန် မရတော့ဘူး...”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ အိမ်ပြေးက တစ်ချက်ရယ်တယ်။ သူ
ရယ်ပုံက တော်တော်လေး ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ပြီး ရယ်တဲ့ပုံစံမျိုးပါ။

“ပထမတော့... မလုပ်တော့ဘူး စဉ်းစားထားတာ၊ ဒါပေမယ့်
ပြည့်က ငါ့မွေးနေ့ကို မှတ်မိနေတော့ “ဘာစားရမှာလဲ” လို့ ဇေးလို့ လုပ်ဖြစ်
သွားတာ၊ ရပါတယ်ကွာ လက်ဆောင် မလိုပါဘူး”

အင်း... ဒါကြောင့် ဒီကောင် ဒီရက်အတွင်းမှာ မြူးနေတာကိုးလို့
တွေ့မိတယ်။

“ဘယ်သူတွေ ပါသေးလဲ !”

“တို့(၂)ဖွဲ့ပေါ့၊ ပြီးတော့ လွန်းဆက်နဲ့ သူ့ကောင်မလေး စန်းမွန်
အောင်၊ ပြီးတော့ သဗ္ဗာနဲ့ ရဲဝင်းတို့ အတွဲ... ဒါပါပဲ”

“OK လေ... ငါလာခဲ့မယ်၊ ငါလည်း (၈)နာရီလောက် ကျောင်း
က ထွက်မှာပဲ”

“OK Good night”

ဒီကောင် ခပ်ပျော်ပျော် ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပြီး
ကျန်ခဲ့တယ်ဗျာ။ အခုတလော ဒီကောင်နဲ့ မျက်ဝန်းလေးတို့ အပြောအဆို
အဆက်အဆံ များတယ်။ မျက်ဝန်းလေးဘက်ကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
လို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့်... မိန်းမ ဆိုတာမျိုးက ပြောလို့တော့

မရဘူးပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်က ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မနေတာရယ်... အိမ်ပြေးလို အားလုံး သိသာအောင် ဂရုစိုက်တတ်တာရယ်။ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ အပိုလုပ်တာတို့ အသားယူတာတို့ လုံးဝမလုပ်တာရယ်ကြောင့် ဘေးလူတွေ အမြင်မှာ သတိမထားမိတာပါ။ မျက်ဝန်းကလေးကတော့ ကျွန်တော့် ခိုးကြည့် မျက်လုံးတွေကြောင့် သိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကလည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်ထားတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ အိမ်ပြေးနောက် စိတ်ပါသွားပြီလားတော့ မသိဘူး။ ဟိုကောင် ဂရုစိုက်တာကလည်း သောက်ကျိုးနည်း လွန်ရော... ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲက မဟုတ်ဘဲ တခြားအဖွဲ့က လာထိုင်တဲ့ ခဏနည်းသည်တွေတောင်မှ ငါးမိနစ်ဆို အိမ်ပြေးက မျက်ဝန်းလေးကို ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ... သိသွားပြီ။

အဲဒီလောက်အထိ ဆိုတော့လည်း... ပါချင်ပါသွားမှာပေါ့လေ...။

အဲဒီလိုကြောင့် သာယာပြီး ပါသွားတယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော် မျက်ဝန်းလေးကို မုန်းကြည့်မိတယ်။ မုန်းလို့မရဘူးခင်ဗျ။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတင်ပဲ ချထားတဲ့ မျက်ဝန်းလေးရဲ့ လက်ချောင်း ဖြူဖြူဖောင်းဖောင်းကလေးတွေကို အိမ်ပြေးက အသာအသာ အုပ်ပြီးကိုင် လိုက်မယ်... လွတ်နေတဲ့ မျက်ဝန်းကလေးရဲ့ လက်မကလေးက အိမ်ပြေးရဲ့ လက်ကို ငြင်သာတဲ့ တုန်ပြန်မှုနဲ့ ပြန်ထိကပ်ထားမယ်...။

အိမ်ပြေးက ဇွန်းလေးနဲ့ ဟင်းတစ်ခုခုကို ခပ်ပြီး မျက်ဝန်းကလေး ကို ခွဲကျွေးမယ်။ မျက်ဝန်းကလေးကလည်း ငြိမ်းချမ်းတဲ့ပီတိနဲ့ မြတ်နိုး ကြည်ဖြူစွာ နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဖြေးဖြေးကလေး ဟပေးပြီး ခွဲကျွေးတဲ့ အစာကလေး အောက်ကို ကျမသွားအောင် လက်ကလေးနဲ့ ခံထားမယ်။

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ သစ်ပင်အေးရိပ်အောက်က နေပြောက် သေး သေးကလေးတွေပဲ အရိပ်ရှိတဲ့ ခုံတန်းကလေးမှာ... မျက်ဝန်းကလေးက အိမ်ပြေးရဲ့ ပခုံးဦးအစွန်းကို ပါးနုနုကလေးတွေနဲ့ ဖိကပ်ပြီး ငြိမ်သက်နေ

မယ်။ မျက်ဝန်းလေးရဲ့ ဆံပင်တွေက အိမ်ပြေးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ နုနုအိမ် ကလေး ထွေးကျနေမယ်။ (အဲဒီဆံပင်ပေါ်မှာ နေပြောက်လေးတွေက လှုပ်ချင်လှုပ်နေမယ်...) မျက်ဝန်းကလေး ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ လက်ဖဝါးကို အိမ်ပြေးက လျော့တိလျော့ရဲကလေး ကိုင်ထားမယ်...။

အဲဒီလို တွေးလိုက်မိတော့... တစ်ခုကို တွေးတိုင်း... ကျွန်တော့် ရင်ဟာ “နင့်”ခနဲ “နင့်”ခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ် ကိုယ့်လူရေ။

ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလို ရင်ထဲ နင့်သွားမယ့် အတွေးမျိုးတွေချည်းပဲ လျှောက်တွေးနေမိတယ်။ ခဏကြာ တော့ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ စုတက်လာတယ်။

ကျွန်တော် မျက်ဝန်းကလေးကို အရမ်းချစ်တယ်ဗျာ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ မျက်ဝန်းကလေးအတွက် အချိန်မပေးခဲ့ ဘူး။ မျက်ဝန်းကလေးကို ချစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တစ်ခါ တစ်လေ လှောင်ချင် လှောင်နေတတ်တယ်။ မျက်ဝန်းကလေးကို ချစ်ရ မလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ပြီးခွဲနေတယ်။ အိမ်ပြေးထက် ချစ်ပေမယ့် အိမ်ပြေးလို ကဲကဲဆတ် မနေဘဲ ထိန်းထားနိုင်တာကိုပဲ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘဝင်မြင့်ပြီး ဂုဏ်ယူနေမိတယ်။

ချစ်တယ်ဆိုတာ လုပ်ပြီး အလိုလိုက်ပြတာ မဟုတ်ဘူး။

ရွှဲပြီး မသိကျိုးကျွံ ပြုနေတာလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် သိသွားတယ်။

ကျွန်တော် လိုချင်တာမျိုးက ကျွန်တော့်အသိစိတ်က မသိလိုက်ခင် မှာပဲ ကျွန်တော်က မျက်ဝန်းကလေးကို ရိုကျိုးပြီးသား၊ အရှုံးပေးပြီးသား ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို လိုချင်တာ...။

စိတ်ကူးယဉ်လွန်းတယ် ဆိုဆိုဗျာ။ ဒီလို ဖြစ်ချင်တာတော့ အမှန်လို့

အိမ်ပြေးရဲ့ မွေးနေ့အတွက် ဘာလက်ဆောင် ဝယ်ယူနေရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားရင်း store ဆိုင်လေးရှေ့ ရောက်တော့ ဆိုင်ထဲကို ဝင်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ store ဆိုင်လေးက ရပ်ကွက်ထဲက ဆိုင်ဆိုတော့

ဝစ္စည်းစုံစုံ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ပိုက်ဆံများများ မသုံးနိုင်ပါဘူး။ အံ့ကိုက်ပေါ့လေ...။ လျှောက်ကြည့်ရင်းနဲ့ DIARY စာအုပ်ကလေးတွေ တွေ့တော့ ကျွန်တော် သဘောကျသွားတယ်။ ဒီကောင်ကိုလည်း နောက်လို့ ရတယ်ပေါ့လေ။ ● ။

“ဒီ DIARY စာအုပ်ကလေးတွေပြ အစ်မ”

“သူက နေ့စဉ် DIARY မဟုတ်ဘူးနော်၊ နေ့တွေရက်တွေ တပ် မထားဘူး၊ စာရွက်တွေချည်းပဲ”

“အာ... ပိုကောင်းတာပေါ့၊ Date တွေ တပ်ထားရင် (၅)လ လောက် ကျော်နေပြီပဲဟာ”

ကျွန်တော် ဟိုဒီ တစ်ချက်နှစ်ချက် လှန်ပြီး... ဈေးမေးတော့ ထောင့်ရှစ်ရာ... တဲ့။ ကိုယ်လည်း နိုင်တဲ့ဈေးမို့ ဝယ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့... ရှေ့ဆုံး စာမျက်နှာမှာ... ယခုမွေးနေ့မှသည် နောင်နှစ် မွေးနေ့အထိ အကြွေးစာရင်းတွေ မှတ်ဖို့ အမှတ်တရ... လို့ ရေးပြီး ကျွန်တော့်ဆိုင်းကို ထိုးလိုက်တယ်။

ဖတ်ပြီး ဆဲလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ... အမှတ်တရပဲဟာ။

ကံန်တင်းကို ရောက်တော့ ဘယ်သူမှ မရောက်သေး။ ကိုးနာရီမှ ဆိုတော့ တော်တော် စောနေသေးသည် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ဒီကောင် ရွေးထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ စတွေ့ကြတဲ့ ထိုင်ခုံကို ဦးထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပေါ့။

ခဏနေတော့... ဘာမှ မစားရသေးလို့ပါ အစ်ကိုရယ်... ဆိုတဲ့ အသံတစ်သံ ကြားရတယ်။ မော့ကြည့်တော့ အသက်(၃၀)နီးပါး မိန်းမ တစ်ယောက်၊ အသားအရည် ညစ်ပတ်နေပေမယ့်... နှုတ်ခမ်းနဲ့ မျက်လုံး တွေက ဖြူရော်နေတယ်။ လက်ထဲမှာ လသား ကလေးလေး တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ သူ့ထဘီကို ဆွဲထားတဲ့ ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊ ဘောင်းဘီမရှိ၊ ဖိနပ်မပါ။ ကိုယ့်လူလည်း ဒီလို မြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်ဖူးမှာပါ။

“တကယ် မစားရသေးတာပါ အစ်ကိုရယ်... ဆာလို့ပါ”

အမေအနားမှာ ကပ်ပြီး ရပ်နေတဲ့ ကလေးကတော့ ဟိုဘက်ပိုင်း က မုန့်ဟင်းခါးပူပူကို စားနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ညစ်ပတ်နေ တဲ့ သူ့ပါးစပ်ကလေးကို ဟပြီး ငေးနေတယ်။ သူ့စားချင်စိတ်ဟာ ကလေး မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး တစ်စင်းလိုကို မြင်နေရ တယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ ပိုက်ဆံထည့်ရင် (၁၀)ပေါ့၊ ဘာဖြစ်မှာ လဲ ! ။

ဒီတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မှာလဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ဆရာ သိမှာပေါ့။

ကျွန်တော်ဟာ... ထမင်းစားတာနဲ့ မတူဘဲ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုကို ငေးနေသလို သူတို့ကို ငေးနေမိ တယ်။ ဒီနေ့အတွက် ထားတော့၊ နောက်နေ့တွေအတွက်ရော။ ကျွန်တော် စိတ်မောသွားတယ်။ ငါဟာ... မာသာထရီဇာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သေသေချာချာ သိသွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာကိုသာ မသေချာတာ... အာမဖြစ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သေသေချာချာကြီးကို သိပါတယ်။

ကျေးဇူး တကယ်တင်တဲ့ အကြည့်တစ်ခု ရတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ တစ်ထပ်ကြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ ပန်းကန်တွေ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့ စွာနဲ့ အပျော်ပြီးကို ပြီးရင်း စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်တာနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့... ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ၊ မုန်းမုန်းတီးတီး၊ ဒေါသတကြီး ကြည့်နေ ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကို အထိတ်တလန့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါ တယ်။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

“ကျွန်တော် သူတို့ သားအမိတွေ စားသောက်နေတာကို ကြည့်ပြီး လောကကြီးကို မေ့သွားတယ်။ ဒီကောင့်မွေးနေ့ပွဲဆိုတာကိုလည်း မေ့သွားတယ်။ ကျွန်တော် ရွဲ့တာ လုံးဝမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ပြည့် နားလည်မလား မသိဘူး။”

“ပြည့် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ နားလည်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုက ပြည့်စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေးကို အားနည်းနေတယ်။ ကျန်တဲ့ ကောက်ချက်တွေက တော်တော် အားကောင်းနေတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို အပ်ကျမတ်ကျ သိဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အချက်အလက်တွေ အကျိုးအကြောင်းတွေနဲ့ ခန့်မှန်းကြည့်လို့ပဲ ရတာပါ။”

“လုပ်ချင်ရင် စွတ်စွတ် လုပ်တတ်တဲ့... ကျွန်တော့်အကျင့်က မကောင်းဘူးဗျာ။ အဲဒါကြောင့် လူမှုရေးတွေ ထိခိုက်ပေါင်းလည်း များပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကျင့်ကလည်း လုပ်ပြီးသွားမှ သတိရတာမျိုး ပြည့်ရဲ့...”

ပြည့်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းကို ချပါတယ်။ ကျွန်တော် နဲ့ ပြည့် မတွေ့တာ ကြာလို့လား မသိဘူး။ နည်းနည်း စိမ်းသွားသလိုပဲ။ ပြီးတော့ ပြည့်က ကျွန်တော့်အပေါ် အရင်တုန်းကထက် ပိုပြီး သတိထား ဆက်ဆံတာကို ကျွန်တော် သတိပြုမိတယ်။

“သူတို့ စိတ်ဆိုးကြလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အထိ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားပါ တယ်။ ရှင်းပြရင် ရလိမ့်မယ်။ နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ။ အခုတော့ ပြည့်ကတောင်မှ...”

“ပြည့်က ကိုနိုင်ဦးမောင်ကို... ကိုဝေမိုး ဒီလိုလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုနိုင်ဦးမောင် မွေးနေ့ပွဲကို ဖျက်ဆီးတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပါ။”

ခုနက ပြောတာက ပြည့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်ပါ။ အဲဒီနှစ်ခု မရောပါနဲ့ ကိုဝေမိုး။”

ကျွန်တော် ပြည့်ဆီက ဒီလို မာမာထန်ထန် စကားကို ကြားလိုက်ရ တော့ တော်တော်လေးကို အံ့အားသင့်သွားတယ် ကိုယ့်လူရေ။ ကျွန်တော် ပြည့်ကို ငေးနေမိသေးတယ်။ ပြည့်မျက်နှာဟာ ဒေါသကြောင့် မာထန်နေ တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဒေါသရဲ့အရောင်က အဖြူရောင်ဆိုရင် ကျွန်တော့် ကို ငြင်းချင်တဲ့လူတွေ တစ်သန်းလောက် ရှိမယ် ထင်တယ်။ ဥပမာ ပြရရင် ကိုယ့်သား မှားမှန်း သိပေမယ့် မိခင်က ကျွန်မသား မမှားဘူးလို့ ပြောခဲ့တဲ့ အပေါ်မှာ ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ဒေါသကြီးသလိုမျိုးနဲ့ တူမယ် ထင်တယ်။

“သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သလို ထင်ပေစေဗျာ၊ ပြည့်က အဲဒါမျိုး ပြောခဲ့တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပြီ”

“ဒီစကားကို ပြောတာ ပြည့်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ကို ဝေမိုး”

“ဟင်... !! ရှိသေးလို့လား ! အော်... ဗလကြီး ထင်တယ်”
ပြည့်က တစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်တယ်ဗျာ အိုး... အသည်းထဲကို ခါးနဲ့ ထိုးလိုက်သလိုပဲ...။

“ခန့်မှန်းတာ တော်တော်လေး တော်တာပဲ။ ဘယ်က ဗလကြီးကမှာ လဲ ! စိုး... သူက အရင်ပြောတာ”

စကားဆုံးတော့ ပြည့်က ထရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆံပင်ကို သပ်ရပ် အောင် ပြုပြင်တယ်။ ခါးနားက အင်္ကျီကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မဲပြီး ပြီးကြည့်ပြီး ပြောတယ်ဗျာ...။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်မသေးပါနဲ့၊ အားလည်း မငယ်ပါနဲ့၊ ရှင့်ဘက်က ရပ်တည်ရဲတဲ့သူတွေ၊ ရှင့်ကို ယုံကြည်တဲ့သူတွေ ရှိပါသေးတယ်။ တစ်ခုပဲ သတိပေးချင်တာက... သူတို့နဲ့ ရှင်းတဲ့အခါကျရင် မျှော်လင့်ခဲ့ပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို အမှန်အတိုင်း ဖြေကြည့်ပါ”

ကျွန်တော်လည်း ထရပ်ရင်း ပခုံးကို တွန့်ရင်း လက်ဝဲနှစ်ဖက်ဆီ

ဖြစ်ပြလိုက်တယ်ဗျာ...။ အမေရိကန် ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက အထာပေါ့။
မလွယ်ပါလား ! ပေါ့လေ။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ရင်တော့ အမှန်အတိုင်း ဖြေမှာပေါ့”

“ပြည့်က ကိုဝေဇိုးကို ကိုယ်လွတ်ရုန်းခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်
အတိုင်း ပြောစရာ ရှိလာရင် ပြည့်နဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း မညှာနဲ့လို့ ပြော
ချင်တာပါ။ ကဲ... ပြည့် သွားမယ်”

ကျွန်တော် ပြည့်ကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ဟိုးအဝေးကြီးအထိကို
ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြည့်က နားလည်ပေးတယ်။ ဦးစားပေး
တယ်။ ဂရုစိုက်တယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ကြိုက်နေ ချစ်နေတယ်ဆိုတာလည်း
သိတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒါတွေကို လူမသိစေချင်တော့ ပျော်ပျော်နေ
တတ်တဲ့ စိုးနဲ့ အတွဲများပြီး ပြည့်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး လုပ်တော့ ပေစိက
ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်က အဲဒီလို လုပ်တာကို... သိတာ ကျွန်တော်ရယ်...
အခုစကားအရဆိုရင် “စိုး” ရယ်ပဲ။ မျက်ဝန်းလေး ကိုယ်တိုင်က စိုးနဲ့
ကျွန်တော့်ကို သိပ်မသက်သာချင်ဘူး။ လျှောက်တွေးရင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်လို့ ထင်လာတယ်။

အဲဒီတော့ “စိုး” ပြောနေကျအတိုင်း ငမိုက်သား ငဘဲဥအား
သုံးချက်ထုလိုက်သည်ပေါ့လေ...။

ကျွန်တော် ပထမ စိုးနဲ့ တွဲမိတာ စိုးက ပျော်ရွှင်တာရယ်။ ပတ်
ဝန်းကျင်က မှတ်ချက်တွေကို ဂရုမစိုက်တာရယ်... စတဲ့ အချက်တွေ
တူလို့ပါ။

ဒါပေမယ့် တွဲကြရင်း စကားပြောကြရင်းနဲ့ စိုးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို
သိလာပြီး စိုးကို တော်တော်လေး ကရုဏာ ဖြစ်သွားတယ်။

“ငဘဲဥရယ်... နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီအရွယ်ထိ နေလာပြီးတော့
မှ နောက်မိန်းမ ယူမယ်ဆိုတော့... ငါက ဘယ်မှာ သွားနေရမှာလဲ !
ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရတော့မှာလဲ ! ငါ့မှာက မောင်နှမလည်း ရှိတာမ

ဟုတ်ဘူး။ ငါ ဒီအဖေကိုပဲ ချစ်ခဲ့ရတာ၊ ဒီအဖေကိုပဲ အားကိုးခဲ့ရတာ၊
ငါ့ကို လိုက်ကြ ကြိုက်ကြတဲ့အထဲမှာ ငါပြန်ကြိုက်ချင် ချစ်ချင်တဲ့လူ သုံးလေး
ယောက် တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါအဖေအပေါ် ငါ ထားတဲ့အချစ်ကို
ငါအဖေက အထင်သေးသွားမှာစိုးလို့ အဲဒါတွေကို မေ့ထားခဲ့တယ်။ အခု
တော့... ”

“ဟိုအမျိုးသမီးရဲ့ အသက်က... !! ”

“ဖေဖေထက်တော့ ငယ်တယ်။ ငါ့ထက်တော့ ကြီးပါတယ်။ လေး
ဆယ်ကျော်လောက် ဆိုပါတော့။ ငါ့အပေါ် ဖော်ရွေပါတယ်။ စည်းစနစ်ကြီးပုံ
ရတယ်။ ဖေဖေကို ရိုသေတယ်။ အပြစ်အကြီးကြီး မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ငါ ဖေဖေနဲ့ သူ့ကို သဘောတူလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ငါနားလည်ပါတယ် စိုးရား၊ နင် ဒီလိုဖြစ်တာ သဘာဝ ကျတာပေါ့”

“ဘာ... သဘာဝ ကျတယ် ဟုတ်လား ! ”

“အေးပေါ့ဟ၊ အဖေကို ချစ်တဲ့ သမီးက အဖေကို မပေးချင်တာ
သဘာဝ ကျတာပေါ့။ အဖေလည်း ယူချင်ရင် ယူချင်သလောက်ယူ၊ ငါ
လည်း ငါ့ဘာသာ နေချင်သလို နေမယ်ဆိုရင်သာ သဘာဝ မကျတာ”

စိုးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး အားရပါးရ ခေါင်းကို
မော့ပြီး ရယ်နေတယ်။ စိုးဟာ လှတာပါပဲ။ သူ့အလှက စူးခနဲ ရဲခနဲ
အလှမျိုး။ မြင်တာနဲ့ လှတယ်လို့ သိသာတဲ့အလှမျိုး။ ဒါပေမယ့် စိုးကို
ကျွန်တော် ချစ်လို့မရတာ သေချာတယ်။ မင်တော့ ခင်တယ်ဗျာ။ ရေရေ
လည်လည်ကို ခင်တယ်။ အချို့မိန်းကလေးတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှအောင်
ပြင်ပြီး အချစ်ခံရဖို့ စောင့်နေကြတာ ရယ်စရာလည်း ကောင်းတယ်...
သနားဖို့လည်း ကောင်းတယ် ကိုယ့်လူရေ...။

“ဒါပေမယ့်... ငါ စိတ်ဓါတ်ကျနေတယ် ငဘဲဥ”

“နင်ဆုံးရှုံးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး ငမိစိုးရယ်”

“မဟုတ်ဘူးဟ... အရင်တုန်းကဆို TOFEL သင်တန်း Com-
puter ၊ အလှပြင်တာ၊ အဲဒါတွေမှာ ငါသိပ်တက်ကြွတာ၊ အခု အဲဒါတွေ

တစ်ခုကိုမှ ငါ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ ချစ်ဖို့တို့ဘာတို့ဆို ပိုဝေးတယ်။ နေမကောင်းတဲ့လူကို ရုပ်ရှင်လာပြသလို ဖြစ်နေတယ်။ ပေစီငါတို့တော့ ကံဆိုးတာပဲ ငါ့ဘဝရဲ့။”

“သူက နင့်ကို တကယ်ချစ်တာပါဟ။ . .”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ နင့်ကို သူ မကျေနပ်တာပေါ့။”

“ဒါလည်း နင်သိတာပဲလား !”

“သိတာပေါ့ ငါ့ဘဝရဲ့။ နင့်ပြည့်က ငါ့ကို သိပ်မကြည်တာလည်း သိတာပဲ။ နင် ပြည့်ကို မချစ်စမ်းပါနဲ့ဟာ။ သူက တစ်ခါတစ်လေ . . . ဆရာကြီး အရမ်းလုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တို့ နူးညံ့မှုလို့ သူက ထင်တာ မဟုတ်ဘူး။ လက်နက်လို့ ထင်တာဟာ မကြိုက်နဲ့ ငါ့ဘဝ”

“မရဘူး . . . ချစ်တယ်ဟာ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ! သူကလည်း နင့်ကို စိတ်ခံစားမှုနောက်ကို အရမ်းလိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီအတွက် စိုးရိမ်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ နင်က နင်ပျော်ရရင် ပြီးရော။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လျှောက်လုပ်တတ် တယ်တဲ့။ သူက နင့်ကို မကြည်တာ မရှိပါဘူး ငါ့စိုးရဲ့ . . .”

“ရှိတာပေါ့။ နင့်ကို ငါက ထုလိုက်ရိုက်လိုက် နေတာကို သူက ကျေနပ်တယ် ထင်လို့လား ! အေးလေ . . . နင်ကြိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ ငါ့ဘဝရဲ့။ ငါ နင့်ကိုတော့ ခင်တယ်။ နင်ကလည်း ငါ့အပဲ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ခင်တာ နေမှာပါ ငါ့ဘဝရဲ့ . . .”

“နင်နဲ့ငါနဲ့မှာ တူတဲ့အကျင့်တွေ ရှိတယ်ဟ . . .”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ မကောင်းတာ တစ်ချို့လည်း တူတယ်နော်။ ဪ . . . ပြောထားရဦးမယ်။ အိမ်က ငါ့အဖေကိစ္စကို သူတို့ကို မပြောနဲ့ နော် ငါ့ဘဝ။ သူတို့ ငါ့ကို ဝိုင်းသနားကြမှာ။ ဝိုင်းအကြံပေးကြမှာ ငါ့မလိုချင် ဘူး။ နင် ကတိပေး ငါ့ဘဝ . . .”

“ပေးပါတယ်ဟာ . . . ဒါမျိုးက ပြောကောင်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ် တာ”

“မှန်တယ် ငါ့ဘဝ၊ မိုးကြိုးပစ်၊ ဘုရားစူး၊ ရေနစ် . . . !!”

“ပြည်တိုချစ် . . .”

“ကဲ . . . ချစ်ဦး . . . ချစ်ဦး ငါ့ဘဝ”

ဒါက ကျွန်တော်နဲ့စိုး အတူနေရတဲ့နေ့တွေမှာ စိုးဆီက သိခွင့်ရတဲ့ ကိစ္စတွေပါ။ ဒါတွေကို ရှင်းပြခွင့် မရတော့ သူတို့ အထင်ပိုလွှဲတာပေါ့။ စိုးကို ကျွန်တော် နားလည်တယ်။ စေတနာ ထားတယ်။ သနားတယ်။ ပြီးတော့ ပျော်စေချင်တယ် ကိုယ့်လူရာ . . . အမှန်ပြောတာပါ။ တစ်ခါ တစ်လေများ “ငါ စိုးကို ကြိုက်နေသလား !” လို့တောင် တွေးမိတာ . . . ခေါင်းတွေကို ရှုပ်လို့ . . . ဟဲ့။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်တွေလောက် ကျွန်တော် သောက်ကျင့်မကောင်းတာ အမှန်ပဲ။

နောက်တော့လည်း စိုးကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိပါ တယ် . . . !!

ကျွန်တော် စိုးနဲ့ နေရရင် . . . ပျော်တယ်ဗျာ။ မျက်ဝန်းကလေးနဲ့ နေရရင်တော့ ပျော်လည်း ပျော်တယ်။ ရင်လည်း ခုန်တယ်။ ဘဝကို ကျေနပ် ပြီးတော့လည်း နေမိတယ် . . . ကဲ . . . !!

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ကျွန်တော် . . . သူတို့ ပြောတဲ့စကားတွေကို တစ်ခွန်းမှ ပြန်မသေသေးဘဲ အဆုံးအထိ ကုန်အောင် နားထောင်နေပါတယ်။ တစ်ခါ အချစ်တွေက ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပြီးသား အချက်တွေပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်

လုံးဝမသိတဲ့ အချက်တွေလည်း ပါတယ်။

ဥပမာ ပေစီရဲ့ဦးလေးက နတ်ကတော် ဆိုတာကို ကျွန်တော်က စိုးကို သွားချွန်တယ် ဆိုတာမျိုး... ကြံကြီးစည်ရာဗျာ။ ကျွန်တော် သိတောင်မှ မသိဘူး။ သူပြောမှ သိတာ... ဟာသပဲ ကိုယ့်ဆရာရေ။

“ငါ... မင်းတို့မြို့ကိုလည်း မရောက်ဖူးဘူး။ မင်းမှာ ဦးလေး ရှိမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဆိုလိုတာက လူတိုင်းမှာတော့ ဦးလေး ရှိတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ ခင်ပြီး မင်းဦးလေးဆိုတာကို တစ်ခါမှ စိတ်မဝင်စားဖူးဘူး”

“ဒါဆိုရင် စိုးက ဘယ်လိုလုပ် သိသွားတာလဲ ! ”

“စိုးက မင်းကို ဘယ်လို ပြောလို့လဲ ! ”

“အခြောက်တွေကို သူမုန်းတယ်တဲ့...”

“ဒါပဲဆိုရင် ဒီကိစ္စဟာ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ။ သူက သူ့ခံစားချက်နဲ့သူ ပြောတယ်။ မင်းဦးလေးက အခြောက်ဖြစ်နေတယ်။ သူနဲ့ငါနဲ့က အတွဲများတယ်။ မင်းကောက်ချက်က ဒါပဲ...”

စကားဆုံးတော့ ပေစီ တွေသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ဘယ်နှယ် ကိုယ့်လူရာ... ကြံကြံဖန်ဖန်။

“ကဲ... ဒါဆို ဗလကြီးက မိုးကို နောက်ဆုံးကျန်လို့ ရွေးလိုက်တာလို့ မင်းကိုယ်တိုင်က မိုးကို ပြောတာရော... မင်းငြင်းမလား ! ”

“ငါ မငြင်းပါဘူး။ ပြောပုံ ကွာတယ်ဆိုတာပဲ ရှင်းချင်တာ။ မိုးက မေးတယ်။ မင်းတို့က သူတို့တွေကို ကြံရွေးတာလား။ ပေါင်းကြည့်ပြီးမှ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ရွေးတာလားတဲ့...”

ကျွန်တော့်စကားကို ဒီကောင်တွေ တော်တော် အာရုံစိုက်ကြတယ်။ ဒီစကားက ကျွန်တော့်ကို လွတ်ထွက် ရုန်းထွက်လို့ မရနိုင်တဲ့ စကားလို့ ထင်နေကြပုံ ရတယ်။

“ငါက... သူတို့ ရွေးပုံက ကိုယ်ကြိုက်တာကို ကြံပြီးရွေးတာလို့ ပြောတယ်။ ပေစီက စိုးကို ရွေးတယ်။ အိမ်ပြေးက ပြည့်ကို ရွေးတယ်။ အဲဒီ

နှစ်ယောက် ရွေးပြီးမှ နင်ပဲ ကျန်တော့ ဗလကြီးက တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ငါက အဲဒီအရပ်ပုပုနဲ့ ကောင်မလေးကို ကြိုက်တာလို့ ပြောခဲ့တာ။ တစ်ကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်ကများ နင့်ကို ရွေးသွားရင်... ဒီကောင် ရင်ထဲက ကြိတ်ဆွေးပြီး ခံရဦးမှာ။ နင့်ကောင်ကြီးက အဲဒီလောက် နှုတ်နည်းတာလို့ ငါပြောခဲ့တယ်။ မကျေနပ်ရင် မိုးကို အခု ခေါ်ပြီးမေး။ ငါလိမ်ပြောရင် ကြိုက်တာ လုပ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းကို ပြောတော့... ရန်တွေတာဆိုကွ”

ပေစီက ဒေါသတကြီး မေးတော့... ဗလကြီး ဖြေရခက်နေတယ်ခင်ဗျ။ ပြီးတော့မှ...

“နောက်ဆုံး ကျန်ခဲ့လို့ ရွေးတာဆို... လူများ ကျန်လို့ ရွေးတာဆိုဆိုပြီး လက်မောင်းကို ထုတာပဲကွ”

ဗလကြီးက ပြောပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အားနာတဲ့ပုံစံနဲ့ လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ဗလကြီးဟာ သူတို့အထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို သံသယ အနည်းဆုံး အပြစ်မမြင်ဆုံးပါ။ အခုလည်း တစ်ခွန်းမှ ဝင်စွဲချက်မတင်ပါဘူး။ သူတို့က ပြောဆိုလို့ ပြောရသလိုမျိုးပါ။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေတဲ့ အိမ်ပြေးက... နောက်ဆုံးဆိုတော့ ဆရာကြီး style နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း လက်တွေကို ချိုးရင်း လှမ်းထလျှောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီကောင်ကို လိုက်မကြည့်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘာတုန်လှုပ်မှုမှ ရှိမနေဘူး။

“ပထမဆုံးအချက် မင်းကို ငါတို့က ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလဲလို့ မေးတော့ မင်း တစ်ယောက်မှ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ တရားဝင် ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မင်း ပြည့်ကို ဝင်တယ်”

“အဲဒါတော့ ငါ့အမှားလို့ မင်းတို့ ယူဆလို့ ရတယ်။ မင်းတို့ မေးတုန်းက မကြိုက်သေးဘဲနဲ့ နောက်မှ ကြိုက်တာပါလို့လည်း ငါ မလိမ်ဆင်ပါဘူး။ အေး... မင်းတို့က ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလဲလို့ ငါ့ကို ဦးစားပေး အရင်မေးပေမယ့် မင်းတို့သုံးယောက်က ဟိုသုံးယောက်ကို ကြုံတော့မယ်ဆိုတာ

ငါသိတယ်၊ ကြိုက်စရာ ရှားလို့ ဒီသုံးယောက်က တိုသုံးယောက်ကိုများ ကြိုက်ရသလား... ငါကတော့ မကြိုက်ဘူးဟေ့ဆို ခွဲပြေတာ၊ အမှန်တော့ ပုစွန်ထုပ်ချိုင့် မှောက်ကျတဲ့ နေ့ကတည်းက ကြိုက်တာပဲ၊ ငါ ကတိပျက် တယ်ဆိုလည်း ငါဝန်ခံတယ်”

“တိမ်ပြေးက မဲပြီးပြီသလား။
“မင်းကြိုက်တာကို ငါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ မင်းက ကြိုက်တယ်လို့ တရားဝင် ပြောပြီး ငါနဲ့ ပြိုင်လိုက်လို့လည်း ရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းက မိန်းမညာဏ်နဲ့ ငါတို့ကို အမျိုးမျိုး သိက္ခာချတယ်၊ ဒုက္ခပေးတယ်၊ အဲဒါက တော့ မင်း သိပ်အောက်တန်းကျတယ်”

“အကြောင်းအရာကို ပြောဦးလေ”
“ငါတို့ နာမည်ပြောင်တွေကို မင်း ပြည့်ကို ပြောပြတဲ့ကိစ္စကွာ၊ စားပွဲထိုးကလေး ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါစုံစမ်းပြီးပြီ...”

အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေက သူတို့စွဲချက်ကိုသာ အတည်ပြုသည်။ ကျွန်တော် ဆက်ရှင်းမနေတော့...။

“ပြီးတော့... မင်းက ပြည့်ကို ချဉ်းကပ်လို့ မရတော့... ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း နေတတ်တဲ့ စိုးကို စည်းရုံးတယ်၊ အပျော့ဆွဲ ဆွဲပြီး ဝင်လုံးတယ်၊ မင်းမှာ သိက္ခာဆိုတာ ဘာရှိသေးလဲ ! မင်း စိုးကို ကပ်ပြီး ဝင်လုံးတာလည်း မရဘူး မဟုတ်လား ! မင်းအကြောင်းကို မိန်းကလေးတွေက သိကုန်ပြီပဲ”

ဒီအချက်ကို ရှင်းလျှင် စိုးအိမ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှင်းရတော့မည်။ ဟိုမှာ ကတိပေးထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ့ရှင်းမနေတော့။ ဒီတော့ ဒီကောင်တွေ သဘောကျတာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ...။ အိမ်ပြေးက ယောက်ျား တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်လောက်တဲ့ စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေ နဲ့... တေးထားသမျှ ကျွန်တော့်ကို ဆော်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး။

ဒီတော့... ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား ! မငြင်း

နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လားနဲ့... !။ တိတ်တိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်း ဖြစ်သည်လို့ပဲ ဒီကောင်တွေက သိတာကိုး...။ ထားလိုက်ပါတော့ ကိုယ့် ဆရာရယ်...။

“ကဲ... မင်းတို့စိတ်ထဲလည်း ရှင်းပြီဆိုရင်တော့... ကျေနပ်ပြီ ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးနည်းက ငါ အဆောင်ပြောင်းဖို့ရယ်... မင်းတို့ နဲ့ အတူမနေဖို့ရယ်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား ! ”

“ဒါတော့ မင်း နားလည်သားပဲ၊ အေး... မင်း ငါ့မွေးနေ့အတွက် ပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်ကို ပြန်ယူသွားလိုက်ဦး၊ ဒီလို မွေးနေ့မှာ အရှက်ခွဲ ပြီး ပေးတဲ့လက်ဆောင်မျိုးကို ငါမကိုင်ချင်ဘူး၊ မင်း တော်တော် အောက် တန်းကျတာပဲ ဝေခိုး...”

ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ရောက်လာတဲ့ စာအုပ်ကို ကြည့်ပြီး နားမလည် နိုင် ဖြစ်နေတာ ကိုယ့်လူရာ... ဘာကြောင့်လဲပေါ့။

“ဘာလဲ ! လက်ဆောင်အတွက် ငါ စပြီး ရေးတဲ့စာကြောင့်လား!”

“စာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းပေးတဲ့စာအုပ်ကို မင်းပဲ လှန်ကြည့် ပါဦး”

ကျွန်တော် တအံ့တဩနဲ့ လျှောက်လှန်ကြည့်တော့... တဝက် လောက်မှာ စာရွက်သုံးလေးရွက်ကို စာရေးပြီးထားတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ phone နံပါတ် သုံးလေးငါးခု မှတ်ထားတာလည်း တွေ့ရတယ်။ ဆိုင်က ဝယ်တုန်းက စာရွက်တွေ စစ်မယူခဲ့တာ ကျွန်တော့် အမှားပါပဲ။ ဒါပေမယ့်... ဒီကိစ္စကို ရှင်းမနေတော့ပါဘူး ကိုယ့်လူရာ။

ကျွန်တော် သူတို့အဆောင်ကနေ ပြောင်းခဲ့ပါတယ်။ အနားပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံး စိတ်ညစ်ရမယ့် အကျိုးမဲ့အဖြစ်ကို ရှောင်လိုက်တာ ပါ။ ကျွန်တော် ပြည့်တို့ဆီလည်း မသွားတော့ပါဘူး။ တစ်ကျောင်းတည်း ဆိုတော့ တွေ့တဲ့အခါလည်း တွေ့ပေါ့။ ကျွန်တော်က ဦးရင် ကျွန်တော်က ရှောင်၊ သူတို့က ဦးရင် သူတို့က ရှောင်ပေါ့လေ...။

လုံးဝရှောင်လို့မရတဲ့သူကတော့ စိုး... ပဲ။

www.burmeseclassic.com

သူ သိပ်စိတ်ညစ်နေရင် ကျွန်တော့်ဆီ လာတယ်။ ကျွန်တော်က မလာနဲ့ဆိုလည်း လာတာပဲ...။ မခက်ဘူးလား ကိုယ့်လူရယ်။

ကဲ... ကိုယ့်လူလည်း ကျွန်တော် ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး စိတ်ညစ်လောက်ရောပေါ့။ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းကလေးကိုတော့ ကိုယ့်လူကပဲ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဆက်ရေးပေးဗျာ။

ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာလည်း... ကိုယ့်လူ သိနေတာပဲ။ ကိုယ့်လူက ကြားထဲက ဝင်ပြောတဲ့သူဆိုတော့ စကားပြေလေး နဲ့ ရေးဗျာ...။ အို... ရှုပ်ပါတယ်... ရေးချင်သလိုသာ ရေးဗျာ...။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဲဥ ဇာတ်သိမ်းကို ကိုယ့်လူ ကြိုက်သလို သိမ်းခွင့် ပေးလိုက်တယ်။ ကဲ... ရေးပေတော့ဗျို့။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ရန်ကုန်မိုးနဲ့ ရန်ကုန်သူလို့ပဲ ပြောရမလား ! ။

နွားသိုးနဲ့မိုး အစိုးမရ ဆိုတဲ့ စကားပုံကို အသုံးပြုရမလား ! မိုးက တော့ ထင်မထားဘဲ တကယ့်ကို သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသည်။ မကြာခင်က နေရောင်နှင့် ဝင်းပနေသော မနက်ခင်းကလေးမှာ... ညိုမှောင်ကာ စိုရွှံ့သွား၏။

စတိုးဆိုင်တစ်ခု၏ တံစက်မြိတ်မှာ ဝေမိုး ကုတ်ကုတ်ကလေး မိုးမိနေသည်။ မိုးက အော်သံနက်ကြီးကို တရစပ် တီးခတ်အား ကောင်းစွာ ရွာသွန်းနေဆဲ...။

“ဘဲဥ... ဟေ့... ငဘဲဥ... ငဘဲဥလို့ဆို... !!”

မိုးသံကြောင့် မကြားလေဟန်ကြောင့် ခေါင်းငုံ့ထားရသော ဝေမိုးကို နံဘေးက လူတစ်ယောက်က ကူညီသည်။

“အစ်ကို... ဟိုမှာ ခေါ်နေတယ်”

လှမ်းကြည့်တော့... “စိုး”။

ဆောင်းထားသည့် ထီးကလေးထဲကနေ လှမ်းခေါ်နေသည်။

“ဘဲဥ... လာလေ... လိုက်ခဲ့”

“နင့်ထီးက သေးသေးကလေး၊ နှစ်ယောက်စလုံး စိုကုန်မှာပေါ့” လူအုပ်ထဲက တိုးထွက်ရင်း ဝေမိုးက ပြန်အော်သည်။

“မရဘူး... လာ လိုက်ခဲ့ပါဆို... လာလေ”

မိုးခိုနေသူတွေက ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဒီလောက်လှတဲ့ ကောင်မလေးက ခေါ်နေတာကို... အားကျသူ ကျပြီး မနာလိုသူ လိုကြသည်။ ဝေမိုး ပြုံးပြီး မိုးရေထဲ ပြေးထွက်ပြီး စိုး၏ထီးအောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ စိုးက မျက်စောင်း လှမ်းထိုးရင်း...။

“အိုက်တင် သိပ်မခံနဲ့နော်၊ ဒါနဲ့ ဘယ်နှယ် ဒီမှာ မိုးမိနေရတာလဲ!”

“အဆောင်ပြောင်းသွားပြီ”

“ဟယ်... တကယ် !!”

“ညာရမှာလား !”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ! ဟင် !!”

“စိုးကြောင့်ပေါ့... !”

“အဲမယ်... စိုးကြောင့်... ဘာဆိုလို့လဲ ! စိုးကြောင့်ဆိုတာ ရှင်းပြ...”

“နောက်မှ ရှင်းပြမယ်”

စိုးက ပခုံးနှင့် တိုက်လိုက်၏။ ဝေမိုး ထီးအပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ပြန်မဝင်တော့။

“ဟဲ့... ငဘဲဥ၊ လာလေ... ဟာ”

“သွားစမ်းပါဟာ... နှစ်ယောက်စလုံး စိုကုန်တာ မတွေ့ဘူးလား ! နှစ်ပဲ ဆောင်းစမ်းပါ”

“လာနော်... မလာရင် ငါ ထီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်မှာ ငဘဲဥ”

“ပိတ်... ဘလိတ်... ဂျိတ် !! ”

စိုးက ထီးနှင့် လိုက်ဆောင်းပေးသည်။ ဝေမိုးက ထွက်ပြေးသည်။ အားရပါးရ ရယ်ရင်း ပြေးရင်း ပျော်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထီးဆောင်းသွားကြသော ကျောင်းသားတွေက အထူးအဆန်း ကြည့်နေကြ၏။

အမိုးအောက်ကို ပထမဦးဆုံး အပြေးကလေး ဝင်တာ ပြည့် ဖြစ်သည်။ ပြည့် လွယ်အိတ်မှာ ထီးတစ်ချောင်း ပါတာကို အားလုံး သိပါသည်။ သို့သော် ပြည့်က ထီးကို မထုတ်ဘဲ အမိုးအောက်သို့ ပြေးဝင်ကာ မိုးခိုလိုက်သဖြင့် ထီးတစ်ချောင်းကို နှစ်ယောက် ဆောင်းထားသော ဗလကြီးနှင့်မိုးစုံတွဲ၊ ပြီးတော့... ထီးမပါသော အိမ်ပြေးတို့ပါ လိုက်ဝင်လာကြ၏။

ပြည့်... အိမ်ပြေးကို အားနာပါသည်။

တကယ်လို့ သူ ထီးထုတ်ဆောင်းလျှင်... ထီးမပါသော အိမ်ပြေးနှင့် ပေစိကို မိုးရေထဲမှာ ဒီအတိုင်း ထား၍မဖြစ်။ ဗလကြီးနှင့် မိုးက ကိစ္စမရှိ ချစ်သူတွေမို့ သင့်တော်ပါသည်။ အိမ်ပြေးက သူမကို ဖွင့်ပြောထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ပြည့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေ။ အခု မိုးတွေ ရွာတော့ အမိုးအောက်ကို အမှတ်တမဲ့ ပြေးဝင်မိတာက သိသာလွန်းသည်။ အိမ်ပြေးနှင့်အတူ ထီးမဆောင်းချင်ပါ။

“မိုးကလည်းဟယ်... ရုတ်တရက်ကြီး... ဟုတ်တယ်”

“ဒီမိုးကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ သိလား ! ”

ဗလကြီးက မိုးကို မေးသည်။

“မိုးကို မိုးအကြောင်း မေးတော့ မိုးက ဘာမိုးလဲဆိုတာ မသိဘူးလို့

ဖြေတာပေါ့”

“အဲဒီမိုးကို ရည်းစားကပ်မိုးလို့ ခေါ်တယ်”

“ဘာ !! ရည်းစားကပ်မိုး... ဟုတ်လား ! ”

“ဟုတ်တယ်... သမီးရည်းစား ဆိုတာ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် နေချင်တာပဲလေ၊ အခုလို မိုးက ရွာချလို ထီးဆောင်းရတော့ တရားဝင် ကပ်ခွင့်ရသွားတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ခေါ်တာ”

“အောင်မာ... ဒါဆိုရင် ဒီအမိုးကိုလည်း ရည်းစားခွာအိပ်လို့ ခေါ်တယ် မှတ်ထား... လိုက် ! ”

ဗလကြီးနှင့် မိုးတို့ အပြန်အလှန် စကားကြောင့် ပြည့်စိတ်ထဲ အားနာတာရော မျက်နှာပူတာရော တွဲကာ မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသော လမ်းကို ငေးပြီး မသိချင်ယောင် ဆောင်နေရသည်။ ပေစိက အိမ်ပြေးကို “ဟေ့ကောင်... ကြားလား” ဟု လှမ်းစသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြည့်... တအံ့တဩ နှုတ်ခမ်းကလေး ဟသွားသည်။ စိုးနဲ့ ဘဲဥ၊ ဟုတ်ပါသည်။ ဘဲဥက ထွက်ပြေးနေတာကို စိုးက ရယ်မော ပျော်ရွှင်စွာ ထီးလိုက်ဆောင်းပေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခဏလေးတွင်ပဲ ထိုမြင်ကွင်းကို အားလုံး မြင်သွားကြပါသည်။

အားလုံး စကားသံ မထွက်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသံမဲ့စွာ... အဓိပ္ပါယ်များစွာနှင့် ကြည့်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပေစိထံမှ... “တောက်” ခတ်သံ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြားရသည်။

သူ့ကို ထီးအတင်းလိုက်မိုးပေးနေသော စိုးကို ကိုယ်ရှိန်သတ်ရင် ပြီးကြည့်နေလိုက်သည်။ စိုးက ပျော်နေပုံရ၏။ ပြီးတော့ ရယ်မောရင် “ပြေးဦးလေ... ” ဟု ထပ်ဆော့ချင်နေသည့် ကလေးလို မခံချင်အောင် စသည်။ စိုး၏ ရွှေရင်အစုံသည် ပြေးလွှား ဆော့ကစားရသဖြင့် လိုက်နာနေသည်။

ဝေမိုး ဘာမပြော ညာမပြော စိုး၏ လက်ကလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်
လိုက်သည်။

“စိုး... နင့်ကို ငါချစ်တယ်”

စိုး ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ပြီးတော့... မျက်လုံးကို ပြု
ကာ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ပြရင်း...

“ငဘဲ... လာမစနဲ့၊ ငါ့လက်ကို လွှတ်... !! ”

“မလွှတ်ဘူး စိုး၊ စတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ချစ်တာ”

“လွှတ်နော်... လွှတ်ဆို”

“ချစ်တယ်”

စိုးက ရုတ်တရက် သည်းနေရာမှ ဖျော့ကျသွားသည်။

မြင်ကွင်းကို သဲသဲကွဲကွဲ အားလုံး မြင်လိုက်ရသည်။

စိုးရေများနှင့် စိုစွတ်နေသော... မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏
လက်ဖဝါးတစ်ဖက်သည် မည်မျှ အေးစက် မာကျောသလဲဆိုတာကို ဝေမိုး
က ပါးနှင့် စမ်းသပ်ခွင့် ရသွားသည်။

အထိတ်တလန့် အော်သံ သုံးလေးခွန်း သူတို့သူငယ်ချင်းတွေထံက
ထွက်လာသည်။ ဖွဲ့ဖွဲ့ကလေးသာ ရှိတော့သော မိုးစက်များထဲသို့ နေခြည်က
ဖျာစင်း ဝင်းပလာ၏။ မယုံနိုင်စရာ... မိုးတိတ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝေမိုး... ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်ကို အားလုံး မြင်လိုက်ရ
လေသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂

ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ရသော အဖြစ်အပျက်များသည်
ခိုင်ခိုင်မာမာ လှလှပပ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကို ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် တိတ်
တဆိတ်ပင် ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်ပြီး အားလုံးကလည်း
ထိုအဖြစ်အပျက်များကို လက်ခံခဲ့ရသည်။

“စိုး... သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီလို အဓိပ္ပါယ်
ရတဲ့ အနေအထိုင် အပြုအမူမျိုးတွေလည်း သူနဲ့ငါကြားမှာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့
ဖူးဘူး၊ စိုး သူ့ကို နှစ်နှစ်လိုလို ခင်တယ်ဆိုတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်
က ပြောကြတဲ့စကားကိုလည်း... ရယ်စရာလို့ပဲ သဘောထားပြီး အဖွင့်
ပြေတောင် နောက်နောက်နေကြသေးတာ၊ အဲဒီနေ့ကမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး...
သူ့ဆီက အဲဒီလို စကားမျိုး ပြောချလိုက်တာလဲ မသိဘူး၊ မထင်မှတ်တာ
ပြောတော့ မထင်မှတ်တာ ဖြစ်တာပေါ့”

စိုး စကားဆုံးတော့... သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြ
သည်။ စိုး ရှင်းပြသော စကားထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို ဆိုသော် ဦးတည်
တိုင်တည်ခြင်း မပါသဖြင့် အားလုံးကို ရှင်းပြနေသည်ဟု အဓိပ္ပါယ် ရပါ
သည်။

“စိုး အဲဒီနေ့က မိုးရေထဲမှာ အမှတ်တမဲ့ ပျော်လိုက်မိတာကိုမှား
သူက စိတ်ပြောင်းပြီး...”

“အဲဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မိုး၊ အရင်တုန်းက စိုးနဲ့သူ့ဒီထက်
တောင်မှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ဖူးသေးတာပဲ၊ စိုး
သူ့ပခုံးပေါ်မှာတောင် ခေါင်းမှီပြီး အိပ်ခဲ့ဖူးသေးတာပဲ၊ ကင်း... လူတွေ

ဟာ ပြောင်းလဲတတ်တယ်နော်"

အရင်တုန်းက အမြဲတမ်း စလိုက် နောက်လိုက်၊ သွားကိုမှ အလေး အနက် မထားခဲ့တဲ့ စိုးထံမှ တည်ငြိမ်သော စကားကို ကြားရသည်။

"ဇိုးသားပွင့်လင်းတာဟာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲ ကောင်းပါ တယ်"

"ဟုတ်တယ် ပြည့်၊ စိုးလေ... သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ရှိနေတုန်း မှာ ဒီလိုအမှားမျိုး လုပ်မိလိုက်တာ-ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ တစ် ယောက်တည်းဆို မလွယ်ဘူး"

"ဒီကောင် ငါတို့ဆီကို လုံးဝ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ နင် ထင်သလား စိုး"

"အဲဒါတော့ စိုးလည်း မပြောတတ်ဘူး ပေမိရယ်၊ တွေ့မှ မတွေ့ တော့တာ၊ တွေ့ရင် စိုးက သူ့ကို ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကျောကုန်းကို (၂)ချက် လောက် ထုပြီးတော့ပေါ့"

"လုပ်ပြန်ပြီလား မရွှေစာ"

ပြည့် စကားကြောင့် ရယ်သံ ခပ်တိုးတိုး ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ထွက် လာသည်။ အရင်တုန်းကလို... ပျော်ရွှင် စည်လွင်သော ရယ်သံအုပ်ကြီး များ သူတို့ဝိုင်းမှာ ပျောက်နေတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ ကျောင်းတက် ရက် နောက်ဆုံးနေ့ဆိုတော့ သူတို့ဝိုင်းတင် မဟုတ်... အခြားဝိုင်းတွေ လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော်... သူတို့ဝိုင်းက ပိုသည်ဟု ထင်ရသည်။

"စိုးက သူ့ကို စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတာ သိစေချင်လို့ပါ၊ ရုတ်တရက် ရှက်ပြီး ဒေါသဖြစ်သွားတာပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံစေချင်လို့ပါ"

"ဒီနေ့ ကျောင်းနောက်ဆုံးနေ့နော်"

ပေမိ စကားသံက တိုးတိတ်ပြီး တစ်ခုခုကို ရည်ညွှန်းနေဟန် တူသည်။

ခဏကြာတော့... အသီးသီး ရည်ရွယ်မှု တူရာဆီသို့ ထွက်သွား ကြ၏။ ပြည့်... တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသော်လည်း ပေမိက

ရှိနေသေးသည်။

"ပြည့်... ကျွန်တော်တို့ ကန်ဘောင်ပေါ်ကို လမ်းလျှောက်ကြရ အောင်နော်"

ပြည့်... သက်ပြင်း ဖြေးဖြေးကလေး ချရင်း... ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်သည်။ မိန်းကလေးဆိုတာ... လက်ခံသည်ဖြစ်စေ ငြင်းဆန်သည် ဖြစ်စေ နှစ်ခုစလုံးကို တည်ငြိမ်အောင် သေသပ်အောင် ကြိုးစားရသည် မဟုတ်လား !

ပေမိက... ဘဲခွဲနှင့် စတွေ့ကြပုံတွေကို မမေးရဘဲ အေးအေး ဆေးဆေး ပြောပြနေသည်။ လွမ်းစရာကောင်းသော ပုံရိပ်များသည် စကား လုံးတွေ လွင့်လွင့်လာတိုင်း ပုံရိပ်တွေက ဆင့်ကာဆင့်ကာ လာသည်။ စကားတွေ ကုန်သွားတော့ ပေမိ တိတ်သွားသည်။ နံဘေးမှာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ပြည့်ကို နှစ်လိုဖွယ်ရာ ငေးသည်။

"ပြည့်... ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော့်ကို ကွဲကွဲပြားပြား ရှိတဲ့ စကား တစ်ခွန်းလောက်တော့ ပြောဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ ပြည့် သိမှာပါ၊ စာမေးပွဲ ကလည်း ရှိနေတယ်လေ၊ ကျွန်တော် စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ စာမေးပွဲကို ဖြေချင်ပါတယ်"

ပြည့်... သူ့ကိုယ်သူ အတည်ငြိမ်ဆုံး ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက် သည်။

"ပြည့်... ကိုပေမိကို ခင်ပါတယ်၊ တစ်ဘဝလုံး ခင်မင်ရတဲ့ ယုံကြည် ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် တိုင်ပင်ရင်းနှီးကြရင်း... အဲဒီလိုပဲ နေသွားချင်ပါတယ်"

ပေမိ မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းနည်း ယူကျွေးမရ ဖြစ်သည့် အနိပ်ကို တွေ့ရသည်။

"ပြည့်ရယ်... ထပ်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား !"

"အဖြစ်နိုင်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး အခြေအနေကို ပြည့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ တာပါ၊ ကျွန်မ ကိုပေမိဆီက ခင်မင်မှုကိုတော့ အဆုံးရှုံး မခံချင်တာ"

www.burmeseclassic.com

တကယ်ပါ”

“ပြည့်ရယ်... ဖွင့်ပြောပြီး မျှော်လင့်ပြီးတော့မှ... သရေဘဝမှာ ဘယ်လို နေလို့ရတော့မှာလဲ ! သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ စည်းနဲ့ အဲဒီထက် ပိုနေတဲ့ ခံစားမှုမျိုးနဲ့ ပြည့်အနားမှာ နေရမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ငရဲပါ။ ကျွန်တော် အရှင်းလင်းဆုံး သိခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ပြည့် ခွင့်ပြုသလို ကျွန်တော့်စိတ်က ခိုင်မာပြီဆိုရင် ကျွန်တော် ပြည့်ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ပေစီ... ပြည့်အနားမှ ထွက်သွားသည်။

ပြည့်... လှမ်းမတားမိပါ။ တိတ်ဆိတ်စွာပင် နေလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ဝိဇ္ဇာကို ကိုယ့်ဖျောက်ပစ်လိုက်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။

အဲဒါကို... ယမင်းပြည့် နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်ပါသည်။

၂၁. ၂၁. ၂၁. ၂၁.

ကျောင်းသားကျောင်းသူများ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားကြ သဖြင့်... ကျောင်းသည် တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်လာနေသည်။

ဟိုတစ်သုတ် ဒီတစ်ယောက် လျှောက်နေကြတာတော့ ရှိသေး သည်။ သို့သော်... အားလုံး ဦးတည်၍ သွားနေသည့်နေရာက ထွက်ပေါက်

ကိုသာ ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ ကျောင်းနောက်ဆုံးနေ့ စာမေးပွဲ ပြီးပြီလေ။ ကျောင်း၏သက်တမ်း နောက်ဆုံးအချိန် ဖြစ်၏။

ပြည့်... တိတိဆိတ်စ ပြုနေသော ကန်တင်းထဲမှာ... ငြိမ်ငြိမ် ကလေး ထိုင်နေသည်။ တစ်ချိန်က ဒီနေရာမှာ အော်ခဲ့ပျော်ခဲ့ ရယ်မောခဲ့ကြ တာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား ! ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်စရာ ကောင်းလောက် အောင်ပင်... ကန်တင်းသည် တိတ်ဆိတ်၍ နေသည်။ ပြည့်က ထိုင်နေကျ နေရာကလေးမှာ မထိုင်ပါ။ ကော်ရစ်တာ ပေါင်းမိုးအောက်က အုတ်တိုင် လေး နံဘေးက စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆိုလျှင်တော့ ထိုင်နေကျခုံမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြမှာ ကျိန်းသေသည်။ အခုတော့ တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်လား !

“ဘဲဥ... ဟင်းပဲလား အစ်မ ! ”

စားပွဲထိုး ကောင်လေးက ရေနွေးအိုးနှင့် အကြမ်းပန်းကန် ချွေး ရင်းက မေးသည်။ ပထမတော့... “မစားတော့ဘူး” ဟု ပြောဖို့ ရည်ရွယ် လိုက်သေးသည်။ သို့သော်... ခေါင်းက အလိုလို ညိတ်မိသွားသည်။

“ဘဲဥ... ဟင်းနဲ့ထမင်း ဝမ်း၊ ဒန့်ဒလွန်ရွက်ဟင်းချို ချမယ်”

စားပွဲထိုးကလေးက သူစားနေကျ ပုံစံကို အော်ရင်း ထွက်သွား သည်။ ပြည့် မေးကို လက်ကလေးနှင့် ထောက်ရင်း တိတ်ဆိတ်မှုထဲမှာ ရည်ရွယ်ရာမဲ့ အဝေးကို ငေးနေမိ၏။ ဘဲဥဟင်းနှင့်ထမင်း ရောက်လာ သည်။ ဟင်းခွက်ထဲမှာ ငြိမ်သက်နေသော ဘဲဥတစ်လုံးနှင့် အနှစ်ဖျားများ ကို တွေ့ရသည်။ သူ ဇွန်းကလေး ကိုင်ရင်း ဘဲဥကို အသာ ထိုးကြည့်သည်။ ဘဲဥကလေးက တစ်ချက်လှုပ်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။ သူ ဗိုက်နည်းနည်း ဆာလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော်... မစားဖြစ်သေး။

“ဘဲဥနဲ့... နောက်တစ်ပွဲ စားမယ်၊ ဘဲဥနဲ့ပဲ ဝမ်း...”

စားပွဲထိုးကလေး၏ အော်သံကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်... ပေါင်းမိုး အုတ်တိုင်ကလေးမှ... အော်သံလာရာသို့ ခေါင်းပြုတ် ကြည့်မိ သည်။

၁၉၂ မိုးရွာ

ရင်တစ်ချက် ငြိမ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။

မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ထင်မှတ်မထားခဲ့။ စိတ်ကူးခဲ့သည်ကို ရယ်စရာဟု သဘောထားခဲ့သည်။ မယုံကြည်ခဲ့။ အခုတော့... တကယ်ပါလား ! ။

သူ... ။

ဝေမိုး။

ဝေမိုး တိတ်တဆိတ်ပဲ နေပါသည်။ အခုနေ စကားထပြော၊ ထရယ်... လုပ်လျှင် သူ့ကို ကံကောင်းထဲက ဈေးသည်တွေက လွတ်သွားပြီဟု ထင်ကြလိမ့်မည်။ ကံကောင်းထဲက အချို့ဆိုင်တွေဆို သိမ်းတောင် သိမ်းကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့တာလဲ ! အမှတ်တမဲ့ ရောက်လာတာပါဟု... သူ မညာချင်ပါ။ ဒီနေ့သည်... ဒီကျောင်းကို တရားဝင် လာခွင့်ရှိသော နောက်ဆုံးအကြိမ်ဟူသော အသိက တွန်းပို့သည့် ခံစားချက်ကြောင့် သူရောက်လာခဲ့သည်။ သူ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ နေခွင့်ရသည်အထိ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူ အတွေးကို ရပ်ရင်း လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လှမ်းမှာဖို့ စိတ်ကူးသည်။ ဒါပေမယ့်... ဆိုင်က ခုံတွေသိမ်း၊ ခွက်တွေသိမ်း လုပ်နေပြီ။ သူ့လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ထိုင်စောင့်ဖို့က မဖြစ်နိုင်။ ဒါနှင့် မမှာဖြစ်တော့... ။ ထိုစဉ်မှာပင် ထမင်းဆိုင်က စားပွဲထိုးကလေးက ထမင်းနှင့် ဟင်းပန်းကန်ကို ကိုင်၍ ထွက်လာသည်။ ဒါပေမယ့်... သူ့ခုံကိုတော့ မဟုတ်။ သူ့လှမ်းခေါ်မည် လုပ်ပြီးမှ ဟိုဘက်ခုံမှာလည်း လူရှိနိုင်တာပဲဟု တွေးပြီး မခေါ်ဖြစ်တော့။ ဒါပေမယ့် စားပွဲထိုးကလေးက အေးအေးလူလူ ပင် ခုံတစ်ခုံမှ ထိုင်ချလိုက်ပြီး... သူ့ကို ပြုံးပြသည်။ သူ နားမလည်။

“ငါမှာတာကို ဒီကောင် မသိဘူး”

ဆိုင်ထဲကို လှမ်းကြည့်တော့ ဆိုင်ထဲမှာ ထမင်းဟင်း ပြင်နေတာ မတွေ့ရ။ ဘေးချာပြီ။

“ဟေ့ကောင်... ငါ ထမင်းမှာထားတယ်လေ”

“ပိုပြီးပြီလေ”

စားပွဲထိုးကလေးက နားမလည်နိုင်စွာ ပြန်ပြောသည်ကို သူ နားမလည်။

“ဒီမှာ... ဘယ်မှာ ချရသေးလို့လဲ ! ”

ဝေမိုး... ဒေါသတကြီး ရှေ့က ဘာမှမရှိသည့်ခုံကို လက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပုတ်ပြီး ပြောတော့... ကောင်လေး ကြောက်လန့်သွားပြီး “ဟို... ဟို” ဟု စကား ထစ်တီးထစ်ငေါ့နှင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ဝေမိုး သူကြည့်ရာဘက်သို့ လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်တော့... ။

ဝေမိုးအမြင်သည် ပြာတစ်လှည့် ဝါတစ်လှည့် စိမ်းတစ်လှည့် ဖြစ်သွားသည်။

သူ... ။

ယမင်းပြည်... ။

ပြည်က ပြုံးရင်း ထမင်းပန်းကန်တွေ သယ်လာသည်။ ဝေမိုး... ထိုင်နေရမလို ဝိုင်းကူသယ်ရမလိုနှင့်... ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်လိုက်။

“ဟေ့ကောင်... လာဦး၊ ဒီဘဲဥကို လေးစိတ် စိတ်ပြီး အချဉ်ရေ ဆမ်းပေး”

“ဒါကိုလည်း သူပြောသလိုပဲ လုပ်ခဲ့နော်”

ပြည်က စားပွဲထိုးကလေးထံသို့ သူ့ဟင်းခွက်ကို ထိုးပေးသည်။ စားပွဲထိုးကလေးက ဝေမိုးကို ပြုံးပြရင်း...

“သိဘူးလေ... အစ်မက ရောက်နေတာဆိုတော့ အတူတူပဲ ထိုင်မှာ မှတ်လို့ပါ”

“ကဲ... ဟေ့ကောင် တော်တော့ကွာ”

ဝေမိုးက စားပွဲထိုးကလေးကို အော်သည်။

“ကလေးကို သွားမအော်ပါနဲ့၊ သူ မှားတာမှ မဟုတ်တာ... ။”

ဝေမိုးက ပြည်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။



မျက်ဝန်းချင်း ဆုံကြသည်။

“မျက်ဝန်းလေး...”

သူ့ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့သည်။ ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ လှဲသည်။ နှလုံးသားကတော့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာမို့ လှည့်လို့ ပြောင်းလို့မရ။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော် မှားတာပါ။ ဘာဖြစ်လဲ ပြီးတာ ပြီးသွားပြီပဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သော ဝေမိုးအသံဆုံးတော့ ပြည့်က ပြီးသည်။ ဝေမိုးက ဘာပြုံးတာလဲ ! ဆိုသည့် သဘောနှင့် မျက်မှောင်ကျွတ် သည်။

“ဟင်း... ဟင်း။ ပြည့်ကတော့ မှားတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ လူ တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ပီဇီကိုကိုယ် ဖျောက်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိပ်တယ်”

ဝေမိုး... ပြည့်စကားကို မျက်မှောင်မကျွတ်ဖြစ်ဘဲ စဉ်းစား သည်။ သို့သော် အဖြေမရ။

“ဘာလဲ ! ဘာသဘောလဲ !! ”

“ကိုဝေမိုး ခွဲတာကိုပေါ့”

“ခွဲတာ... !! ဟုတ်လား !! ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကိုဝေမိုး စိုးကို ခွဲပြီး ရည်းစားစကား ပြော လိုက်တာ ပြည့်သိသားပဲ”

“ဘာ... !! စိုးက အဲဒီအတိုင်း ပြောသွားသလား ! ပြောသွား သလား ! ”

ပြည့်က ထပ်ပြုံးပြန်သည်။ တဖြည်းဖြည်း အပြုံးတွေက အနိုင်ယူ သည့်အပြုံးနှင့် တူတူလာနေသည်။

“စိုးက မပြောပါဘူး။ အားလုံးကလည်း ကိုဝေမိုး ထင်စေချင်သလို တကယ်လို့ပဲ ထင်တာပါ။ ပြည့်တစ်ယောက်ပဲ အဲဒါကို သိတာ”

“မဟုတ်ဘူး... လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ ပြောတာလဲ...”

ပြော... ပြော”

ပြည့်သည် လုံးဝ အနိုင်ရသော အပြုံးကို ပြုံးလိုက်သည်။

“စိုးကို ရည်းစားစကား မပြောခင်... ပြည့်တို့ဘက်ကို တစ်ခုခု လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်က ပြောတာပါ။ အဲဒီအကြည့်ကို တွေ့လိုက် ကတည်းက ကိုဝေမိုး ခွဲတော့မယ်ဆိုတာ ပြည့် သိသားပဲ။ ဘဲဥအကြောင် ကို... ကိုဝေမိုးက ပြောတာလို့လည်း ပြောလို့ရတာပဲ။ ကဲ... လိမ်မိုး မလား ! ”

ကဲန်တင်းသည် တိတ်သွားသည်။

ဝေမိုး ခေါင်းကို မော့ပြီး ယမင်းပြည့်ကို ကြည့်သည်။ ပြည့်က မျက်ဝန်းတွေကို မဖယ်ပါ။ ဝေမိုးကို စိုက်ကြည့်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ အလှဆုံးအပြုံးကို ပြုံးထားသေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စားပွဲပေါ်မှာ အဘယာ ချထားသော ပြည့်လက်ကလေးကို နွေးထွေးမှုတစ်ခုက ရုတ် တရက် ခုန်အုပ်လိုက်၏။

“မျက်ဝန်းကလေးရယ်... တို့ မလိမ်တော့ မခွဲတော့ပါဘူး။ စွမ်းအားလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ စိတ်ကသာ ခွဲနေတာ၊ ခံစားမှုက တည် တည်ကြီးကြီးပါ မျက်ဝန်းလေးရယ်... ချစ်တယ်... နော်”

ပြည့်၏ ပြုံးနေသော မျက်ဝန်းများ လွင့်တက်သွားသည်။ လွင့် တက်သွားမှာပေါ့... ရင်ခုန်သံက အောက်ကနေ ရိုက်ပစ်လိုက်တာကဲ့...

“မျက်ဝန်းလေး... ချစ်တယ်နော်”

“ဘဲဥ... ! ဘဲဥ... နောက် ဘယ်တော့မှ မခွဲရဘူးနော်” တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။

သို့သော် ထိုတိတ်ဆိတ်မှုသည် အဆူညံဆုံး အော်ဟစ်နေကြောင်း ကို သိသူက သူတို့နှစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဟာ... ဟင်းခွက်မှားသွားပြီ၊ ဒါက အန်မခွက်... ဒါက

စားပွဲထိုးကလေးက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ဟင်းခွက်တွေကို ပြန်ပြင်ဖို့ လုပ်သည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ်

“မလိုတော့ဘူးကွ၊ မင်း ပြင်မနေနဲ့တော့. . . တို့နှစ်ယောက်က

တကူတူ ဖြစ်သွားပြီ”

“ဗျာ. . . !! ”

“မလိုတော့ဘူး မပြင်နဲ့တော့လို့. . . သွားတော့”

စားပွဲထိုးကလေးက ပြည့်ကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ရှက်ရှက်နှင့် ပြုံးနေသော ပြည့်ကိုလည်း စားပွဲထိုးကလေး နားမလည်ပါ။ နောက်ဆုံး အူကြောင်ကြောင်နှင့် ထွက်သွား၏။

စားပွဲထိုးကလေး၏ နားမလည်နိုင်ခြင်းကို ကြည့်ပြီး ပြည့်နှင့် ဝေမိုး ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်ကြသည်။

လောကတွင် ဘယ်သူမှ နားမလည်နိုင်သောအရာကို နှစ်ဦး နှစ်ယောက် နားလည်နေကြခြင်းကို. . . အချစ်ဖြစ်သည်ဟု. . . ‘အချစ်’၏ ဖြစ်နိုင်ချေများထဲမှ တစ်ခုအဖြစ်. . . သက်သေပြချင်နေမိပါသည်။



နတ်ရွာမိုး